

തുടച്ചതെഴുത്തച്ഛൻ.

Uthara Chappayal

തിരുവനന്തപുരം

അനാദികാലമുതൽക്കുതന്നെ നമ്മുടെ മാതൃഭൂമി-
യായ ഭാരതഭൂമി നാനാമുഖമായ ജ്ഞാനവിജ്ഞാനാഭി-
കൃതികൾ അതുതകരമാവണ്ണം അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിച്ചുവ-
ന്നുവെന്നതു നിഷ്പക്ഷപാതികളായ ചരിത്രകാരന്മാരെ-
ല്ലാം ഐകകണ്ഠ്യം സമ്മതിക്കുന്ന ഒരു പരസ്യവമാ-
ണ്ണ്. ഇന്നു പരിഷ്കൃതകോടിയിൽ ഗണിച്ചുവരുന്ന
യൂറോപ്യൻമാരുടേ അജ്ഞാനതമസ്സിൽ ആണ് അ-
പരിഷ്കൃതരീതിയിൽ കഴിഞ്ഞിരുന്ന കാലത്തുതന്നെ ഇ-
ന്ത്യരാജ്യം മന്ദ്രമധുരമായ അതിന്റെ വിജ്ഞാനകോശ-
ഭൂസപനം ഉച്ചൈസ്സരം മുഴക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നുവെന്നുള്ള-
തും സർവ്വവിദിതമായ ഒരു സംഗതിയാണ്. ഇഹലോ-
കസൗഖ്യങ്ങളെ തുണവൽഗണിച്ചു ജലഹലംഗനന്മാ-
രായി അർണ്യാശ്രമങ്ങളിൽ അദ്ധ്യാത്മികചിന്ത ചെയ-
ക്കുകൊണ്ടിരുന്ന ഭിദ്യുഷികളുടെ പണ്ണശാലകൾ ഒരുവ-
ക; ഇന്ദ്രപദവിധേക്ഷി വിഗണിക്കുന്ന പ്രതാപവ-

ശ്വേതം, സത്കൃത്യങ്ങളിൽനിന്ന് അണുമാത്രം വ്യതിചലിക്കുന്നവകളായ ക്രിയാശീലങ്ങളുടെ ക്രിയാശീലങ്ങൾ മെന്റലായവക; സാഹിത്യസാഹിത്യം കലാവിദ്യകളിലും തത്വപരകരണാടി ശാസ്ത്രീയവിദ്യകളിലും അപാരപണ്ഡിതന്മാരായ മഹാജ്ഞാരുടെ സമാജ്ഞാർത്ഥം വേറെയവക; രാഷ്ട്രീയവിദ്യയങ്ങളിൽ സമസ്തജ്ഞാർത്ഥം ഭരണതന്ത്രവിശാരദന്മാരുമായ പ്രജ്ഞാജ്ഞാരുടെ വിശാരദസ്വഭാവങ്ങൾ ഇനിയൊരുവക; ഭാരതഭൂമിയുടെ ഭൂതകാലചരിത്ര ചീമിയിലേയ്ക്കു കണ്ണെടുക്കുന്ന ഏതൊരു ഇന്ത്യക്കാരനും ഏവംവിധങ്ങളായ മനോഹരകാവ്യകൾക്കു് അഭിമാനംകൊണ്ടു പുളകിതഗർവ്വനാകാതിരിയ്ക്കേണ്ടിയില്ല.

ഭാരതത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമെന്ന് നിലയിൽ പ്രശ്നമില്ലെന്നു കേരളവും വീരന്മാരായ മഹാപുരുഷന്മാരുടെ ജ്ഞാനത്താൽ മറുപോകരുടെ സാദരപ്പൂജയ്ക്കു പാത്രീഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ശാസ്ത്രംകൊണ്ടും ശാസ്ത്രംകൊണ്ടും പരമജ്ഞാരുടെ ജ്ഞിയും, അവരുടെ ഗുരുസ്വഭാവം കൊണ്ടും കാര്യം ചെയ്തിട്ടുള്ള മഹാജ്ഞാർ ഇവിടെയും സുലഭമായിട്ടുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. മേലേക്കിടയിൽ അഭിമാനിക്കാൻ തക്കതായുള്ള ഒരു വിശിഷ്ടചരിത്രം തന്നെയാണ് കേരളത്തിനുള്ളതു്; പക്ഷെ ആ പവിത്രചരിത്രമെല്ലാം കാലക്ലേശാലത്തിന്റെ കരാളാഘാതത്താൽ ശകലം ശകലമായി നശിച്ചുപോകയാണുണ്ടായതു്. അതെ ആ ഭൂ-

തകാലംകാശവീഥിയിലെ ചരിത്രസെവണ്ണരേഖകളെല്ലാം തേഞ്ഞുമാഞ്ഞു പോവുകതന്നെ ചെയ്തു!

(ഇന്ത്യക്കാർ ചരിത്രം ഏഴുതൂണുകളിൽ വിമുഖനായിരുന്നവെന്നു വിദേശീയരുടെ ഇടയിൽ പരക്കെ കേൾക്കപ്പെടുന്നു; ഇതിൽ ഒട്ടേറെ പരമാർത്ഥവുമാണ്. “ഭാരതീയരുടെ അമൂല്യജ്ഞാനനികഷേപങ്ങളായ ഉപനിഷദാദിമതഗ്രന്ഥങ്ങളും മഹത്തമങ്ങളായ പുരാണ-തിഹാസങ്ങളും പ്രാചീനഭാരതത്തിന്റെ മനോഹരചരിത്രങ്ങളല്ലേ? ചരിത്രമെന്നത് കരു രാജ്യക്കാരുടെ സംസ്കാരപരിഷ്കാരങ്ങളെ ദൃഷ്ടാന്തരൂപേണ ഉദാഹരിച്ചു കാണിക്കുന്നതാണല്ലോ. ഒരാൾ ജനിച്ചതും മരിച്ചതുമായ തീയതികളും മറ്റു സംഗതികളും കുറിച്ചുവെക്കുന്നതാണെന്നു ചരിത്രം?” എന്നൊക്കെയാണ് ഇതിൽ പ്രതികൂലാഭിപ്രായമുള്ളവർ ചോദിക്കുന്നത്. ആ ശരിതന്നെ: ഉപനിഷദാദിമതഗ്രന്ഥങ്ങളും, ഇതിഹാസപുരാണാദികളും നമ്മുടെ പ്രാചീനകാലത്തെ സംസ്കാരപരിഷ്കാരങ്ങളെ വിവരിച്ചുകാണിക്കുന്നുണ്ട്; എന്നാൽ അവ മിക്കവാറും അത്യന്തത്തിന്റെ അക്രമണത്താൽ ചരിത്രം എന്ന നിലയിൽ ഹലിയ വിലയെ അർഹിക്കുന്നില്ലെന്നുള്ളതു വിസ്മയിപ്പാൻ വയ്ക്കാത്ത സംഗതിയാണ്. പ്രകൃത്യാ കവിശാലനായ അവയുടെ കർത്താക്കന്മാർ തങ്ങളുടെ കൃതികളെ ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളാക്കുന്നതിലധികം സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളാക്കുന്നതിലാണ് തൽപര്യം കാണിച്ചത്. ചരിത്രനിർമ്മാണത്തിന് അതിശയോക്തി-

പ്രിയനായ സാഹിത്യകാരന്മാരല്ല, സത്യപ്രഭുക്ക-
നായ കശംഭുവലികളാണ് ആവശ്യം. ഒരു രാജ്യ-
കാരുടെ വികലവും, ശിഥിലവും, അതിശയോക്തിപൂ-
ണ്ണവുമായ ചരിത്രം വാസ്തവചരിത്രത്തിന്റെ ഗുണം ക-
രിയ്ക്കലും ചെയ്യുന്നതുല്ല. കോളിയാസ്സൻ, വിക്രമാക്ഷൻ
ശങ്കരാചാര്യർ തുടങ്ങിയുള്ള മഹാകാവ്യകാരുടെ വാസ്തവച-
രിത്രം കവികളുടെ കരശിപ്പത്തിൽനിന്നു പുറത്തു വര-
ത്ത ചരിത്രത്തേക്കാൾ ഏതു മമതയോടും ശ്രദ്ധയോടും-
കൂടിയാണു നാം വായിക്കുകയെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ

മഹാകവി തൃശ്ശൂർ തൃശ്ശൂർ ജീവചരിത്ര-
വും മഹാപ്രസ്താവിച്ചുപോലെ മിസ്സുവാറും കാലയവനി-
കയ്ക്കുള്ളിൽ തിരോഹിതമായൊന്നിരിയ്ക്കുന്നത്. അദ്ദേഹം
ജനിച്ചതും ജീവിച്ചതുമായ “തൃശ്ശൂർ പാട്ടം” എ-
ന്ന സ്ഥലം ഇപ്പോഴും പണ്ഡിതപരമാർത്ഥരായവർക്കുള്ള സ-
കലകേരളീയരുടേയും ഭക്തിബഹുമാനങ്ങൾക്കു പാത്ര-
മായി ഇന്നും പ്രശോഭിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നു. ബ്രിട്ടീഷു മ-
ലബാറിൽ പൊന്നാനിത്താലൂക്കു തൃക്കണ്ടിയൂർ ശാസ്തരിൽ
തൃക്കണ്ടിയൂർ ശിഷ്യക്കുറുത്തിന്നല്ലം പടിഞ്ഞാറു തി-
രൂർ റെയിൽവെ സ്റ്റേഷനിൽനിന്നു സുമാർ ഒരു നാഴിക
തെക്കുപടിഞ്ഞാറായും, പൊന്നാനിപ്പുഴയുടെ തീരത്തി-
ലായുമാണു പ്രസ്തുതക്കേരളം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. ഇതി-
ന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ ഇപ്പോൾ കെട്ടുമേഞ്ഞുള്ള ഒരു ചെറിയ
യ “ഗുരുമഠം”യും, അതിന്റെ ചുറ്റുപാടുമായി പരമ്പ-
നിയെ മഹാമാർഗ്ഗമായ കേരള മൂലവും നിൽക്കുന്ന-

ത് എത്രയും ഹൃദയോന്മുഖമായ ഒരു കർമ്മതന്ത്രം
 ണ്. അപരിഷ്കൃതമായിരിക്കുന്ന ഒരു കളവും കി-
 ണ്നും ഗുരുമന്ത്രിനു സമീപത്തുണ്ട്. കിണറ്റിൽ വെ-
 ള്ളും കറച്ചമരത്രമേയുള്ളവകിലും അതേതു കാലത്തും
 വരുന്നതല്ലെന്നും, ആ കിണർ പരിഷ്കരിക്കുന്നതിന്
 അതിന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ ജന്മി വളരെ പരിശ്രമിച്ചു-
 നോക്കിട്ടും ചെള്ളും വാക്കുവാൻ സാധിച്ചില്ലെന്നും തദ്ദേ-
 ശീയർ പറയുന്നു. അതിൽ ഗുരുവിന്റെ വക 'നാരായണ്'
 ആരാധനാബിംബങ്ങൾ തുടങ്ങിയുള്ള പല വിശിഷ്ടവ-
 സ്തുക്കളും കിടക്കുന്നുണ്ടെന്നാണു പലരുടേയും വിശ്വാസം.
 കളത്തിൽ വേനൽക്കാലത്തു വെള്ളമുണ്ടാവില്ല. അതി-
 നു തൊട്ടുള്ള കറഞ്ഞിരത്തിന്റെ ചുവട്ടിലിരുന്ന് ഏഴു-
 ത്താളൻ സാധാരണ ജപിതമാറുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും ത-
 ന്നിമിത്തം ആ കറഞ്ഞിരത്തിന്നുതന്നെ കരം ഭവ്യതയു-
 ണ്ടെന്നുമാണു ചിലർ പറയുന്നത്. അതിന്റെ ഇല
 കയ്ക്കുമാറിയിരുന്നതിന്നുതന്നെ ഇതാണത്രേ കാരണം.
 ഇലകൾ കറോരുത്തർ വന്നു പഠിച്ചതിൽനിന്നിരുന്നതും
 അതിന്റെ ചുവട്ടിൽ ഇപ്പോൾ വിളക്കുവെച്ചുവരുന്നതും
 ഈ വിശ്വാസത്തിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ്. ഇഞ്ചൻപ-
 റമ്പിലെ മണ്ണു കറച്ചുമാറു ചുവന്ന നിറമായിത്തീർന്നതാണ്.
 അതിന്നുകാരും അയൽവാസികളും ഇന്നും കുട്ടികളെ "ഏ-
 ശ്വത്തിനുവെള്ള"മ്പോൾ ഈ പാമ്പിൽനിന്നു മണ്ണു കെറ-
 ണ്ടുപോയി ആദ്യം അതിലെഴുതിയെന്നു പഠിച്ചുണ്ട്. വി-
 ഭവഭഗവതിദിവസം അടുത്തുള്ളവരെല്ലാം പ്രസ്തുതസ്ഥല-

തുടർന്നു വിദ്യാരംഭം കഴിഞ്ഞുവെന്നുള്ളതും പ്രസ്താവ-
 യോഗ്യമാണ്. ഇതരം ഇപ്പോൾ നിലുണ്ടാകുന്ന സ്ഥല-
 ത്ത് ആദ്യം ഒരു പുരത്തം മാത്രമാണെന്നായിരുന്നതും;
 പിന്നീട് അവിടെ ചില ഭക്തന്മാരുടെ പരിശ്രമത്താൽ
 ഒരു കൊല്ലം വരുന്ന അക്കയും അവരായിരിക്കാമെന്നുള്ളതും മ-
 ള്ള വിളക്കുവെക്കുക, ആരംഭം നടത്തുക മുതലായ-
 ത്തു ചെയ്തും ചെയ്തും അത്തരം ചില ഭക്-
 ശാഭിമാനികളുടെ പരിശ്രമഫലമായാണ് മറ്റും ഇന്നു
 കാണുന്ന നിലയിലായത്. ഒരു കോട്ടമേന്മ ചെറിയ
 ഇതരം പണിചെയ്തിട്ടില്ലെന്നല്ലാതെ ചിറകു മ-
 തരം തിന്റെ നിലനില്പിന്നും മറ്റുമായി ചിറകു തിരിയ-
 ഭക്താഭിമാനികളായ മലയാളികൾ ചെയ്ത പണയായ-
 ലുള്ള യാതൊരുപ്പേരും ഇവിടെ ആയിക്കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല-
 ഒല്ലെന്നുള്ളതു വ്യസനീയമാകുക ഒരു സംഗതിയാണ്. ഇ-
 സ്ഥലം ഇപ്പോൾ പെൻഷൻ ഡിപ്പ്യൂട്ടികൾക്ക് മി-
 സ്റ്റർ പണിക്കോട്ടു കണ്ടുണ്ണിമേനവന്റെ കുടുംബക്കാരു-
 ടെ കൈവശമാണ് നിൽക്കുന്നത്. ഭക്താഭിമാനികളാ-
 യും ഭക്തന്മാരായുള്ള അനേകം ജനങ്ങൾ ഇപ്പോൾ
 ഈ സ്ഥലത്തുവന്നു ഭക്തിബഹുമാനപൂർവ്വം സന്ദ-
 നം ചെയ്തപ്പോൾ പതിവുണ്ട്. വെട്ടത്തുനാട്ടിലെ ഒരു
 കെടാവിളക്കായി ഈ സ്ഥലം എന്നെന്നും പ്രശംഭി-
 മെന്നതിന്നും, പെർതുജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഭക്താഭി-
 നവും ഭക്താഭിമാനവും വളർത്തുന്നതാകട്ടെ ഇതു
 ന്യായമായ ഒരു നിലയിലെത്തുമെന്നുള്ളതിന്നും സംശയ-
 മില്ല.

“വെട്ടത്തുനാട്ടു” രാജ്യം അനേകം വിദ്വാന്മാരുടേയും കവികളുടേയും ജന്മഭൂമിയായി അന്നും ഇന്നും കേരളപാലം അതിന്റെ നാമധേയത്തിന് അനവധി വരുത്തിട്ടുണ്ട്. മഹാഭാരതം മഹാകവിയുമായ മേല്പുത്തൂർ ഭട്ടതിരി, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശുഭവും പണ്ഡിതവുമാകുന്നവരായ അച്യുതപ്പിഷാരടി, നാരായണീയത്തിനു “ഭാവപ്രകാശിക”യെന്ന പ്രാഖ്യാനമഴുതിയ വാസുദേവഭട്ടതിരി, ഉദ്ബന്ധശാസ്ത്രികളുമായി വളരെ ദിവസം വാദം നടത്തിയ പ്രസിദ്ധചൈതന്യനായ നാണപ്പിഷാരടി എന്നീ മഹാപണ്ഡിതന്മാരും വെട്ടത്തുനാട്ടിന്റെ സന്തതികളാണ്. ഇവരെക്കൂടാതെ അനേകം താഴ്ന്നിറങ്ങിയ വൈയക്തനാരുമായ നമ്പൂതിരിമാർ ഈ നാട്ടിലുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. മഹാകവി വള്ളത്തോൾ, കുറുപ്പുറത്തു കേശവൻനായർ മുതലായ അനേകവിദ്വാന്മാരും കവികളുടെ ജനനത്താൽ ഇന്നും ഈ രാജ്യത്തിന്റെ മഹാമാന്യത്തിനു മാറ്റം കൂടിക്കൊണ്ടുതന്നെ വരികയാണല്ലോ ചെയ്യുന്നത്.

ഏഴത്തല്ലന്റെ ജീവകാലം ഏതാണെന്ന് ഇതുവരെയും കൃപ്തപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഡാക്ടർ ഗുണ്ടർട്ട്, മിസ്റ്റർ ലോഗൻ, മിസ്റ്റർ ബർണൽ എന്നീ പണ്ഡിതന്മാർ അദ്ദേഹം ക്രിസ്തുവചനം പതിനേഴാം ശതാബ്ദത്തിൽ, (കൊല്ലവചനം ഒന്നു മുതൽ പത്തു വരെയുള്ള കാലം) ആണു ജീവിച്ചിരുന്നതെന്നുഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. “കേരളകൗമുദി”കന്മാരായ കോവണ്ണിനാട്ടുനാടി.

വ്യക്തമെന്നു അന്നത്തെ കലിദിനസംഖ്യകൊണ്ടു തെളി-
യുന്നുണ്ട്. വെള്ളപ്പൊക്കത്തേക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹമുണ്ടാക്കി-
യ “നേദിപുഷ്പിരസഹ്യാനം” എന്ന പദ്യം അദ്ദേഹത്തി-
ന്റെ ജീവകാലത്തെ കുറിക്കുന്ന മറ്റൊരു ലക്ഷ്യമാണ്.
ഭട്ടരിരിയുടെ കാലം ക്ഷണപരമായ സ്ഥിതിക്കു സമകാ-
ലീനനായ എഴുത്തച്ഛന്റെ കാലവും ക്ഷണപരമായി
വിചാരിക്കാം. ഈ സംഗതികൊണ്ടും എഴുത്തച്ഛന്റെ
എണ്ണററിയും മദ്ധ്യേയാണ് എഴുത്തച്ഛന്റെ ജീവകാ-
ലമെന്നുമാനിക്കാവുന്നതാണ്.

(8) അദ്ധ്യായമായണത്തിന്റെ അപസരന-
ത്തിൽ “പവിത്രം പരം സൗഖ്യം”മെന്നു കാണുന്നത്
അതേഴുതിത്തിന്റെ ഭിന്നഭാവത്തെകലിദിനസംഖ്യയാണെ-
ന്ന് ഒരു പക്ഷമുണ്ട്. എന്നാൽ ചെറു ചിങ്ങം ൨൦-ാം-
നു യാണു രാമായണം എഴുതിത്തിന്റെതെന്നു വരും. ഈ
അഭിപ്രായവും “ഭാഷാപരിത്ര”കാരന്റെ അഭിപ്രായ-
ത്തെ ഉപോൽപ്പാദിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.

എന്നാൽ ചിറകൂർ ഗുരുമഠത്തിൽ നിന്ന ശ്രീമാൻ
സി. എസ്. ഗോപാലപ്പണിക്കർ ബി. എ. അദ്ധർ-
കൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ഒരു ലഘുപത്രത്തിൽ, എഴു-
ത്തച്ഛൻ “രാമായണഗ്രന്ഥം” ബ്രഹ്മണക്കു ദാനം ചെയ്-
്തതു റെൻ തുലാം ൧൧-ാംനാൾയാണെന്നും, അത് അ-
ന്നത്തെ കലിയായ “നോകസ്യാനുസൗഖ്യം” എന്ന
പദ്യശകലംകൊണ്ടു തീർച്ചപ്പെടുത്താമെന്നും പറയുന്നു.
ഇതു സ്വീകാര്യമല്ലെന്നുവെണ്ടു എന്നു കാര്യത്തിൽ
സംശയമുണ്ട്.

പ്രസ്തുതതെളിവിനെ സ്വീകരിക്കുന്നവർക്കും മുൻ-
പറഞ്ഞ തെളിവുകളെല്ലാം തൃപ്തകോടിയിൽ ഗണി-
ക്കേണ്ടിവരും. എഴുത്തച്ഛൻ തന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ
അന്ത്യദശയിലാണ് ചിറ്റൂരിൽ വന്നതും ബ്രാഹ്മണക്കു-
ട്രദിന്ദ്രൻ ചെയ്തതും എന്താണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളത്; യുക്തിയും
അതിന്നുറപ്പും; അങ്ങിനെയൊന്നെങ്കിൽ ഹൈന്ദവം
അധികകാലം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം നിലനിന്നി-
രിക്കുമെന്നു വിചാരിപ്പാൻ വയ്യ. അപ്പോൾ ഭട്ടതിരിയു-
മാരുള്ള സമ്പ്രദായം മറയ്ക്കുന്നതിന്റെ കാരണം എന്തെന്നു
ങ്ങി ഇതേവരെ നാം സ്വീകരിച്ച തെളിവുകളെല്ലാം
അസംഗതമാണെന്നു വരുമ്പോൾ എഴുത്തച്ഛ-
ന്റെ ശിഷ്യനായ സൂര്യനാരായണനെഴുത്തച്ഛ-
നാണ് ഗ്രാമം സ്ഥാപിച്ചതെന്നു അഭിപ്രായപ്പെട്ട അനേ-
കർക്കു യാണെങ്കിൽ എഴുത്തച്ഛന്റെ ജീവകാലത്തെ
പിന്നെയും പിന്നോക്കം തള്ളിക്കൊണ്ടു പോകേണ്ടതാ-
യിട്ടുണ്ടിരിക്കുന്നതു്.

ഇതി എഴുത്തച്ഛന്റെ യുവദശയിലാണ് ഗ്രാമം
സ്ഥാപിച്ചതെന്നും ചെയ്തതെന്നു വിചാരിക്കുന്നതാണെ-
ങ്കിൽ തന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം ചുരുങ്ങിയ-
വർഷം എഴുത്തുറവിനോടടുത്ത കാലത്തെങ്കിലും ആരംഭി-
ച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ തന്നെ ആ ജീവിതം എന്താ-
ണ്ടു ന്നും വളരെ നിലനിന്നുവെന്നും മറ്റും വിചാരിക്കുന്ന-
തു് അസംബദ്ധം. മറയ്ക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബാല്യ-
കാലകൃതിയാണെന്നു ഭാഷാചരിത്രകാരന്മാരുടെ അഭി-

പ്രായം ഈ കാഴ്ചയെ കണ്ടുകൊണ്ടിട്ടു ധർമ്മത്തിൽ
 ക്ഷണം. "നോക്ക സ്വർഗ്ഗസൗഖ്യം" മെന്ന പദ്യശകലം
 കലിദിനസംഖ്യയെ കാണിക്കുന്നവെന്ന് ഉള്ളതിന്നു പ്ര-
 ത്വേകം ലക്ഷ്യമൊന്നുമില്ലെന്നാണു തോന്നുന്നത്. അതു
 കേവലം ഒരു ഭൂമി മാത്രമായിരിക്കുന്നു. ഗുരുമന്ത്രി-
 നിന്നു കണ്ടുകിട്ടിയ പദ്യങ്ങൾ ആരുണ്ടാക്കിയതാണെ-
 ന്നൊ എപ്പോഴുണ്ടാക്കിയതാണെന്നൊ കൂടാതെ അ-
 റിയപ്പെട്ടിട്ടുമില്ല; അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമകാലീനന്മാരെ
 ശിഷ്യപരമ്പരയിൽ പെട്ടവരെ ആയിരിക്കുന്നു. ആ
 പദ്യങ്ങളുടെ കർത്താക്കന്മാരെന്ന് ഉപരിയുമാത്രമാണു
 ചെയ്യുന്നത്. അതുകൊണ്ടു പ്രകൃതപദ്യശകലം കലി-
 ദിനസംഖ്യയെ കാണിക്കുന്നതാണെന്നതിന്നു തൃപ്തി-
 രമായ ലക്ഷ്യങ്ങളില്ലാത്തതുകൊണ്ടു മറ്റൊരുതലവകൾ
 കിട്ടുന്നതുവരെ എഴുത്തച്ഛന്റെ കാലം ൧൦൦-നും പൂർ-
 ന്നും മദ്ധ്യയെന്നുതന്നെ വിചാരിക്കുന്നതായിരിക്കും
 യുക്തമെന്നു തോന്നുന്നു.

ഇനി ചില ആഭ്യന്തരമർദ്ദങ്ങളിൽക്കൂടി സഞ്ചരി-
 പ്പ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലം കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിന്നു വ-
 ല്ല ലക്ഷ്യങ്ങളും കിട്ടുന്നുണ്ടോ. എന്നുകൂടി അന്വേഷി-
 യ്ക്കാം:—

(1) ഭാഷയ്ക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള ഗണ്യങ്ങളായ വ്യക്തത-
 ഗുണങ്ങൾ പരിശോധിച്ചു, ഭാഷയുടെ കാലക്രമേണയു-
 ള്ള മാറ്റങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കി, പുതു വൈയാകരണ-
 ന്റെ അനുശാസനങ്ങൾക്കനുസൃതമായിട്ടുള്ളതാണു ക-

വിയുടെ ഭാഷയെന്നു പരിശോധിക്കുക; വൈയാകരണന്റെ കാലം ക്ലാസ്സെടുത്തിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ എന്താണു കവിയുടെ കാലവും തീർച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ സാധിക്കും; ഇതാണു കവികളുടെ കാലം നിർണ്ണയിക്കുന്നതിനു പരിത്രകരന്മാർ ചെയ്യാറുള്ള ഒരു വഴി. എഴുത്തച്ഛനെ സംബന്ധിച്ചുടത്തോളം ഈ വിഷയത്തിൽ പരിശ്രമിക്കുന്നവർ ഭയനീയമായ പരാജയമാണുണ്ടാവുക. അതിനുള്ള കാരണം എഴുത്തച്ഛന്റെ കാലത്തിനുശേഷം ഇതേവരേയും ഭാഷയ്ക്കു ഗണ്യമായ താതോരു മാറ്റവും വന്നിട്ടില്ലെന്നുള്ളതുതന്നെ.

(2) കവിയുടെ കാലത്തെ സമുദായചാരങ്ങളും സമ്പ്രദായങ്ങൾ, ഭരണവ്യവസ്ഥകൾ എന്നിങ്ങനെയുള്ള വിഷയങ്ങൾ കവിതകളിൽനിന്നെന്നുമാത്രം മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നുണ്ടെന്നു പരിശോധിച്ചു അവയെത്തേതു കാലത്തു നടപ്പിലാക്കുവാനുണ്ടെന്നു നോക്കുകയാണു കവിയുടെ കാലം തീർച്ചയാക്കുന്നതിനുള്ള വിധത്തെ ഉപായം. ഈ ഉപായവും എഴുത്തച്ഛനെ സംബന്ധിച്ചുടത്തോളം വിഫലമാണു്. പരമഭക്തനും ജീവനുത്തരനുമായ മഹാകവി തന്റെ കവിതകളിൽ ഭക്തിപരങ്ങളും ആദ്ധ്യാത്മികങ്ങളുമായ വിഷയങ്ങൾക്കല്ലാതെ ലൌകികവിഷയങ്ങൾക്കു് ഇടമേ കൊടുത്തിട്ടില്ല. കഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെ കവിതകളിൽനിന്നു മുൻപറഞ്ഞ തരത്തിലുള്ള തെളിവുകൾ ധാരാളമായി കിട്ടുന്നുണ്ടു്; എന്നാൽ പ്രസ്തുതകവിയുടെ കവിതകളിൽ ഈ മാതൃക തീരെ അടങ്ങാത്തു കിടക്കുന്നതു്.

(8) ജീവൽ ഭാഷകൾക്കൊക്കെയും വളർച്ചയും പരി-

ണാമവും ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു സാധാരണയൊ-

ണ്. കരുതാതെ ഭാഷയിൽനിന്നു മറ്റൊരുകാല-

ത്തെ ഭാഷയ്ക്കു ഗണ്യമായ ചില പ്രതാസങ്ങൾ കാണാ-

വുന്നതാണ്. ഭാഷാമന്ദഃപദികൾക്കു്കാരോ നൂറാണ്ടി-

ലേയും ഭാഷ ചെവേറെ തിരിച്ചറിവാൻ സാധിക്കും.

ഈ നിലയിൽ എഴുത്തച്ഛന്റെ കവിതകളിൽനിന്നു്

അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലം നിണ്ണയിപ്പാൻ ചില സംഗ-

തികൾ കിട്ടിയില്ലെന്നില്ല. “നിരണത്തു പണിക്കരും”-

രുടെ ഭാഷാരീതി എഴുത്തച്ഛന്റെ രീതിയിൽനിന്നു കേ-

വലം വ്യത്യാസപ്പെട്ടതാണ്. തമിഴുപദങ്ങളുടെ പ്രാച-

്യവും, “ഭാഷ” “വൃത്തം” എന്നിവയുടെ സ്വഭാവവും.

നിമിത്തം പ്രഥമദൃഷ്ടിയിൽത്തന്നെ എഴുത്തച്ഛന്റെവ-

ളരെമുമ്പാണു പണിക്കരരുടെ ജീവകാലമെന്നു തീർച്ച-

യാക്കും. ഇങ്ങിനെ തന്നെ പഴയ പദങ്ങളുടെ പ്രാച-

്യംകൊണ്ടും മറ്റും “കൃഷ്ണഗാഥാ”കാരനായ “ചെറു-

ശ്ശേരി”യുണ്ടാദ്യത്തിന്നു മുമ്പാണെന്നു് ആരും സമ്മ-

തിക്കും. നീർ-നും. വീർ-നും മദ്ധ്യത്തിലാണു ചെറു-

ശ്ശേരിയുടെ ജീവകാലമെന്നതിൽ ചരിത്രകാരന്മാർക്കു്

കിം അഭിപ്രായവ്യത്യാസം കാണുന്നില്ല. ഭാഷയുടെ ക്രമ-

പ്രവൃദ്ധമായ വളർച്ചയും പരിണാമങ്ങളും നോക്കിയാൽ

ചെറുശ്ശേരിയുടെ അടുത്ത അനന്തരകാലീനൻ എഴുത്ത-

ച്ഛനാണെന്നു തെളിയും. എഴുത്തച്ഛന്റെ ഭാഷയേക്കാൾ

നവീനമാണു നമ്പ്യാരുടെ ഭാഷ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീ-

വകാലം പത്താം നൂറ്റാണ്ടാണെന്നു തീർച്ചപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്.

ഈവക സംഗതികളെക്കൊണ്ടും എഴുത്താറിനും എണ്ണ-
 റിനും മദ്ധ്യേയാണുദ്ദേശത്തിന്റെ ജീവകാലമെന്നു
 ഭാവിജ്ഞാമെന്നു തോന്നുന്നു.

ജീവചരിത്രം.

എഴുത്തച്ഛന്റെ ജീവചരിത്രം മിസ്റ്റർ വാറും കാലയ-
 വനികൾക്കുള്ളിൽ തിരേധാനം ചെയ്തിരിയ്ക്കുന്നുവെന്നു മന്യ
 പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ; ഇപ്പോൾ നിലവിലുള്ള അല്പ-
 ല്ലം രേഖകൾ തന്നെ ഐതിഹ്യവേദികളിന്മേലാണു
 സ്ഥാപിതമായിട്ടുള്ളത്. വാസ്തവം പറയുന്നതിലധികം
 പല കെട്ടുകഥകളും അതിശയോക്തികളും കൂട്ടിപ്പറയു-
 ന്നതിലാണു ജനസാമാന്യത്തിന്നു് അഭിരുചി കാണുന്ന-
 ത്ത്. ദൃഷ്ടിച്ചപോയ ഈ അഭിരുചിനിമിത്തം ഐതി-
 ഹ്യരൂപത്തിൽ കിട്ടുന്ന തെളിവുകളും തുലോം കല്പങ്ങൾ-
 ഉയർന്നിരിയ്ക്കുന്നതു്. കേവലം അസംഭാവ്യങ്ങളായ
 കെട്ടുകഥകളെ തള്ളി ബാക്കി കാണുന്ന ഐതിഹ്യ-
 ങ്ങളെ മാത്രമേ ഇവിടെ വിമർശനത്തിന്നു വിഷയമാ-
 കുന്നുള്ളൂ.

എഴുത്തച്ഛന്റെ ജനനത്തെപ്പറ്റിത്തന്നെ ഒന്നി-
 ലധികം അഭിപ്രായങ്ങൾ കേൾക്കുന്നുണ്ടു്. വടക്കേ മല-
 യരൂത്തുകാരനായ ഒരു നമ്പൂതിരി തിരുവനന്തപുര-
 ത്തനിന്നു് ^{പാലക്കാട്} മുറുജപർക്കഴിഞ്ഞുവരുന്ന വഴിയ്ക്കു്, തൃക്കണ്ടിയൂ-
 റെത്തിയപ്പോഴയ്ക്കും നേരം അസമയമായതിനാൽ അ-
 വിടെയുണരയിരുന്ന ഒരു ചക്കാലനായർവിട്ടിൽ കയറി-

കിടന്നുവെന്നും, അന്നുരാത്രി ആവീട്ടിലെ ഒരു യുവതിയിൽ അദ്ദേഹത്തിനുള്ളതായ പുത്രനാണ് എഴുത്തച്ഛൻ എന്നുമാണ് ഒരു പക്ഷമുള്ളത്; പിന്നെയൊരു പക്ഷമുള്ളത് അദ്ദേഹം നമ്പൂതിരിയല്ല ഒരു വാദേശബ്രാഹ്മണനായിരുന്നുവെന്നാണ്.

ഈ രണ്ടഭിപ്രായത്തോടും യോജിക്കുന്നതിൽ ചില വൈഷമ്യങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ട്. തിരുവനന്തപുരത്തുനിന്നു വരുന്ന ഒരാൾക്കു വഞ്ചിമാറ്റമായി അക്കാലത്തു തൃക്കണ്ടിയൂരെത്തുവാൻ സൗകര്യമില്ല. മിസ്സർ കേനോൽ സാസ്റ്റ് പൊന്നാനിയിൽനിന്നു ചാവക്കാട്ടുള്ള തോട്ടവെട്ടിച്ചതിന്നു ശേഷമാണ് “തൃക്കണ്ടിയൂർ” മുതലായ പ്രദേശങ്ങളിൽനിന്നു ജനങ്ങൾക്കു വഞ്ചിമാറ്റമായി അബ്രാഹ്മതമായ സഞ്ചാരത്തിന്നു സൗകര്യപ്പെട്ടത്. ആ തോടിനെ “കേനോൽ തോട്ട്” എന്നു ഇന്നും വിളിച്ചുവരുന്നതുകൊണ്ട് അത് ആ സാസ്റ്റിന്റെ പരിശുദ്ധമായി വർദ്ധിച്ചിട്ടുതന്നെ വിശദമായിത്തീർന്നുണ്ടല്ലോ. മിസ്സർ കേനോൽ അടുത്തകാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്ന ആളാണെന്നു നിസ്തർക്കമാണുതാനും. അതുകൊണ്ടു മേൽപ്പറഞ്ഞ ഐതിഹ്യം അടിസ്ഥാനരഹിതമായിപ്പോകുന്നു. ഈ ഐതിഹ്യം വിശ്വസിക്കുന്നതിൽ ഇനിയും വൈഷമ്യം കാണുന്നുണ്ട്. തിരുവനന്തപുരത്തു “മുരളിപുരം” എന്ന ക്രിയതന്നെ. മാത്തം ഡവന്തമഹാമഠം താലൂക്കിൽ ഏല്പെട്ടതിനാലും, അന്നുമുതൽക്കുമാത്രം നടന്നുവരുന്നതുമായ ഒരു ക്രിയയാണല്ലോ. മാത്തം ഡവന്തമഹാമഠം രാജാവിന്റെ കാലം എഴുത്തച്ഛന്റെ കാലത്തിന്നു

ശേഷമൊന്നെത്തിൽ പക്ഷാന്തരത്തിന്നവകാശവുമില്ല
 ഈസ്ഥിതിയ്ക്കു മുൻപത്തെ ഐതിഹ്യത്തെ ഏതിന്റെ
 വിശ്വസിക്കാം? അവിശ്വസനീയമാണ് ഈ ഐതിഹ്യ-
 മെന്നതിന്നു ഇനിയുതെളിവുണ്ട്. ആലത്തൂർഗ്രാമം മ-
 ലയാളബ്രാഹ്മണർ പ്രചാരമായി അധിപതിക്കുന്ന ഒരു
 സ്ഥലമാണ്. അവിടെ വന്നു ഒരു നമ്പൂതിരിബ്രാഹ്മ-
 ണൻ ജാതിയിൽ നിത്യച്ചമെന്നു ഗണിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒ-
 രു ദരിദ്രചക്കരവീട്ടിൽ കയറിക്കിടന്നുവെന്നു പറയു-
 ന്നു് അസംഗതമായിരിക്കുന്ന വഴിയുള്ള.

ഇനി മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ച പാദേശബ്രാഹ്മണന്റെ
 കഥ ഏതുകാരും ഇന്നത്തെപ്പോലെ സഞ്ചാരസൗകര്യ-
 ങ്ങളും മറ്റുണ്ടല്ലമില്ലാതിരുന്ന കാലത്തു സഹ്യപർവ്വതനി-
 രുകളാൽ വിദഗ്ദ്ധരായുള്ള ബന്ധം മിക്കവാറും വേർ-
 ചെട്ടുന്തപ്പെട്ടു കേന്ദ്രത്തിലെ ഒരു നായർയുവതി, ആ-
 ചാരം, വേഷം, ഭരണം എന്നിവയിൽ കേവലം വാണി-
 സ്വഭാവിയായ ഒരുപരിചിതബ്രാഹ്മണനെ കണ്ടുമാത്ര-
 യിൽത്തന്നെ സന്തതൃൽപ്പാദനം തന്നെ സ്വീകരിച്ചുകഴി-
 ഞ്ഞുവെന്നു പറയുന്നതു് അത്ര യുക്തമായിരിക്കുമെന്നു
 തോന്നുന്നില്ല. ഏതായാലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അച്ഛൻ
 ഒരു ബ്രാഹ്മണനായിരുന്നുവെന്നു് ഈ ഐതിഹ്യം
 ജീൽനിന്നു് ഏതാണ്ടു് ഉറപ്പിക്കാം. ഇതിൽനിന്നു് അ-
 ല്പാല്പം വ്യത്യാസപ്പെട്ടു് കരൈതിഹ്യം വെട്ടത്തുനാട്ടിൽ
 സാധാരണ പറഞ്ഞുവരുന്നുണ്ടു്. അതു താഴെ കാണാം.
 പ്രകാരമാണ്:—

“വടക്കേമലയാളത്തുകാരനും ജ്യോതിഷത്തിൽ

അതിവിദഗ്ദ്ധനായ ഒരു നമ്പൂതിരി തിരുവനന്തപുര-
ത്തുനിന്നു സ്വദേശത്തേയ്ക്കു മടങ്ങിപ്പോവുകയാണിരിക്കുന്നു.
മദ്ധ്യരാത്രി പലേടത്തും സഞ്ചരിച്ചിട്ട്, ഒരു ദിവസം
ചൈകുന്നേരമായപ്പോഴേയ്ക്കും അദ്ദേഹം തൃക്കാണ്ടിയൂർമെത്ത-
കയും ഉഴുതിൽ ഉണക്കുകഴിച്ചു രാത്രി ക്ഷേത്രത്തിൽത്തു-
ള്ള “തട്ടാരമ്പരമ്പത്തു” എന്ന ഒരു മൂപ്പിന്റെ ഗൃഹ-
ത്തിൽ കയറിക്കിടക്കുകയും ചെയ്തു. അന്നു തന്നെയൊരു
വിശിഷ്ടസന്താനോൽപ്പാദനത്തിനുള്ള യോഗമുണ്ടെന്നു
ജ്യോതിഷാസൂത്രവും അദ്ദേഹം അറിഞ്ഞിരുന്നു. വഴിയ്ക്കു
പലേടത്തും ചുറ്റിത്തിരിഞ്ഞതുകൊണ്ട് അന്നേയ്ക്കു സ്വ-
ഭവനത്തിൽ എത്തുന്നതിന്നു സാധിച്ചതുമാത്രം രാത്രി-
യിൽ അദ്ദേഹം അത്രയും സന്തോഷത്തോടുകൂടി നിഷ്ക-
ലമായിപ്പോകുമല്ലോ എന്നു വിചാരിച്ചു വളരെ കണ്ണി-
തപ്പെട്ട് ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു ശയ്യയിൽനിന്നുഴന്നുവന്നു മുര-
ത്തിറങ്ങി ജ്യോതിഷോക്തങ്ങളെ നോക്കുകയും, വീണ്ടും ശ-
യ്യയെത്തന്നെ ശരണാർപ്പിച്ചിട്ടും ചെയ്തുകൊണ്ടിര-
ന്നു. ആ ഗൃഹത്തിൽ “തൃഷ്ണത്തു” എന്ന ചക്കരവീട്ടിലെ
ഒരു യുവാവിന്നു അറിയാതെത്തന്നെ ഉറങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ആ സ്ത്രീ ന-
മ്പൂതിരിയുടെ അടുത്തുചെന്ന് ഈ അസാധാരണത്തി-
ന്റെ കാരണമെല്ലാം ചോദിച്ചറിയുകയും, ദൈവമെന്താണു
ആ സന്താനത്തിന്റെ മാതാവായിരിപ്പാൻള്ള ഭാഗ്യം
തന്നിട്ടു നൽകണമെന്നുപേക്ഷിക്കുകയും, അതനുസരി-
ച്ച് ആ ശുഭമുഹൂർത്തത്തിൽ പരസ്പരാനുരക്തനായ അ-
വർമ്മരും ഗാഢവുമായുറങ്ങി വലുതായൊരു-

പ്രാപ്തമാകുമായെന്ന് തിന്റെ പ്രാരംഭത്തിൽ കാണുന്നതു-
 കെകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗുരുവും ബ്രഹ്മസമരായി "രം-
 മൻ" എന്ന ഒരു പണ്ഡിതനോടൊന്നിടത്തുവെന്നും, അ-
 ദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുജൻ എന്ന അർത്ഥത്തിൽ, എഴുത്ത-
 ുന്റെ സാക്ഷാൽ പേർ പാവറൻ മടിച്ചുള്ള ശിഷ്യ-
 ന്നാർ "രംമാനുജൻ" എന്നു വിളിച്ചുവന്നുവെന്നും, കൂ-
 മേണ ഈ പേർ ലല്ലെപ്പുതിയ്ക്കുമായിത്തീർന്നുവെന്നുമാ-
 ണ ചിലർ പറയുന്നത്; അദ്ദേഹം വിദേശത്തിൽ
 സഞ്ചരിച്ചിരുന്ന കാലത്തു് "രംമാനുജാചാര്യർ" എന്ന
 പ്രസിദ്ധ പണ്ഡിതന്റെ അടുത്തു വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്-
 ത്തതും, ആ മഹാഗുരുവിന്റെ പേരിൽ തന്നിയ്ക്കുള്ള ഭ-
 ക്തിബഹുമാനങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യമായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ
 പേർതന്നെ എഴുത്തച്ഛൻ സ്വീകരിച്ചതും ചെയ്തവെ-
 ന്നുള്ള അഭിപ്രായക്കാരമുണ്ട്. "രംമാനുജൻ" എന്ത-
 ത്തു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പോല്ലെന്നും, ആ പേരിൽ അ-
 ദ്ദേഹത്തിന് കറെ പ്രസിദ്ധിയുണ്ടെന്നുള്ളതു തീർച്ചത-
 ന്നെ. എഴുത്തച്ഛന്റെ ശരിയായ പേർ "ശങ്കരൻ" എ-
 ന്നായിരുന്നുവെന്ന് ജനസാമാന്യത്തിന്റെ ഇടയിൽ
 ഒരു ബോദ്ധ്യമുണ്ട്. "സൂര്യനാരായണൻ" എന്നായി-
 രുന്നുവെന്നു കേൾപ്രായവും അടുത്തകാലത്തു് അവിദ്-
 വിച്ചിട്ടുണ്ട്; ഏതായാലും ഇതിൽ തീർച്ചയായ കേൾപ്രാ-
 യം പുറപ്പെടിയല്ലാത്ത തല്ലാലം നിർമ്മാമില്ലാതെ-
 യെന്നിരിക്കുന്നത്.

ബാലുദേശം.

പ്രകൃത്യാ വളരെ ബുദ്ധിമാനായിരുന്ന എഴുത്തച്ഛൻ അതിശൈശവത്തിൽത്തന്നെ തന്റെ അമാനുഷതയെ വെളിപ്പെടുത്തിയിരുന്നുവെന്നാണ് ഐതിഹ്യവേദികൾ പറയുന്നത്. “തൃക്കണ്ഠിയൂർ” “തിരുത്തമ്പാടം” തുടങ്ങിയുള്ള മഹാക്ഷേത്രങ്ങളിൽ പ്രസ്തുത ബാലനെ സാധാരണയായിക്കൊണ്ടുപോയി തൊഴിപ്പിള്ളാമുണ്ടായിരുന്നുവത്രെ. ഒരിക്കൽ തിരുത്തമ്പാടം ക്ഷേത്രത്തിൽ (തൃക്കണ്ഠിയൂർ ക്ഷേത്രത്തിലാണെന്നും ഒരു പക്ഷമുണ്ട്) വെച്ചു നമ്പൂതിരിമാർ ചേർപാരായണം ചെയ്യുന്നതു കേട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന നമ്മുടെ ബാലൻ “കാട്ടാ” “കാട്ടാ” എന്നു പറഞ്ഞുവെന്നും, കുട്ടിയുടെ അമ്മയ്ക്കു മറ്റൊരു ഇതിന്റെ സാരം മനസ്സിലായില്ലെങ്കിലും, തങ്ങൾ പിഴച്ചു വേദം ചൊല്ലുന്നതിനേ മൂണ്ടിക്കാണിച്ചാണു കുട്ടി ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു എന്നു നമ്പൂതിരിമാർ മനസ്സിലാക്കിയെന്നും, ബാലന്റെ വൈഭവത്തിൽ അസമ്മിഷ്ടപ്പെട്ടതായ അവർ മലരും പഴവും ജപിച്ചുകൊടുത്തു കുട്ടിയെ മനസ്സിലായും മുകുന്ദമോക്ഷിണീയ്യം വെണമെന്നു പറയപ്പെടുന്നത്. കുട്ടിയുടെ അച്ഛനായ നമ്പൂതിരി കരേകാലം കഴിഞ്ഞശേഷം ഒരിക്കൽ തൃക്കണ്ഠിയൂരിൽ വന്നപ്പോൾ തന്റെ പുത്രന്റെ ബുദ്ധിമാനുജ്ഞക്കുറിച്ചു മനസ്സിലാക്കുകയും കശാഗ്രബുദ്ധിയായ അദ്ദേഹം അതിന്റെ സൂക്ഷകാരണം മനസ്സിലാക്കി മന്ത്രത്തിന്റെ ഫലം കെടുത്തുവാനായി കുട്ടിയ്ക്കു

സന്ധാരണ മദ്യംകൊടുത്തുകൊള്ളുവാനുപദേശിച്ചുവെ-
ന്നും, ഈ പ്രയോഗംകൊണ്ടു വിണ്ടും ബാലന്റെ ബ-
ലിനെളിഞ്ഞു പ്രകാശിപ്പാൻ തുടങ്ങിയെന്നുമാണു വി-
ശ്വസിപ്പിച്ചുപെടുന്നത്. കുട്ടിക്കുറവത്തു് ഒരു കൗഞ്ചുവുമായി
മാത്രം ശീലിച്ചുവന്ന ഈ മദ്യസേവനം ക്രമേണ വർദ്ധി-
ച്ചുവെന്നും, അദ്ദേഹം ആജീവനാന്തം ഒരു മദ്യവാനി-
യായിരുന്നുവെന്നും, പലരും വിശ്വസിച്ചുവരുന്നു. ഇതു്
ഒരു പക്ഷെ കൽപ്പിതകഥകളിൽ കൗതുകമുള്ള ജന-
ബലിയുടെ ഒരു വികൃതസൃഷ്ടിയായിരിക്കും; അല്ലെങ്കിൽ
തന്റെ സാമജികവികാരം പൂർണ്ണതപം കൊടുക്കുന്നതിൽ
മനുഷ്യനുള്ള വൈമനസ്യത്തിന്റെ ഫലമായുണ്ടായി-
ട്ടുള്ള ഒരു ദൃഷ്ടാന്തമാണെന്നുവരും; അഥവാ പലമ-
യന്മക്കും കാണാറുള്ള ചില പ്രബലഭോഷങ്ങൾപോ-
ലെ ഇതദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ദോഷമായിട്ടു-
ടെന്നുചെയ്തു. ഏതായാലും ഏഴുത്തട്ടുന്റെ പരിത്രത്തോടു
കൂടി ഇങ്ങിനെ ഒരു കഥ ജനങ്ങൾ പറഞ്ഞുവരാറുണ്ടു-
ന്നുള്ളതു മറയ്ക്കത്തക്കതല്ല.

വിദ്യാഭ്യാസവും ദേശസഞ്ചാരവും

ഏഴുത്തട്ടുന്റെ പ്രധാന ഗുരു ആരാണെന്നു വി-
വാൻ മാർദ്ദമില്ലാതെയാണിരിക്കുന്നത്. അദ്ദേഹത്തെ
അദ്യം വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യിച്ചതു് അദ്യനായ ശ്രീ
നീലകണ്ഠനമ്പൂതിരിതമ്പുരാണെന്നാണു കേട്ടിട്ടു-
ള്ളതു്. “അമ്പേണമെന്നസി ശ്രീനീലകണ്ഠനാമ”

എന്നദ്ദേഹം “ഹരിനാമകീർത്തന”ത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് ഈ മഹാനെ അനുസ്മരിച്ചാണത്രെ. “അഗ്രജൻ മമസുരാം” എന്നു തുടങ്ങിയുള്ള മൃഗലാരിച്ച “അല്പാത്മരമായാണ” ത്തിലെ പ്രസ്താവം കേൾക്കുക. സർവ്വഗുണസമ്പന്നനും മഹാവിദ്വാനുമായി പറയപ്പെടുന്ന ഈ ജ്യോതിർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈയ്ക്കു കൈയെഴുത്തു നൽകി അനുയംസേനമെന്ന സ്ത്രീലാക്ഷവരൻ സാധിക്കുന്നുണ്ട്. വിദേശങ്ങളിൽ വെച്ചും അദ്ദേഹത്തിനു പലവിധ യങ്ങളിലുമായി പല ഗുണക്കന്മാരുടെ അഭിപ്രായം. അതിൽ കൈവെക്കുക, രാമനാജം, ചാർച്ച, പ്രധാനിയായിരിക്കും. വേദാന്തം, സംഹിതയും, യോഗം തുടങ്ങിയുള്ള പലവിധ യങ്ങളിലും അഗ്രജനായ ഈ അനന്ദ സിദ്ധിപ്പെട്ടുള്ള അദ്ദേഹത്തിനു പല ഗുണക്കന്മാരുടെ അഭിപ്രായം വന്നു കേൾക്കുന്നതായി പറയുന്നതിനാലും യുക്തി. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിൽ ചിലരുടെ പ്രേമകൾ മാത്രം — അതുതന്നെ അദ്ദേഹനായ രീതിയിൽ — അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസ്താവനകളിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കുവാനേ സാധിക്കുന്നുള്ളൂ.

എഴുത്തച്ഛൻ ഇരുപതു വയസ്സിനു മേൽ മറ്റേതെങ്കിലും വയസ്സിനുളളിൽ വിദേശസഞ്ചാരം കഴിഞ്ഞു മടങ്ങിയെത്തിയെന്നും പിന്നീട് സ്വദേശത്തു് കൈയെഴുത്തുപള്ളി കെട്ടി കുട്ടികളെ പഠിപ്പിച്ചാൻ തുടങ്ങിയെന്നുമാണു് പഴമക്കാർ പറഞ്ഞു കേട്ടിട്ടുള്ളത്. വിദേശസഞ്ചാരത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനു് ഉൽകൃഷ്ടവിദ്യാഭ്യാസവും ലോകപരിചയവും സിദ്ധിച്ചെന്നും, “തമിഴ്” “തെലുങ്ക്” മതലായ ദ്രവിഡസംഹിതയുടെയും ധാരാളമായി ഇട-

പഴകുന്നതിനും സാധിച്ചിരിക്കുന്നു. “കിളിപ്പാട്ട്” എ-
ന്ന ഒരു അഭിനവപ്രസ്ഥാനം നിമ്മിക്കുന്നതിന്നുതന്നെ
ഈ പരിചയം സഹായിച്ചിരിക്കുന്നുമെന്നാണു ഭാഷാ-
ചരിത്രകാരന്മാരിലൊരുപക്ഷേപം. എഴുത്തച്ഛൻ
പുലിയ വിദ്യാസമ്പന്നനായി മടങ്ങിവന്നിട്ടുകൂടി അസു-
യാലുക്കളായ ചില നമ്പൂതിരിമാർ അദ്ദേഹത്തെ അ-
പമാദനപുരസ്സരം - ആക്ഷേപിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നുവത്രെ.
ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ അങ്കുരിതമായ അവരുടെ അസുയ-
ര്യം എഴുത്തച്ഛന്റെ ക്രമപ്രവൃദ്ധമായ ഉൽക്കഷേപത്തോടുകൂടി
പല്ലവിതമാകുവാനും പൂർണ്ണമായും തുടങ്ങി. എഴുത്ത-
ച്ഛൻ ജാതിയിൽ ഒരു “ചക്കര” നായരായിരുന്നതെന്നെ-
ന്നു ചിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു അവർ “തുഞ്ചന്റെ ചക്കിൽ
എത്ര ആടും” എന്നു ചോദിച്ചിരുന്നുവെന്നും, അതിന്നു-
ദ്ദേഹം, താൻ ചക്കചന്നാണെന്നു കിലും തനിക്ക് നാലുപദ-
വും ആറു ശാസ്ത്രവും അറിയാമെന്നു അപ്പോഴായി “അ-
ടിയന്റെ ചക്കിൽ നാലും ആറും ആടും” എന്നു മറു-
പടി പറഞ്ഞിരുന്നുവെന്നും മാറ്റം ഐതിഹ്യവദികൾ
പറയുന്നു. “കൊണ്ടുകൊണ്ടിരുന്നു രണ്ടിന്റെ ബലം-
ബലം” എന്നു തുടങ്ങിയുള്ള ഭാരതത്തിലെ വരികളെ
കളിയാക്കി ചില രസികന്മാരായ നമ്പൂതിരിമാർ, “ര-
ണ്ടുകൊണ്ടുകൊണ്ടു മൂന്നിന്റെ ബലംബലം പിടുന്ന
നാലിനെയാണു വശത്തു വരുത്തേണം” എന്നീരീതി-
യിൽ ഒരു തടിച്ച ഗ്രന്ഥം നിറയുംവരെ എഴുതിയുണ്ടാ-
ക്കി എഴുത്തച്ഛനു കാണിച്ച് അദ്ദേഹത്തോടതിന്റെ
ഗുണദോഷങ്ങളെപ്പറ്റി ചോദിക്കുകയെന്നും കേ-

ദിട്ടുണ്ടു്. “തുളുമ്പക്കരസയ്യെക്കുതുമ്പരഃ പരിവർജയേൽ”
എന്നു മതത്തിന്നു കർച്ചധികം പ്രാധാന്യമുണ്ടായിരുന്ന ഒരു കാലത്തു വേദവേദാന്താദികളിൽ ഒരു ശുഭപരിശ്രമിയ്ക്കുന്നതിൽ വേദാധികാരികളായ ചില തന്ത്രികന്മാർക്കു് അസമ്മതിയുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു പറയുന്നതു് അസാധാരണവും അനഭാവ്യവും ആയിരിക്കാമെന്നു് ഏതാൽ എതു രാജ്യത്തും എതു സമുദായത്തിലും മഹാമനസ്സുനാകും അല്ലെങ്കിലും ഉണ്ടാവുന്നതു സംഭവമെന്നാണു്. എഴുത്തച്ഛന്റെ യഥാർത്ഥയോഗ്യതകൾ കണ്ടുകിട്ടും ബഹുമാനിയ്ക്കും ചെയ്യുന്നതിന്നും അല്ലെങ്കിലും അവിടെ ഇല്ലാതിരുന്നില്ല അപരിത അഭിപ്രായത്തെ മഹാകവിയും മഹാഭാവമുള്ള മേല്പത്തൂർ ഭട്ടതിരി. എന്തായാലും മഹാമനസ്സുനായ എഴുത്തച്ഛനു ബ്രാഹ്മണരുടെ നേതൃത്വത്തിനുമായ ഭക്തിയുണ്ടായിരുന്നുവെന്നതു തീർത്തതല്ല. അതിന്നു, തന്റെ കാണുന്ന അദ്വൈതത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മതകൾ ലക്ഷ്യങ്ങളാണു്:—

“കാരണഭൂതനാരാം ബ്രാഹ്മണരുടെ മഹാ-
ണാരണാംബുജപിനപാംസുസഞ്ചയം മമ
ചേതോദിപ്തനാത്തിന്റെ മാലിന്യമെല്ലാം തീർത്ത
ശോധനചെയ്തിടവാനാവേളം വന്ദിപ്പേന്നു്
അബ്രാഹ്മണമായന്നം.

“ഓ ഭക്തിനാഥാരാഭൂതനാരികാണായേര
ഭൂദേവപ്രവർത്തൻ തദപരസംപാദികൾ

ധാതുശങ്കരവിഷ്ണുപ്രമുഖനാക്കും മതം

വേദജ്ഞാത്തമന്ദർമാഹർത്ത്യങ്ങളാക്കു ചാർപ്പും¹
അദ്ധ്യായം മായണം.

“കരുണാചിന്തനാരംഗം ധരണീസുരവൃന്ദം

ചരണാംഭോജമന്തജ്ഞാനം പ്രാപിഷ്ണുനേൻ”².
മഹാഭാരതം.

മേലുദ്ധരിച്ച വരികളിൽനിന്നു വേദജ്ഞാത്തമന്ദാ-
രായ മഹാബ്രഹ്മണാക്കു ഏഴുതത്വങ്ങൾ ഹൃദ-
യത്തിലുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥാനമേതായിരുന്നെങ്കിലും വെ-
ളിവാകുന്നുണ്ട്. സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിൽ കേവലം
നിരക്കരകക്കികളായ അന്നത്തെ കേരളീയരെ ഭക്തി-
മാഗ്നതിലേക്കു നയിക്കുന്നുമെന്നു ഏക ഉദ്ദേശ്യത്തിൽ-
പേരിലാണ് അദ്ദേഹം ഭഗവൽക്കഥകൾ പരിഭാഷ-
പ്പെടുത്തുവാൻ തുടങ്ങിയതു്. അങ്ങിനെയല്ലാത്തപ്പു-
റേക്കും “മഹാഭാരത”ത്തിലടങ്ങിയ ശ്രീമദ് “ഭഗവൽ-
ഗീത” മാത്രം വിട്ടുകളയുന്നതിന്നു വഴിയില്ല. ആരണ-
കലസ്ഥത്താണെന്നറിയട്ടെ അതിനെ ഉപേക്ഷിക്കുകയാ-
ണദ്ദേഹം ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. “ഉഴരിയകളിന്നു മെഴി-
കളുപനിഷത്താകയാലോതിനാൻ, ഗീതയെന്നുദരാൽ
ജ്ഞാനികൾ” എന്നു മാത്രമെ അദ്ദേഹം ഗീതയെപ്പറ്റി
പറയുന്നുള്ളു. അദ്ധ്യായമാമായണത്തിന്റെ ആദി-
കിൽ എഴുതിട്ടുള്ള “പാദസേവകനായ ഭക്തനാഭംഭം-
സൻ ബ്രഹ്മപാദജനജ്ഞാനി നാമാദ്യനായുള്ളോരു ഞാൻ
വേദസമ്മിതമാൽ മുഖ്യമുള്ള ശ്രീമാമായണം ബോധഹി-
നനാക്കുറിയൊമ്പണം ചൊല്ലീട്ടുനേൻ * * * * വേ-

ഭഗവാനുൾക്കധികരിയല്ലെന്നതോർത്തു ചേതസി സ-
 ല്ലം കുചിച്ചിട്ടവിൻ കൃപയർപ്പെ" ഇത്യാദി ഭാഗങ്ങൾ
 രാമായണാദി ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വരിഭാഷപ്പെടുത്തുന്നതിൽ
 തന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്നപ്പുറം ശങ്കയുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു
 തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്.

ഏഴുത്തച്ഛന്റെ സ്തോഹിതനാമര പരിചയക്കാരകം
 ആരെല്ലാമായിരുന്നുവെന്ന് അധികമാണെന്നും അറി-
 വാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല. "മനക്കോട്ടു ബാലരാമൻ" എ-
 ന്നൊരു ശുഭപ്രഭ അദ്ദേഹത്തിന്നൊരു ബന്ധുചര്യയുണ്ടു-
 യിരുന്നുവെന്നും, ആ പ്രഭുവിൽനിന്നാണ് മഹാകവി-
 യ്ക്ക് വിദ്യഭാസമുൾക്കൊണ്ടിരുന്നു എന്നും മറ്റും കി-
 ടിപ്പുള്ളതെന്നും മറ്റും ഭാഷാചരിത്രകാരനായ മിസ്റ്റർ
 ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയും, അദ്ദേഹത്തെ തുടങ്ങി മറ്റു ചില-
 രും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

"മനക്കോട്ടുവാഴും മഹാമാനശാലി
 മനക്കുഞ്ചിലേറും കൃപാവാരിരാശി
 എനിക്കുശ്രയം ബാലരാമഭിധാനൻ
 നിനക്കുനതെല്ലാം വരുത്താൻ കരുത്തൻ.
 കലരവിദ്യകൾക്കേകമാധാരഭൂതൻ
 കലരാലരഭേദം ശ്രമിക്കുന്ന വിചാൻ"

എന്നി. "ശിവപുരാണം"ത്തിലെ "വരികളാണു"
 അവർക്കു ഈ അദ്വൈതത്തിന്നു സാധകങ്ങളായി നില്ക്കു-
 ന്നതു്; എന്നാൽ "ശിവപുരാണം"ത്തെ ഏഴുത്ത-
 ഛന്റെ കൃതിയല്ലെന്നുള്ളതു് ഇന്നു മിസ്റ്റർ വാ-
 പ

ധീരസമ്മതമായിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള സ്ഥിതിയ്ക്കു പ്രസ്തുത
 ശുഭപ്രഭുവുമായിട്ടുള്ള ഏഴത്തച്ഛന്റെ ബന്ധം ശിഥില-
 മായിപ്പോകയാണു ചെയ്യുന്നത്. മഹാകവി മേപ്പത്തൂർ
 ഭട്ടതിരിയും അദ്ദേഹവുമായുള്ള പരിചയവും ബന്ധവും
 അശിഥിലമായിട്ടുള്ളതുതന്നെയാണു്. പരമഭക്തനും,
 മഹാവിദ്വാനും, മഹാകവിയുമായ ഏഴത്തച്ഛന്റെ ശു-
 ണ്ണങ്ങൾ കണ്ടറിയാനും അഭിനയിപ്പാനും മേപ്പത്തൂരി-
 ന്റെപ്പോലെ അടുത്തു് - മഹാമഹാഭക്തരായവരുടെയെന്നതുത-
 ന്നെ അസംഭാപ്യമായി തോന്നുന്നു. ഇവർ രണ്ടുളും
 സമീപസ്ഥന്മാരും, മനുസ്ഥിതിയ്ക്കു് അത്യന്തം ഐക്യ-
 രൂപമുള്ളവരുമായിരുന്നതിനാൽ പരസ്പരം കണ്ടു പ-
 രിച്ചയില്ലാത്തതിനും ആ പരിചയം വലിയ സ്നേഹബ-
 ധ്ധത്തിൽ കലർത്തിയതിനും ഇടയുണ്ടു്. “അമ്പല-
 പ്ലഴരാജാവുമായി ഏഴത്തച്ഛനെ പരിചയപ്പെടുത്തി-
 യതുതന്നെ ഭട്ടതിരിയെന്നെന്നാണു കേട്ടുകേൾവി. ഏഴ-
 ത്തച്ഛൻ അമ്പലപ്ലഴരാജാവിന്റെ ആവശ്യപ്രകാരം
 അദ്ധ്യർത്ഥരാമായണം ഗ്രന്ഥം ആയുഃഏഴത്തിൽ പക-
 രത്തിയെഴുതുകയും അതോടുകൂടിത്തന്നെ രാമായണം കി-
 ളിപ്പാട്ടു് ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്തുവെന്നാണല്ലോ രാമായ-
 ണനിർമ്മാണത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ചെറുതിരുശ്ശി. ഈ കി-
 ളിപ്പാട്ടു് അദ്ദേഹം അമ്പലപ്ലഴരാജാവിന്റെ വിഭക്ത-
 സദസ്സിൽവെച്ചു വായിച്ചപ്പോൾ ഭട്ടതിരി, “തു-
 ബൻ ഈ മന്ദോഹരമായ പട്ടു് ഇങ്ങിനെ മുഴു-
 വനും ചിന്തിക്കുത്തുവല്ലോ” എന്നു പറഞ്ഞുവെ-
 ന്നും, അപ്പോൾ ഏഴത്തച്ഛൻ “അടിയൻ കാണുന്നവ-

വിലധികംപേരും വിവസ്ത്രന്മാരാണ്; പിന്നെ എങ്ങി-
 നെയാണ് ഇതു ചീന്തിക്കൊടുക്കാതെ പട്ടാണെന്നും
 വിചാരിച്ചുവെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്? എന്നു ചോദി-
 ച്ചുവെന്നു മറുന്ന് ഐതിഹ്യവേദികൾ സാധാരണ പര-
 യാദുണ്ടു്. പാരതരോഗബാധിതനായ മേപ്പത്തൂർ ഗത്യ-
 ന്തരം കരണാതെ, തന്റെ മോശനിവാണത്തിനുള്ള
 വഴിയെന്താണെന്ന് എഴുത്തച്ഛനോടു ചോദിച്ചുവരു-
 വാൻ ആദ്യേ പഠത്തെയച്ചുവെന്നും, അപ്പോൾ ഐ-
 ഴുത്തച്ഛൻ “അദ്ദേഹത്തോടു മത്സ്യംതൊട്ടുകൂട്ടുവാൻ
 പഠക” എന്ന് മറുപടി പറഞ്ഞയച്ചുവെന്നും, കശർ-
 ഗ്രബ്ധലിയായ ഭട്ടതിരി ഈ സന്ദേശത്തിന്റെ തത്വം
 മനസ്സിലാക്കിയാണ് മത്സ്യം വ്രതം വണ്ണനാത്മകമാ-
 യ “നാരായണീയം” തീർച്ചിച്ചതെന്നും മറ്റുമുള്ള കഥ
 സ്പ്രസിദ്ധമാണ്. ഈ രണ്ടു മഹാനാടകംകൂടി പലേട-
 ത്തും സഞ്ചരിച്ചും സമേപസിച്ഛയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടായി-
 രിള്ളമെന്നു തോന്നുന്നു. കൂടെ മഹാനാണിലേയ്ക്കു സകുലി-
 ച്ചുതാണെന്ന് ഉറപ്പില്ലത്തുടവണ്ണം ഭട്ടതിരിയുടെ
 “സുഭദ്രാഹരണം” ചാഞ്ചിവിനും, എഴുത്തച്ഛന്റെ
 ഭാരതത്തിലെ “സുഭദ്രാഹരണം” ത്തിന്നും തമ്മിൽ ചി-
 ലേടത്തു് ഗണ്യമായ ഐക്യം കാണുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതും
 ഇവിടെ പ്രസ്താവയോഗ്യമാണ്. ഭട്ടതിരിയെക്കൂടാതെ
 അമ്പലപ്പുഴ പണ്ഡിതസദസ്സിലേ അംഗങ്ങളായും ക-
 ററും പല പണ്ഡിതന്മാരും മഹാരാജാക്കന്മാരും എഴു-
 ത്തച്ഛന്റെ സ്നേഹിതന്മാരും അദ്ദേഹത്തിൽ ഭക്തിബ-
 ഹുമാനങ്ങളുള്ളവരും ആയി ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം.

ഏഴത്തച്ഛൻ തന്റെ അന്ത്യകാലം നയിച്ചത്

“ചിററുഗുരുമം”ത്തിൽ വെച്ചുണയന്നുണ്ടു കേട്ടിട്ടുള്ള-
 ത്ത്. അദ്ദേഹം പലദിക്കിലും സഞ്ചരിച്ച കൂട്ടത്തിൽ ഒരി-
 ജ്ജ്ഞാത പ്രകൃതിമനോഹരമായ പ്രസ്തുത സ്ഥലത്തും ചെ-
 ന്നവെന്നും “പഞ്ചപടി”യ്ക്കു തുല്യമായ ഒരു സ്ഥലത്തി-
 ന്റെ മാഹാത്മ്യത്താലാകൃഷ്ടനായി അവിടെയിരുന്നു
 തന്റെ അവശിഷ്ടജീവിതം കഴിപ്പാൻ തീർച്ചയാക്കിയെ-
 ന്നതദ്ദേശീയർ പറയുന്നു. ഈ മഠം നിൽക്കുന്നത്
 കൊച്ചിശ്ശീമ കിഴക്കൻചിററിൽ “ശോകനാശിനി”
 (ഈ നദിയുണ്ടു പിന്നീട് അരതപ്പുഴയായി മാറുന്നത്)
 എന്ന പരിശുദ്ധനദിയുടെ വടക്കു കരയിലാണ്. ഏഴ-
 ത്തച്ഛൻ അവിടെച്ചെന്നപ്പോൾ, ഇപ്പോൾ മദ്ധ്യം അ-
 ഗ്രഹാഘാതം നിൽക്കുന്ന സ്ഥലം മുഴുവനും കടമായിരുന്നു.
 അദ്ദേഹം അന്ന് ചിററു നാട്ടുവാഴിച്ചായിരുന്നു “ച-
 വ്വത്തിൽ മന്നാടിയാരോ”ട് ഈ സ്ഥലം നാലായിരം
 പണം കൊടുത്തു വാങ്ങി കൂട്ടവെട്ടിച്ചു നദിതീർത്തു
 ഒരു ശ്രീരാമക്ഷേത്രവും ശിവക്ഷേത്രവും നിർമ്മിക്കുകയും,
 ശ്രീരാമക്ഷേത്രത്തിന്റെ മുൻവശത്തു കിഴക്കുപടി-
 ത്തനാറു രണ്ടുവരിയായി പന്ത്രണ്ടു ശുദ്ധങ്ങൾ നിർമ്മി-
 ച്ച് അതിൽ പന്ത്രണ്ടു പരദേശബ്രാഹ്മണകുടുംബങ്ങളെ
 കൊണ്ടുവന്നു കടിയിരുത്തുകയും, തെക്കു വരിയിൽ
 കിഴക്കു അറ്റത്തു തന്നെയിരുന്നു ഈശ്വരഭജനംചെ-
 യ്യാനും മറ്റുമായി ഒരു മഠംകൂടി പണിയിക്കുകയും
 ചെയ്തു.

ക്ഷേത്രത്തിന്നും അഗ്രഹാരനിർമ്മാണത്തിന്നും മറ്റും ഉപയോഗം തന്നോടുവർത്തിയ സ്ഥലം വിനിയോഗിക്കുന്നതെന്നു കണ്ടപ്പോൾ, ചമ്പത്തിൽ മന്നാടിയർ അതിന്റെ വിലയായി വാങ്ങിയിരുന്ന ൪൦൦൦ പണവും ക്ഷേത്രത്തിന്റെ നടയ്ക്കൽ കൊണ്ടുപോയി വെണ്ണയും, അപ്പോൾ എഴുത്തച്ഛൻ അതെടുത്തു് ഓരോരുത്തരും കൊല്ലത്തിൽ ൯൦ പാ നെല്ലുവീതം പലിക്കൊടുക്കത്തക്കവണ്ണം, കൊച്ചിസ്സുകാരിലും, “ചമ്പത്തി”ലും, “വടശ്ശേരി”യുൾ, “എഴുവത്തും” ൧൦൦൦ പണുവീതം കൊടുത്തപ്പിണ്ണികയും ആണ് ഉണ്ടായത്.

മേൽ പ്രസ്താവിച്ച സംഗതികൾക്കടിസ്ഥാനമായിട്ടു ഗുരുമഠത്തിൽനിന്നു കണ്ടുകിട്ടിയ നാലു പദ്യങ്ങൾ കൂടിയുണ്ട്. ഇവ എഴുത്തച്ഛന്റെ സമകാലീനന്മാരായ ശിഷ്യന്മാരോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുത്ത കാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്നവരോരേകിലുമൊ എഴുതിവെച്ചതായിരിക്കുമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. അപൂർണ്ണങ്ങളായിരുന്നു ഇവയെന്നു യുക്തമെന്നു സാരണം പൂരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത് ഇവിടത്തുകാരായ ചില കാരണവന്മാരാണ്. പദ്യങ്ങൾ താഴെ ചേർക്കുന്നു:—

മ. അചാര്യഃ പ്രഥമം നദീം വനമീദം ഭൂപാ
 (മദം) പ്രാപ്തവാൻ
 നദ്യംസ്തീം (വനപ്രദേശം) വസതിം നിശ്ചിത്യ
 ശിഷ്യൈസ്സമം
 ലബ്ധവാൻ ദ്വേണമത്രദേശപതിഭിഃ മരിതവാ
 (സമസ്തം ഗുരൂ)
 “മാമാനന്ദപുരം”ഭീഷം ദ്വിജഗുഹൈർ-
 ഗ്രാമം ചകാരമലയൈഃ”.

(അ.ചാതുൻ നദിയും വനവും കണ്ടു സന്തുഷ്ടനാ-
 യിശിഷ്യനാരോടുകൂടി അവിടെ പാർക്കുവാൻ നിശ്ചയി-
 ത്തതും, നാടുവാഴിയോടു സ്വലം വാങ്ങി കൂടു വെട്ടി-
 ഞ്ഞെളിച്ചു ബ്രാഹ്മണാലയങ്ങളും ദേവാലയങ്ങളുംകൊ-
 ണ്ട് “രഥാനന്ദപുരം” എന്ന ഒരു ഗ്രാമം നിർമ്മിക്കുകയും
 ചെയ്തു)

2. പുഷ്പചിഞ്ചാബുകല്പം വരണദിശിതമം
 പത്രചതുര പഥാന്തം

യാത്രേനദ്യുതരദിത്താദിശി നിധനകരോഡ-
 കേദാരകാന്തം

അസ്മിൻദേശേ മഹാത്തമ (വിബു) (ധ)ജ്ഞ (വരഃ)

സൂര്യനാരായണാഖ്യഃ

സമ്പദ്പശ്ചാധിനാഥാദികമ(ഥ) (സ) ജ. (ഗ്രാ)-
 മ കാരുണ്യസിന്ധുഃ)

(സൂര്യനാരായണനെഴുത്തച്ഛൻ ചമ്പത്തിൽകാര-

ണവരോട്, കിഴക്കു പുളിങ്കാൽത്തോടും, പടിഞ്ഞാറു
 പട്ടഞ്ചേരിപ്പുറത്തും, തെക്കു നദിയുടെ വടക്കു കരയുടെ
 വടക്കു കൊല്ലംകോട്ടു പാടവും അതിർത്തികളായ ഈ
 സ്ഥലം തീരു വാങ്ങി).

3. രഥാനന്ദഗ്രാമം പ്രഥമമിഹ ശിഖം സര-

ബദ്ധത്തിം സഖതം

നംജാദിഷ്ടം ച രഥം ദ്വിജകുലനിപ-

ഭൈഃ (സ്ഥാപയാമാസ) സൂര്യഃ

(8) ഭൂനം (പ്ര)ന്നം സസദ്വിഃസധനഗ്രാഹണം

ഭൂസരോജേ ദൈവ (സഃ)

നാകസ്വര നൂന സെ രവ്യം യുവമിതിമനന-
സ്യാസ്ഥിഭം ഭൂമി (ഭാനം)

സൂതൃനരായണൻ ഈസ്ഥലത്തു മഹാബ്രാഹ്മണ-
മെങ്കെണ്ടു സാംബശിവനേയും ശ്രീരാമനേയും പ്രതി-
ഷ്ഠ കഴിപ്പിച്ചുകയും മൃഷ്ടാണരോജനത്തോടും ധനത്തോ-
ടും മംഗളോടും കൂടി ഭൂമി ഭാനം ചെയ്തയും ചെയ്തു.

4. സമ്പൽ (കുറു) മഹീശസപ്തതി വട-

ജ്യോത്സവ്യശേരോഷപസൗ
ഭൈതപകൈകസംസ്ഥകം പണധനം

വൃദ്ധ്യത്വമദ്യർച്ചിതം

മാമാനന്ദപൂരവയെ (ഭിശ്വ)നവത്യൈകൈക-
ധാസ്ത്രധകം

പ്രത്യുജ്ജ്വൽ (പര)വ്യമിത്യുജ്ജ്വലിതം തേജ-
പ്രതിജ്ഞാപിതം.

പൂജാദികൾ നടത്തുന്നതിനുവേണ്ടി ചമ്പത്തിലും
കോച്ചിസങ്കാരിലും ഏഴുവത്തും വടശ്ശേരിയും കൊല്ല-
ത്തിൽ ഭാരമാരുത്തരിൽ നിന്നു 90. പരനെല്ലു പലിശ
വരത്തക്കവണ്ണം ആയിരം പണംവിതം അദ്ദേഹം
കൊടുത്തേൽപ്പിച്ചു.)

ഗുരുമഠത്തിൽചെച്ച സമാധിയിടത്തെ ഒരു ഗുരു
വിന്റെ മൃതശരീരം അടക്കംചെയ്ത സ്ഥലം മകൾ ഭാ-
ഗം പൂത്തിയായി പൂത്താകാറത്തിൽ പണിചെയ്തിട്ടുള്ള
കരിങ്കല്ലുകൊണ്ടു മൂടിവെച്ചിരിക്കുന്നു. അതിന്റെ അ-
ടുത്തു കീഴക്കുഭാഗത്തു പീഠത്തിന്മേൽ സാക്ഷാൽ തുഞ്ച-
ത്താചാര്യരുടെ വെള്ളികൊണ്ടു പൊതിഞ്ഞിട്ടുള്ള ഒരു

ജോടി മെതിയടിയും വെച്ചിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു യോഗദണ്ഡം അവിടെ പരിഷ്കരിച്ചു വെച്ചിരിക്കുന്നു. ൧൦൪ ന്നുള്ളതായ അഗ്നിബാധനിമിത്തം ഇരുപാലം, ചില വേദങ്ങളും, പല വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥങ്ങളും അശിദ്ധപോയി! അന്ന് അമൃതങ്ങളായ പല ചരിത്രാവശിഷ്ടങ്ങളും നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയിയിരിക്കുന്നു. മുൻപ്രസ്താവിച്ച പരിഹാരവസ്തുക്കളെങ്കിലും അശിഷ്ടതെ കിട്ടിയതു കേരളീയരുടെ അതിഭാഗ്യം അറിഞ്ഞാൽ വരേണ്ട.

പ്രസ്തുതഗുരുമഠത്തിൽ എഴുത്തച്ഛന്റെ ശിഷ്യപരമ്പരയിൽപ്പെട്ട പല മഹാജ്ഞാനിമാരും താമസിച്ചിരുന്നിരിക്കുന്നതിൽ പൂജകർമ്മങ്ങളെക്കഴിയിക്കുന്നവരായിരുന്നു. ഇവിടുത്തെ ചില കാരണവന്മാർ ചൊല്ലാറുള്ളതും അജ്ഞാതകർത്തൃകവുമായ ഒരു പദ്യം ഈ സംഗതിയെക്കുറിച്ചായിരിക്കുമുണ്ട്. ആ പദ്യമണിതീർ:—

വന്ദേ നിത്യമഖണ്ഡപുണ്യമലര

തുഞ്ചത്തെഴും ശ്രീഗുരു

വന്ദേ ശ്രീ “കരുണാകരം” ച “പരമം”

ശ്രീ “സൂര്യനാരായണം”

വന്ദേ “ദേവ” “ഗുരു” പരാപരഗുരു

“ഗോപാലക” ശ്രീഗുരു

വന്ദേഹം ഗുരുസമ്പ്രദായമനീഷം

വന്ദേസമസ്താൻ ഗുരൂൻ

അഗ്നിബാധയുണ്ടായശേഷം ഏതാണ്ട് ഇരുപത്തഞ്ചു കൊല്ലത്തോളം ഗുരുമഠം അനാഥം

മായ നിലയിൽത്തന്നെ കിടന്നു. മറന്നുപുൽ ചിറുർ
 “ഭീമത്ത് ഗുരുദിനം” കോപ്പമനവൻ എന്ന ആൾ
 കൊച്ചിസർക്കാരിൽനിന്ന് ആവശ്യമുള്ള നേക്കമരം അ-
 പേക്ഷിച്ചുവാങ്ങുകയും മരംപണിക്കൂറുമാറ്റിക്കൊടുത്തും ചെയ്തു.
 ഈ ഭക്ഷണത്തമന്റെ പണവും പരിശുദ്ധവും ഗുരുമ-
 ണ്തെ ഇന്നു കാണുന്ന നിലയിലെത്തിക്കുന്നതിന് കട്ടേറെ
 സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഏഴുത്തച്ഛന്റെ മെതിയടിയും യോ-
 ഗദിനവും പരിഷ്കരിച്ച്, ഗംഗാസ്നാനം, ഗയാഗ്രാമം മു-
 തലായ സൽക്കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്തു മരത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നു
 പ്രതിഷ്ഠിച്ചതും ഇദ്ദേഹത്തെയെയാണ്.

ഏഴുത്തച്ഛൻ മരംസമാധി പ്രാപിച്ചത് ധനു-
 മാസം (കൊല്ലാനിശ്ചയമില്ല) ഉത്രംനക്ഷത്രത്തിലാണ്;
 ഇന്നും “രാമാനുജഭയന്തി” കൊണ്ടാടുന്നത് ഈ വിവ-
 രം സന്തെ ആസ്പദിച്ചാണ്. ഗുരുമരം കുറെക്കാലം അന്നു-
 മാവസ്ഥയിൽ കിടന്നുവെങ്കിലും, “ഗുരുമരത്തിൽ ആ-
 മാധനം” എന്നു പറഞ്ഞുവരുമ്പോൾ ഉത്രംനക്ഷത്രത്തിലെ ചര-
 മദിനകൃത്യങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിയുക്തത്തിനു-
 ശേഷം നാളിതുപരേയും മുടങ്ങാതെ നടന്നുവന്നിട്ടുണ്ട്.

തുറമുളത്തത്തിൽ സ്ഥാപിച്ച ചിറുർഗ്രാമം ഇ-
 ന്നു വളരെ പരിഷ്കൃതനിലയിലെത്തിയിരിക്കുന്നു. ഗു-
 ണങ്ങളുടെ സംഖ്യ മരം കീഴ്നിന്ന് ഏതാണ് മരം കീ-
 ങ്കമായി വളർത്തിയിട്ടുണ്ടോ. നല്ലനിലയിൽ നടത്തപ്പെ-
 ടുവരുന്ന ഒരു വൈദിക (Vedic Sanskrit College)
 സംസ്കൃതമഹാപാഠശാല, ഒരു ഭജനമഠം, രണ്ടു മൂന്നു
 ബ്രഹ്മകൾ, ക്ഷേത്രങ്ങൾ എന്നു തുടങ്ങി പൊതുവേ

വകരപരങ്ങളായ പല ഏല്പാടുകളും ഇവിടെയുണ്ട്. ഈ സ്ഥലം ഇപ്പോൾ വിദ്യകൊണ്ടും, വാഗ്ദൈവകാര്യം = ലഭ്യമാകുന്നു. സാമ്പത്തികമായി ഉയർന്നു കൊണ്ടും മറ്റും പ്രസിദ്ധനായ അനേകം ബ്രാഹ്മണരുടെ നിവാസസ്ഥലമാണ്.

ഏഴത്താലൂക്ക് സ്ഥാപിച്ച ശ്രീരാമസ്വാമിക്ഷേത്രത്തിലേയ്ക്ക് ഇപ്പോൾ കൊല്ലത്തിൽ വരും പരം നെല്ല് ആദായം പുറപ്പെടുവിക്കുകയുണ്ട്. ഇക്കേരത്തിൽ പ്രതിവർഷം മീനമാസത്തിൽ “ശ്രീരാമനവമി”യ്ക്കും “രഥോത്സവ”വും “നവരാത്രിവിളക്കും” വിശേഷ അടിയന്തരങ്ങളുണ്ട്. ആദ്യദിവസത്തെ നവരാത്രിവിളക്ക് ഏഴത്താലൂക്കൻ വകയാണ്. അതിന് “ഏഴത്താലൂക്ക് വിളക്കും” അങ്ങ പത്തുവരുന്നതു്. ഈ ദിവസത്തെ ചിലവു ചിററുവെള്ള മലയാളികൾക്കും ബുദ്ധിയിൽനിന്നും വരിയിട്ടു ചിരിച്ചുറങ്ങ നിർമ്മിച്ചുവെന്നതു്.

പൂജാരികൾ നടത്തുവാനായി ൪൦൦൦ പണം നാലു ദിക്കിലായി കൊടുത്തേൽപ്പിച്ചുവെന്നു മുൻപ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഇതിൽ “പട്ടേഴ്സി”യിൽനിന്നും മറ്റും നെല്ല് ഇന്നും കൊടുത്തുവരുന്നുണ്ട്. “ഏഴവത്തു”കാർ ഇങ്ങിടയിൽ അവരെ ഏൽപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന 10൦൦ പണം ദേവസ്വത്തിൽ കൊടുത്തു ബോധ്യപ്പെടുത്തുകയാണായതു്.

“ചിററുമാലം” ഇന്നു സംമാന്യം പരിഷ്കൃതനിലയിലെത്തിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാം. ഇവിടുത്തുകാരുടെ ഏ-

മൗ നിലയിൽത്തന്നെ കിടന്നു. മൗനവൃ-ൽ ചിറുർ -
 “ഭീമത്തു” ഗുരുഭാസർ”കോപ്തമനവൻ എന്നെങ്കിലും
 കൊച്ചിസർക്കാരിൽനിന്നു ആവശ്യമുള്ള തേക്കമരം അ-
 ലേക്കിച്ചുവരുത്തുകയും മൗലാണിത്തുറമുഖത്തു ചെല്ലു-
 ഈ ഭക്തോത്തമന്റെ പണവും പരിശ്രമവും ഗുരുമ-
 ര്ത്തി ഇന്നു കാണുന്ന നിലയിലെത്തിയെന്നതിന്നു കട്ടേറ
 സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടു. എഴുത്തച്ഛന്റെ മെതിയടിയും യോ-
 ഗദണ്ഡം പരിഷ്കരിച്ചു; ഗംഗാസ്നാനം, ഗയാശ്രാദ്ധം മു-
 തലായ സൽക്കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്തു മൗത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നു
 പ്രതിഷ്ഠിച്ചതും ഇദ്ദേഹത്തെയാണ്.

എഴുത്തച്ഛൻ മൗസമധി പ്രാപിച്ചതു ധനു-
 മാസം (കൊല്ലാനിശ്ചയമില്ല) ഉത്രേക്ഷത്രത്തിലാണ്;
 ഇന്നും “മൗമൗനജയന്തി” കൊണ്ടാടുന്നത് ഈ ദിവ-
 സത്തെ ആസ്പദിച്ചാണ്. ഗുരുമരം കുറുകാലം അന്നു-
 ശാഖസ്ഥിതിയിൽ കിടന്നുവെങ്കിലും, “ഗുരുമൗത്തിൽ ആ-
 രാധൻ” എന്നു പരഞ്ഞുവരുത്ത ഉത്രേക്ഷിലെ ചര-
 മദിനകൃത്യങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിയുക്തത്തിന്നു-
 ശേഷം നാളിതുപരേയും മുടങ്ങതെ നടന്നുവന്നിട്ടുണ്ടു.

ശുഭമുഹൂർത്തത്തിൽ സ്ഥാപിച്ച ചിറുർഗ്രാമം ഇ-
 ന്നു വളരെ പരിഷ്കൃതനിലയിലെത്തിയിരിക്കുന്നു. ഗു-
 ഹങ്ങളുടെ സംഖ്യ മേ-ൽ നിന്നു ഏതാണു് മൗ-ൽ
 പരമായി വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. നല്ലനിലയിൽ നടത്തപ്പെ-
 ടുവരുന്ന ഒരു വൈദിക (Vedic Sanskrit College)
 സംസ്കൃതമൗലപാഠശാല, ഒരു ഭജനമഠം, രണ്ടു മൂന്നു
 ബ്രഹ്മകൾ, ക്ഷേത്രങ്ങൾ എന്നു തുടങ്ങി പൊതു ക്ഷേ-
 ത്രം.

വകാരവരങ്ങളായ പല ഏല്പാടുകളും ഇവിടെയുണ്ട്. ഈ സ്ഥലം ഇപ്പോൾ വിദ്യകൊണ്ടും, പരമപകാരതലമുരുകൊണ്ടും സാമ്പത്തികാഭിവൃദ്ധികൊണ്ടും മറ്റും പ്രസിദ്ധനായ അനേകം ബ്രാഹ്മണരുടെ നിവാസസ്ഥലമാണ്.

ഏഴത്താലൂക്ക് സ്ഥാപിച്ച ശ്രീരാമസ്വാമിക്ഷേത്രത്തിലേയ്ക്ക് ഇപ്പോൾ കെരളത്തിൽ മറ്റൊരു വലിയ നെല്ല് ആദായം പുറപ്പെടുവിക്കുകയുണ്ട്. ഈക്ഷേത്രത്തിൽ പ്രതിവർഷം മീനമാസത്തിൽ “ശ്രീരാമനവമി”യ്ക്ക് “രഥോത്സവ”വും “നവരാത്രിവിളക്കു” വിശേഷം അടിയന്തരങ്ങളാകുന്നു. ആദ്യദിവസത്തെ നവരാത്രിവിളക്കു ഏഴത്താലൂക്കൻ വകയാണ്. അതിന് “ഏഴത്താലൂക്ക്വിളക്കു” അങ്ങനെയൊരു പരമ്പരയുണ്ടാകുന്നു. ഈ ദിവസത്തെ ചിലവു ചിറുക്കുവാനുള്ള മലയാളികടംബങ്ങളിൽനിന്ന് വരിയിട്ടു പിരിച്ചാണ് നിയമിച്ചുവരുന്നത്.

പൂജാദികൾ നടത്തുവാനായി ൪൦൦൦ പണം നാലു ദിക്കിലായി കൊടുത്തേൽപ്പിച്ചുവെന്നു മുൻപ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഇതിൽ “പട്ടംശ്ശരി”യിൽനിന്നും മറ്റും നെല്ല് ഇന്നും കൊടുത്തുവരുന്നുണ്ട്. “ഏഴവത്തു”കാർ ഈയിടെയിൽ അവരെ ഏൽപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന 10൦൦ പണം ദേവസ്വത്തിൽ കൊടുത്തു ബോധ്യപ്പെടുത്തുകയാണ് ചെയ്തത്.

“ചിറുക്കർമം” ഇന്നു സാമാന്യം പരിഷ്കൃതനിലയിലെത്തിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാം. ഇവിടുത്തുകാരുടെ ഏ

തദപിഞ്ചയകമായ പരിശ്രമം തീർച്ചയായും അഭിന്നനാ-
 ഹമാണ്. എട്ടപ്പം സാമാനങ്ങളും മറ്റും കൂടി എതാ-
 ണ്ട് ൧൦൦൦൨൯ അധികം ഉദ്യോഗ വിവരങ്ങൾ സ്വ-
 ത്വമുത്തരിലേയ്ക്ക് ഇന്നായി കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇതുമുതൽ
 ന്റെ അഭിപ്രായം ഇപ്പോൾ ചിറമുരിലെ മലയാളിക-
 ളുടെ സാമൂഹ്യജീവിതത്തിലെ കഴിച്ചുകൂടാത്ത ഒരണ്ണ-
 മായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. വഴിപാടുകൾ, വിവാഹപാരി-
 തോഷികങ്ങൾ, പിടിയമിയേല്പാട് എന്നു തുടങ്ങി ഗു-
 തമുതൽ ലയ്യ സമ്പാദ്യത്തിനുള്ള നാനാമുഖമായ ഏ-
 ര്പ്പാടുകൾ അതിന്റെ പ്രവർത്തകന്മാർ ഇപ്പോൾ ചെ-
 യ്ക്കുകയുണ്ടു്. ആ വകയിൽ കൊല്ലത്തോളം അഗണ്യ-
 മല്ലാത്ത ഒരു സംഖ്യ കിട്ടി വരുന്നുണ്ടു്. പെരുന്ത-
 ങ്ങളുടേയും പ്രവർത്തകന്മാരുടേയും ശ്രദ്ധ ഇനിയും മ-
 കർച്ചയ്ക്കിൽ അപ്പുറം തറയുണ്ടായിരിക്കണമെന്നു് മ-
 ണ്ണിക്കുന്നു.

ചെട്ടത്തു നാട്ടിനേപ്പാലത്തന്നെ ചിറമുരിനും
 ഒരു വലിയ മാഹാത്മ്യമുള്ളതായിത്തീർന്നു. മാഹാ-
 ജ്ഞൈകിളിയുടെ കുളാലാപമായുരി ഈ ദിക്കിന്നും ഒ-
 രു ഗണ്യമായ സാഹിത്യസൗകര്യം പിടിച്ചിട്ടുണ്ടു്.
 മെസേഴ്സ് ചമ്പത്തിൽ ചാത്തുക്കുട്ടിമന്നാടിയാർ, വ-
 മ്പുർ ശാമുക്കുറുപ്പൻ, സി. എസ്. ശോപാലപ്പണിക്കർ
 തുടങ്ങിയുള്ള സുപ്രസിദ്ധന്മാരായ സാഹിത്യവിരന്മാർ
 ചിറമുരിന്റെ അങ്കമണ്ണന്മാരാണ്. ഇവരേകൂ-
 ടാതെ സാഹിത്യരംഗത്തിൽ വന്നുടവാൻ തുടങ്ങിട്ടുള്ള
 ചില യുവാക്കന്മാർകൂടി ഈ നാട്ടുകാരായുണ്ടു്. അവി-

ന്യൂനശക്തികളായ മഹാജനങ്ങളുടെ സംരക്ഷിപ്പും ഏതൊരു രാജ്യത്തിനും എന്തൊരു മാഹാത്മ്യം തന്നെയുണ്ടാകുകയില്ല!

ചിറകുമാർത്തിന്റെ സ്ഥാപകൻ ആരാണെന്നുള്ളതിൽ ഭിന്നഭിപ്രായത്തിന്നു വകാശമുണ്ടു്. എഴുത്തച്ഛന്റെ ശിഷ്യനായ സൂര്യനാരായണനെഴുത്തച്ഛനായിരിക്കുന്നു ഇതിന്റെ സ്ഥാപകനെന്നാണ് ഈയുള്ളവന്റെ വിനീതമായ അഭിപ്രായം. മുഖ്യമായിട്ടു കാണിച്ച പദ്യങ്ങളിൽ “അന്ധിൻദേശം മഹാജനവിഷം ധർമ്മവദഃ സൂര്യനാരായണാഖ്യുഃ” എന്നും, “ഭിജകലനിപ്പുറൈഃ സ്ഥാപയതാമസസൂര്യം” എന്നും പ്രായശ്ചിച്ഛുകുന്നുണ്ടതു് ഈ അഭിപ്രായത്തെ സഹായിക്കുന്നുമുണ്ടു്. ചിറകുരിൽനിന്നു ലാലുപത്രിക പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതിന്നു മുമ്പായി എഴുത്തച്ഛന്റെ ശിഷ്യനല്ലാതെ അദ്ദേഹത്തിന്നുതന്നെ “സൂര്യനാരായണൻ” എന്നു പേരുണ്ടായികുന്നതായിക്കേട്ടിട്ടില്ല. ചിറകുരിലെ ഒരു വൃദ്ധപ്രാമണ്യൻ മൂന്നാമതായിക്കേണിച്ച പദ്യത്തിലെ “ഭജാൻനാത്യാനസംസർപ്പിഃ” എന്നു കാശം മറ്റു ഭാഗം ചെയ്ത അന്നത്തെ കലിയെന്നെന്നു കേട്ടിട്ടുള്ളതായി പറയുകയുണ്ടായി. ഇതു ശരിയെന്നെങ്കിൽ കൊല്ലവർഷം ൧൦൭൭ ജാതിയിൽനിന്നു മേലാണു ഭൂഭാരമുണ്ടായിട്ടുള്ളതെന്നു വരുമല്ലോ. ഈ കാലവും സൂര്യനാരായണനെഴുത്തച്ഛനാണു് ഇതിന്റെ സ്ഥാപകനെന്നു അഭിപ്രായത്തെ സഹായിക്കുന്നുണ്ടു്. എഴുത്തച്ഛൻ ചിറകുരിൽ കുറെക്കാലം താമസിച്ചിരുന്നു അവിടെനിന്നുതന്നെ മാഹാസമധി-

പ്രാപിഷ്ഠയും ചെങ്കിരിയ്ക്കും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്മര-
കമായും അഥവാ ഉപദേശപ്രകാരമൊ ശിഷ്യനായ
സൂര്യനായെന്നും. മറ്റും സ്ഥാപിച്ച ബ്രഹ്മണകുടും-
ബം ചെങ്കിരിയ്ക്കുമായിരിയ്ക്കും. ഇതിന്നാണ് കുമ്പ-
ധികം സംഭാവ്യത തോന്നുന്നത്. കവിതീലകൻ കെ-
ട്ടാമത്തിൽ ഗുഹാജ്ഞിയവർകൾ സൂര്യനായെന്നെഴു-
ത്തച്ഛനാണ് മറ്റും സ്ഥാപിച്ചതെന്നു വ്യക്തിതമയഭി-
പ്രായപ്പെട്ടു കാണുന്നുണ്ട്. ഏതായാലും തുഞ്ചത്തുഗു-
ഹാദിവാളുടെ സാന്നിദ്ധ്യം ഈ മഠത്തിന്നുണ്ടായിട്ടുണ്ടു-
ന്നുള്ളതു നിസ്തർക്കമായ ഒരു വാസ്തവമാണ്.

ഏഴത്തച്ഛൻ കേവലം ഒരു മഹാകവി മാത്രമാ-
യിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹം കരോന്നാത്തരം സമുദായനേ-
താവു, ഒരു വലിയ യോഗിയും, ഒരു ഭക്തമഹാത്മവായ
വേദാന്തിയും, ഒരു ഉത്തമഭക്തനുമായിരുന്നു. 'ചി-
ന്താമണം' മുതലായ അമൂല്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഏഴത്തച്ഛ-
ന്റെ 'വേദാന്തം' 'യോഗം' മുതലായ വിഷയങ്ങ-
ളിലുള്ള അത്യുഗ്രമായ പാണ്ഡിത്യത്തിന്റെ ഏതാ-
നം ഭാഗങ്ങൾ 'മാത്രമാണ് വിവരിച്ചുകാണിയ്ക്കുന്നത്.
'മനുഷ്യാജീവിതത്തിന്റെ പ്രയോജനം സത്യാന്വേഷ-
ണവും മോക്ഷപ്രാപ്തിയുമാണെന്നു ഹൈന്ദവസാഹിത്യ-
വും മതവും ഒരുപോലെ ഉപദേശിയ്ക്കുന്നുണ്ട്. ഇതു മ-
ണ്ടും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതംകൊണ്ടു സാധിച്ചിട്ടു-
മുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രാപ്യസ്ഥാനം മോക്ഷവും,
പ്രവൃത്തികൾ അതിന്റെ സാധകോപായങ്ങളുമായി-
കുന്നു. ഇത്ര ഉൽകൃഷ്ടവും അമൂല്യവുമായ ഒരു ജീവിതം

പൊതുജനദൃഷ്ടിയിൽപ്പെട്ട മരേരത്തൊക്കെ കേരളീയനാ-
 ണ് നയിച്ചിട്ടുള്ളതു! അദ്ദേഹത്തിന്റെ ത്രാഗുപരിപൂ-
 ണ്ണമായ ജീവിതത്തെയും നിസ്സാരമായ സ്വഭാവ-
 ത്തെയും, സ്വതന്ത്രമായ വിചിന്തനശക്തിയേയും,
 ഉൽകൃഷ്ടമായ ഭക്തിയേയും, ലോകോത്തരമായ ക-
 വനകലാകശലതയേയും അക്ഷീണമായ പെരുഷ-
 ത്തെയും ഏതിനെയൊണയിക്കും ബഹുമാനിയ്ക്കേണ്ട-
 തെന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല അഹം! അനന്തകാണീയമൊ-
 യ ആഷ്ടജീവിതം! അതുതകരമായ അമരോഷികതാം!!

പരിചക്ഷുഷധിയും പരിഷ്കൃതശയനമരയ ആർ-
 ഇശാപാപ്പിച്ചു. ബി. എ. അപർകൾ ഏഴുത്തപ്പുനെ-
 പ്പാറി ഇക്കിഴെ പരഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നു:—

“ദാരിദ്ര്യം, പ്രബലനാരിൽനിന്നുള്ള ഉപദ്രവം,
 സമുദായത്തിൽ തനിക്കുള്ള താഴ്ന്ന നില, ചുരുപറട്ട-
 മുളച്ചരുടെ അന്ധചിശാപംസം ഇവ നിമിത്തം നേരിട്ടി-
 കുന്നതായ ചില്ലറയല്ലാത്ത പ്രാബല്യങ്ങളോടു മല്ലി-
 ട്ടും, അഷ്ടപങ്ങളെ സഹിച്ചും, സ്വദേശത്തെയും
 സ്വജനങ്ങളെയും വിട്ടും, കയ്യുപ്പെട്ടും, തന്റെ ഉദ്ദേശ-
 ത്തെ നിറവേറിയതോക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ-
 രോപകാരപ്രതിപത്തി എത്രമാത്രം ബലവത്തായിക-
 ന്നുവെന്ന് ഉപഹിതാവുണതാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ
 സ്ഥിരപ്രയത്നത്തിനും വേറെ ലക്ഷ്യങ്ങൾ കൂടും വേണ്ടു.

സ്വദേശഭിമാനവും അതുപോലെത്തന്നെ സ്വ-
 ഭാഷാഭിമാനവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തിനു-
 ണ്ടായിരുന്നു ഗുണങ്ങളിൽ പ്രധാനങ്ങളായിരുന്നു. ‘അ-

ജ്ഞാനനിമിശ്ശാസ്ത്രം അറിയുന്ന നാട്ടുകാരുടെ ചക്ഷു-
സ്സുകളെ 'ജ്ഞാനജ്ഞാനശലാക' കൊണ്ട് ഉന്മീലനം
ചെയ്യുന്നതിനും, അനന്തസ്ഥിതിയിലിരിക്കുന്ന നാട്ടുഭാ-
ഷയെ ലോഷിപ്പിക്കുകയും പരിഷ്കരിക്കുകയും ചെയ്യുകയും
ചെയ്യുന്ന വിഷയത്തിലും, അദ്ദേഹം ചെയ്തിട്ടുള്ള പരി-
ശ്രമത്തിന്റെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതകാലത്തി-
ന്റെയും പരമാവധി കൗതന്ധ്യത്തോടുകൂടിയതായ ഒരു ത-
ന്നെ പറയണം.

ഇതുകൂടാതെ പിന്നെയും, മഹാമനസ്സു തു മുതലായ
സൽഗുണങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിൽ സവിശേഷം ശോഭി-
ച്ചിരുന്നു. ഏതാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സർവ്വോൽക്കൃഷ്-
ടങ്ങൾ, നിദാനമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തി-
ന്റെ അനുസ്മരണയോഗ്യമായ സപ്രശസ്തം കൗ-
തന്ധ്യമായിരുന്നു.

അനുസ്മരണയോഗ്യമായ ഗുണഗണങ്ങളുടെ ഒരു
വിമലാലമായിരുന്നു ഏഴുത്തച്ഛന്റെ സപ്രഭാവവിശേഷ-
ങ്ങളോരോന്നും ഏകാന്ത വിമലാലമായിത്തീർന്നുപോയി, അ-
ദ്ദേഹം വിചാരഭരണങ്ങളായ സർവ്വഗുണങ്ങളുടേയും ഒരു
കേളിംഗമായിരുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞു വിചാരിക്കുന്നതായി-
രിയ്ക്കും ഭേദം.

മഹാകവിയുടെ ശ്രദ്ധജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് അധി-
കമായൊന്നും കേട്ടിട്ടില്ല. അദ്ദേഹം ആജീവനാന്തം ക-
വ്യബ്രഹ്മചാരിയായിരുന്നുവെന്നൊരു പക്ഷമുണ്ട്.
ഇതിന്നിടയിൽ ഏഴുത്തച്ഛൻ വിവാഹം കഴിച്ചിര-
ുന്നുവെന്നും, അദ്ദേഹം തന്റെ മകൾക്കുവേണ്ടി-

താണു “ചിന്താരത്ന”മെന്ന് വിശിഷ്ടഗുഹമെന്നും മ-
 റുപക്ഷകാർ വാദിക്കുന്നു. പ്രകൃതഗുഹമന്തിലെ പല
 സംബോധനകളും രണ്ടാമത്തെ പക്ഷത്തെ അനുകൂലി-
 ക്കുന്നുണ്ട്.

അദ്ദേഹം ആകൃതിയിൽ ഒരു ക്ഷെത്ര ആളായിരുന്നു-
 വെന്നും അറുപതു വയസ്സിനുമേൽ ജീവിച്ചിരുന്നിട്ടുണ്ടെ-
 ണ്ടും ചില പുസ്തകങ്ങളിൽ പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നു. പ-
 ണേയ്യപണ്ടേയുള്ള കേട്ടുകേൾവിയായിരിക്കുന്നു. ഇദ്ദേ-
 പ്രസ്താവത്തിനുടിസ്ഥാനം ലോകത്തിലെ പല മഹാ-
 നാമകേയ്യമെന്നപോലെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലംശവും ഏ-
 താണ്ടദ്ദേഹത്തോടു കൂടിത്തന്നെ തിരോഹിതമാവുകയാ-
 ണ്ടുണ്ടായതു്.

ഏഴുതളിപ്പൻ ഗന്ധർവ്വന്റെ അവതാരമാണെന്നു-
 ള്ള ഒരു വിശ്വാസം ജനസമുദായത്തിൽ രൂപമുദ്രമാ-
 യിക്കാണെന്നുണ്ട്. അദ്ദേഹം പ്രാസംശരപംകൊണ്ടൊ-
 മഹാരാ ശുഭനായി വന്നു ജനിച്ചു ഒരു ഗന്ധർവ്വനുണ-
 ന്നു സ്ഥാപിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു കഥയും കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഹ-
 ന്ത്യകാർ വീരശാധനചെയ്യുന്നതിൽ കേൾവികേട്ടവരാ-
 ണ്; പക്ഷെ അതു പലപ്പോഴും അതിജകടനു ചോദ-
 ന്നാണെന്നും അ സ്ഥാനത്തായിത്തീർന്നുണ്ടെന്നും പറ-
 യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സൽപ്രവൃത്തികളും വീരകൃത്യങ്ങളും
 ചെയ്തവൻ അവർ അമരനായതാം കല്പിക്കുന്നു. അ-
 ചര അവതാരപുരുഷന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിലല്ലാതെ സാ-
 ധാരണ മനുഷ്യന്മാരായി ഗണിപ്പാൻതന്നെ സംശി-
 ക്കുന്നില്ല. നമ്മുടെ നാട്ടിലുണ്ടായിട്ടുള്ള ഏതു മഹാമഹ-

ഏഴത്തുറോടുകൂടാണെങ്കിലും, അദ്ദേഹം ആരുടെയും കൈകളിലും കരവതാരമാണെന്നു പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ട കാണാം. ഇതുകൊണ്ട് മനുഷ്യസമുദായത്തിന് അവകാശപ്പെട്ട മാന്യത നശിച്ചുപോകയും ആത്മവിശ്വാസവും ആത്മാഭിമാനവും കണ്ടെത്തുവേണ്ടതുമായൊരു ചെറുനൂൽ ചരിത്രവേദനകൊണ്ട് ഒരു സമുദായത്തിനുണ്ടാകാനിടയുള്ള അഭ്യുന്നതിയേയും ഇതു വിശദീകരണം നശിപ്പിച്ചുകൂടുന്നു! ഏഴത്തച്ഛന്റെ കൃത്യങ്ങൾ അതുതാഴെപ്പറയുന്നവകൾക്കുവെക്കുന്നതിനു സംശയമില്ല. ഇന്നുസാമാന്യത്തിന് അവ അമോഘങ്ങളായിത്തീർന്നിട്ടില്ലെന്നും വരാം. എന്നാലും അദ്ദേഹത്തെ മനുഷ്യസമുദായത്തിൽനിന്നു നിഷ്കാസനം ചെയ്തുകഴിയുവെന്നില്ലെന്നു തോന്നുന്നു.

അദ്ധ്യാപകത്വവും കവിത്വവും വേണ്ടപോലെ വിനിയോഗിക്കുന്ന ഒരാൾക്കു മനുസമുദായത്തെ ഉൽകൃഷ്ടപഥത്തിലേയ്ക്ക് നയിപ്പാൻ കഴിയുമെന്നതിനു സംശയമില്ല. ഇന്നത്തെ കവിയും അദ്ധ്യാപകനും അന്യർക്കുവെക്കുന്ന പെരുമന്റെ നിമ്മാതാവ്. മഹാഭാഗനായ ഏഴത്തച്ഛൻ ഒരു ലോകഗുരുവിന്റെയും മഹാകവിയുടെയും നിലയ്ക്ക് കേരളീയമനുസമുദായത്തിനു ചെയ്യാൻ സാധിച്ചിട്ടുള്ള നന്മകൾ അവാച്യങ്ങളും അതുതാവഹങ്ങളുമാണ്! ആ മംഗല്യമുള്ളഭാവം കേരളത്തിലെ തമോബാധയെ എത്രമാത്രം നീക്കിക്കളഞ്ഞിരിക്കുന്നു! ആ ദിവ്യസംഗീതം എത്ര എത്ര ഹൃദയങ്ങളെ കളിപ്പിക്കുന്നു! ഇന്നും കേരളാന്നുരിക്കുന്നത് മുഖരിത-

പരിപാവനവുമുണ്ടാകുന്നത് ആ ആശ്ചര്യങ്ങളാണ്. കവികൾ ആ മന്ദഗന്ധീരമായ സപ്തമീയഗാനങ്ങൾക്കാണ് പലവി പാടേണ്ടത്; അദ്ധ്യാപകന്മാർ ആ ഭൂഷിജീവിതത്തെയാണു നുകരിയ്ക്കേണ്ടത്; തത്വജ്ഞാനികൾ ആ വൈദികശ്രദ്ധയെക്കൂടിയാണ് ചൂഴ്ന്നുനോക്കേണ്ടത്. മോക്ഷപ്രാപ്തിക്കു ആ പവിത്രപാടങ്ങളെയാണ് പിന്തുടരേണ്ടത്! അഹോ! ആ പരിശുദ്ധജീവിതം എത്രമാത്രം വിപരീതം!! എത്രമാത്രം അനുകരണീയം!!

“സാന്നിദ്ധ്യം സകലപ്രബോധം

മാനന്ദോന്നാമൃതപാരിജാതം!

മാനന്ദപ്രഭവേനാത്മവിസ്മയം

പ്രണാമി തുഞ്ചത്തെഴുതാമഹാപദം”

രണ്ടാം അദ്ധ്യായം

ഏഴുത്തച്ഛൻ മലയാളഭാഷയെ

മലയാളഭാഷയുടെ പിതാവെന്ന് ഐക്യകണ്ഠേന സമ്മതിക്കപ്പെട്ട ഏഴുത്തച്ഛൻ, ആ വിതുസ്ഥാനം ഏതുവിധത്തിലാണു വഹിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജനനകാലത്തു മലയാളഭാഷയുടെ സ്ഥിതിയെന്തായിരുന്നുവെന്നുമാണു നമുക്കു് ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ അന്വേഷിക്കേണ്ടതായുള്ളത്. മലയാളമലയാളകാലത്തിന്റെ (കൊല്ലവർഷം 800 മുതൽ 800വരെയുള്ള കാലം) ആരംഭത്തിലാണു് “മാമചരിതം” “മാമകഥാപ്പാട്ട്”

ഏന്തി ഗുണമുള്ളതെ ആവിഭാവമെന്നും, “നിരണ-
ത്തു” പണിത്തന്നതെ “ഭഗവൽഗീത” “ശിവരാത്രി-
ഭാരതം” തുടങ്ങിയുള്ള കൃതികൾ അതിന്റെ അ-
ന്ത്യഘട്ടത്തിലാണെന്നായിട്ടുള്ളതെന്നും ഭാഷാചരിത്ര-
കരന്മാരെല്ലാവരും ഒരുപോലെ സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. അ-
ന്നത്തെ ഭാഷയുടെ സ്വഭാവവും അതിന്റെ ക്രമപ്രവൃ-
ദ്ധമായ വളർച്ചയും താഴെ ചെത്തിരിയ്ക്കുന്ന സൂക്തികളി-
ൽനിന്നു കരുമിധം മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിയ്ക്കുന്ന
താണ്:—

“കേരളകളിലുൾ കളിമുറയ്ക്കുവീണിയായ്
കാൽനടക്കിയുമെത്തിൽ ചിട്ടയാടിനടന്ന

ന്നാരനും വടിവുള്ളൊരുവടിയായപതരി-

ത്തത്തിയേ, നല്ലവിനായകനെന്തോരമലന

“ഇട്ടുൻചാവരുകേളായിതിനിന്നു മുതലായ്മേൽ

(നാല)

വട്ടണിക്കൊരുതങ്കമങ്കയർ തങ്കമുള്ളിൽ

ഇട്ടമല്ലത്തെ ചെത്തിട്ടിപ്പടി പൂണർകിലൊക്ക-

റ്റിപ്പാട്ടിനിൻ ചിരകളെല്ലാം വെടിയാകെൻറക-

(ഭീമപുരുഷൻ”

രാമചരിതം.

“അരക്കർകലം വേരുകുടവേണമെൻറമാർകളെ

അലൈക്കടലിൽ ചെൻറുമായിട്ടതും

ആഴിവണ്ണന്നരുളിച്ചെയ്തതും

മുതിവരന്റെ ഹോമകണ്ഡം തന്നിൽനിന്നു

ദിവ്യനായകനെയുംചെയ്തും
 ദശരഥൻമകിയു വാങ്ങിക്കൊണ്ടതും
 കൊണ്ടുടൻതൻഭാര്യമൊഴുപായസംകൊടുത്തതും
 കവലയത്തിൻ മകൾ ഭൂഷിത്തതു്

രാമകഥാപ്പാട്ടു്

“മുനിവെടക്കുരാദികളെല്ലാം മുറുവിചാരം
 കൊണ്ടു കളഞ്ഞ
 കനിവൊടു ശമദമസന്തോഷാദികൾ കളഞ്ഞാണമ
 രണതല്പരരായേ
 അനുപമരുകിയ ഭൂദേവന്മാരവരേ മമ ദൈവത
 (മെന്താൽ
 മനസി നിറച്ചതു ചൈതന്യമിഹാരം മായചരത
 ഉറപ്പിന്നിനിയെല്ലാം”

കണ്യജാതമാണ്

മേൽക്കാണ്ണിച്ചു പാട്ടുകളിൽ ‘രാമചരിത’ത്തി-

ൽ ഭാഷ മിശ്രവാദം തമിഴാണെന്നതന്നെ പരമാംശം എ
 ന്നാൽ അതൊരു തമിഴുഗ്രന്ഥമാണെന്നു വാദം തമിഴു
 ത്തെ ഭാഷാഭിമാനമുണ്ടുണ്ടെന്നതിന്റെ ഫലമായു
 ണ്ടായതാണെന്നും; അതു വാസ്തവത്തിൽ തമിഴും മല
 ലാളവും പരസ്പരം വേർപിരിയുന്ന ഏതത്തിൽ കൈര
 മിട്ടു കിട്ടിയ മേമൂലനിധിയാണെന്നും ചരിത്രമന്ത്
 രാണനും മഹാകവിയുമായ ഉള്ളൂർ. എസ്. പരമേശ്വ
 രയ്യർ (എം. എ. ഡി. എൽ. എം. ബർ. എ. എസ്)

അവർകൾ സയക്രികം സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ട്. “രാമചരി-
തം” ഭിന്നനാമങ്ങൾക്കും “നിരണതൃതി” കൾക്കും ത-
മ്മിൽ ഭാഷാസംബന്ധമായി വലിയ പൂത്രാസം കാ-
ണുണ്ടെങ്കിലും, നിരണതൃതികൾക്കു് ആധുനികമ-
ലയാളമായിക്കഴിഞ്ഞുവെന്നു പറയാൻ അപരിചിതം ഭാ-
ഷാസം-രൂപം സമ്മതിക്കുന്നില്ല. മദ്ധ്യമലയാളകാല-
ത്തിലേതെന്നു പറയത്തക്കതായി പിന്നെ കണ്ടുകിട്ടി-
ട്ടുള്ളതു് “മണ്ണുനിലിസന്ദേശം” എന്ന ഒരു സാഹിത്യ-
ഗ്രന്ഥവും “ലീലാതിലക”മെന്ന ഒരു ശാസ്ത്രപുസ്തകവു-
മാണ്. ഇവയിലെ ഭാഷാരീതിയും ആധുനികമലയാ-
ളരീതിയിൽനിന്നു വളരെ അകന്നുവെന്നു നില്ക്കുന്നതു്
ദൃഷ്ടക്കുക:—

“തുകം പൂന്തൻ പരിമളരേം നമ്പു-
തേലും നടപ്പാൻ
മേവും കറവും പഥിയുഴരിനി തക-
രഞ്ഞിട്ടു ചെൻറു്
ദേവം തമ്പുനിൻ തൊഴതു വഴിമേൽ നിൻറു
നേരേ നടത്താൻ
കൂവീടപ്പാൽ പഥി വനയനാർക്കുവ
മംഗല്യകീർത്തു്”

“വേലപ്പെണ്ണിന്നുഴകുപൊഴിയും കുണ്ണ-
നെ ചുവരിൽ മരൊരർ
മുലത്തിന്നു മുടിവിന്നൊരു മുക്കണ്ണ-
നെപ്പുണ്യകീർത്തു

വേരിച്ചെല്ലാർ മനസിങ്കകയൽക്കണ്ണ-

നെച്ചെന്റേനേരെ

കോരിക്കെട്ടുപ്പട്ടതിവേവയ്ക്കവ്യ-

വേണമേദർക്കേതെ?

ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശം.

“ലീലാതിലക”ത്തിൽ- ഉദാഹരണത്തിനായി

കൊടുത്തിട്ടുള്ള പദ്യങ്ങളും ഈ ഭാഷാരീതിയിൽനിന്നും
കുട്ടം വ്യത്യാസപ്പെട്ടവയല്ല. ഇങ്ങിനെ നോക്കുകയാ-
ണെങ്കിൽ മദ്ധ്യമലയാളകാലത്തെ ഭാഷാരീതിയ്ക്ക് ഇ-
ന്നത്തെ രീതിയുമായി ഗണ്യമായ വ്യത്യാസമുണ്ടെന്നും,
ഭാഷാപരിത്രാണനാമില്ലാത്ത സാധാരണവായനക്കര-
രുടെ ദൃഷ്ടിയ്ക്ക് അവ മലയാളമായിത്തന്നെ തോന്നുവാൻ
വ്യത്യാസമുണ്ടെന്നും ബോദ്ധ്യപ്പെടാം.

ആധുനികമലയാളത്തിന്റെ ആരംഭാവസ്ഥയിൽ
ആവിർഭവിച്ച രണ്ടു മഹാകവികൾ “ചെറുശ്ശേരിയും”
“എഴുത്തച്ഛനുമുമാണ്. ഇവരിൽ ചെറുശ്ശേരിയുടെ
“കൃഷ്ണഗാഥ” - കേരളസാഹിത്യഭണ്ഡാഗാരത്തിലേയ്ക്കു
കിട്ടിയ ഒരന്തർലാതം തന്നെയാണ്. ഇതിലെ ഭാ-
ഷാരീതി മദ്ധ്യമലയാളരീതിയിൽനിന്നു വളരെ വ്യത്യാ-
സപ്പെട്ടും ആധുനികമലയാളത്തോടേറേയും ചേർന്നും
ഉമിയ്ക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ഇതിൽ സാമ്പ്രദായികമായി പഴയ
ശൈലികളും, “കഞ്ചൻ” “അകി” “നണ്ണി” എന്നു
തുടങ്ങിയുള്ള ലുപ്തപ്രചാരങ്ങളായ പ്രാചീനപദങ്ങളും
സുലഭമായി കാണുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ എഴുത്തച്ഛന്റെ

ഭാഷയ്ക്കാണ് അധ്വാനം തന്നെ മലയാളത്തിന്റെ മാതൃകാ-
 ഭൂതമായിത്തീർന്നുവെന്ന് മറുപടിയാണ്. എഴുത്തച്ഛൻ
 ശേഷം മലയാളഭാഷാസംരക്ഷിതൃത്തിന്നു പല പരിണാ-
 മങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ഇന്നും സർവ്വസമ്മതവും,
 പ്രയോഗക്ഷമവും, മാതൃകാഭൂതവുമായിട്ടുള്ളത് അദ്ദേ-
 ഹത്തിന്റെ ഭാഷതന്നെയാണ്. പ്രസ്തുതകവികളുടെ
 കാലത്തു ചുരുക്കുകാരന്മാരുടെ സംസ്കൃതപ്രചാരമായ
 ഒരു ഭാഷാശീതിയും, തമിഴിലേയ്ക്കു ചാഞ്ഞുനിന്നിരുന്ന
 മറ്റൊരു ഭാഷാശീതിയും ജന്മശാസ്ത്രങ്ങളായിരുന്നു. എ-
 ന്നാൽ അദ്ദേഹം ഈ രീതിയെ കണിഞ്ഞും അനുകരി-
 ച്ചില്ല; പക്ഷേ മലയാളത്തെയും സ്വീകരിച്ചില്ല; അദ്ദേഹം
 പ്രായോഗികവും, കേരളീയരുടെ അഭിരുചിയ്ക്കനുസരി-
 ച്ചതുമായ ഒരു പുതിയ പ്രസ്ഥാനം എപ്പോഴായി. ആ
 രീതി ഇന്നും അനുകരണീയമായിത്തന്നെ പ്രാപ്തമാ-
 യ്ക്കുന്നു.

കൊല്ലവർഷം അഞ്ചാംനൂറ്റാണ്ടിന്നു ശേഷം മല-
 യാളഭാഷയിൽ ചില പ്രവർത്തനസമ്പ്രദായങ്ങൾ കട-
 ന്നുകൂടി; സംസ്കൃതപ്രകൃതികളോടുകൂടി ദ്രാവിഡപ്ര-
 കൃതം ചേർത്തു സമാധാനം ഉപയോഗിക്കുന്നതുപോലെ
 ദ്രാവിഡപ്രകൃതികളോടു സംസ്കൃതപ്രകൃതം ചേർത്തു
 ആവശ്യംപോലെ ഉപയോഗിക്കുമെന്നു വന്നു. “ലി-
 ലാതിലക”ത്തിൽ ഈ സമ്പ്രദായത്തെ സമ്മതിച്ചു
 “സന്ദർഭം സംസ്കൃതീകൃതം ച” എന്നു സൂത്രമെഴുതി
 ഉള്ളതുകൊണ്ടും, “ഉണ്ണുനീലിസന്ദർഭം” മുതലായ ഉ-
 ത്തമ സംഹിതാശാസ്ത്രങ്ങളിൽ കൂടി ഇതാമം പ്രയോഗ-

അതുകൊണ്ടുതന്നെ അന്ന് ഈ രീതിയ്ക്കു വളരെ പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നതിൽ അസംഗതമുണ്ടാവാൻ വകാശമില്ല. “മഞ്ചേരിവാസ്തവം-വർഷം പടിഞ്ഞാറേപ്പട്ടണം” “താഴ്ന്നുനിൽക്കുന്ന കരകൾ-രികൊള്ളുവേണ്ട” എന്നിങ്ങനെയുള്ള കേരളീയപ്രശസ്ത അക്കാലത്തെ കേരളസാഹിത്യലോകത്തിലെ “വികൃതസന്താനം” ഉണ്ട്.

ഇങ്ങനെയൊരു “മണിപ്രവാളം” തന്നെ ചില വൈലക്ഷണ്യങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. “ഭാഷാസംസ്കൃത-യോഗം മണിപ്രവാളം” എന്നു ചിലാതിലകസൂത്രപ്രവാണത്തിൽനിന്നും, ഇന്നത്തെ മരതിരി ദ്രാവിഡപ്രത്യയങ്ങളോടു ചേർന്ന സംസ്കൃതപദങ്ങളും, വെറും മലയാളപദങ്ങളും തമ്മിൽ ചേർന്നുണ്ടാകുന്ന ഭാഷ “മണിപ്രവാളം” മാകുമ്പോഴാണ്, സംസ്കൃതപ്രത്യയങ്ങളായ പദങ്ങളും മലയാളപദങ്ങളും കൂടിച്ചേർന്ന ഭാഷയെ മണിപ്രവാളമായിരുന്നുള്ളുവെന്നും മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നുണ്ട്. എഴുത്തച്ഛൻ ഈ രണ്ടു രീതിയും പ്രാമേയഗികയും, മലയാളശൈലിയ്ക്കനുയോജ്യവുമായിരുന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തി ഉപേക്ഷിക്കുകയും പരിഷ്കൃതവും കായ്ക്കുമവുമായ ഒരു പുതിയ രീതി എഴുപ്പുത്തുകയും ചെയ്തു.

പുതിയ ഭാഷാമോല നിർമ്മിച്ചതാണ് ഭാഷാസംസ്ഥാനമായതോടൊപ്പം ചെറു മറ്റൊരു പരിഷ്കാരം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്തു മലയാളം തമിഴിൽനിന്നു വളരെ അകന്നു പരിഷ്കൃതാവസ്ഥയിലെത്തിയിരുന്നുവെ-

കിലും അക്ഷരമൊല അന്നത്തെ ഭാഷയ്ക്കു വേണ്ടേട-
 ന്നൊളം പശ്ചാത്തമമായിരുന്നില്ല. തമിഴക്ഷരങ്ങളിൽനി-
 ൾ അധികം വ്യത്യാസമില്ലാത്ത "വട്ടെഴുത്തു" "കോ-
 ലെഴുത്തു" എന്നീ അക്ഷരങ്ങളുപയോഗിച്ചായിരുന്നു
 അന്നെഴുതിവന്നത്. "അതിവരം" "ഭേമാഷം" തുട-
 ന്നിയുള്ള അക്ഷരങ്ങൾ സംസ്കൃതപദങ്ങളെ ധാരാള-
 മായെടുപ്പാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ മലയാളഭാഷയ്ക്കും അ-
 വശ്യമായിവന്നു. പക്ഷെ അതിനനുതക അക്ഷരമൊല
 ഇല്ലായിരുന്നുതന്നെ. ഈ ദുരവസ്ഥയുടെ പരിഹാര-
 ത്തിനായി എഴുത്തച്ഛൻ സംസ്കൃതാക്ഷരമൊലയെ മു-
 ഴുവൻ സ്വീകരിയ്ക്കുകയും അവയെ എഴുതുവാൻ അന്നു
 നടപ്പുണ്ടായിരുന്ന ലിപികളെ പരിഷ്കരിച്ച് ഒരു പു-
 തിയ തരം ലിപികൾ എഴുപ്പുത്തുകയും ചെയ്തു. നാ-
 മിന്നും എഴുതി വരുത്തു് ആ ലിപികളിലത്ര.

അദ്ദേഹം ചെയ്ത മറ്റൊരു പരിഷ്കാരം "കിളി-
 പ്പാട്ടു" രീതിയെ നിമ്മിച്ചതാണ്. ഇതിന്റെ ആഗമ-
 ത്തെക്കുറിച്ച് ടിന്നലിന്നങ്ങളായുള്ള അഭിപ്രായങ്ങൾ
 അടുത്ത അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിയ്ക്കുന്നുണ്ട്. വിചല-
 വം, പരിഷ്കൃതവുമായ സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിൽ
 അദ്ദേഹത്തിന് കണ്ഠാന്തരം അവഗാഹമുണ്ടായിരുന്നു;
 എങ്കിലും സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളെ അനുകരിയ്ക്കു യല്ല.
 അദ്ദേഹം ചെയ്തത് മാറ്റുകവി തന്റെ കവനകല-
 യെ പ്രകാശിപ്പിച്ചാൻ പല തരത്തിലുള്ള ദ്രാവിഡവൃ-
 ത്തങ്ങൾതന്നെ തിരഞ്ഞെടുത്തു. സംഗീതാനുസരിക-

കൂടെ ആ വൃത്തങ്ങൾതന്നെയാണു ഭക്തിരസപ്രധാനമായ സരസപ്രതിപ്രകാശത്തിനു പ്രത്യേകിച്ചും പര്യവൃത്തി. ചെങ്കുളിത്തരയോജ്യങ്ങളായ വൃത്തങ്ങളെക്കുറിച്ച് അഭിജ്ഞാനാഭടെ ഇടയിൽ അഭിപ്രായപ്രസ്താവം കാണുന്നുണ്ട്; എങ്കിലും കേരളീയർ ഭൂവിസ്മയത്തങ്ങളെ മറക്കുവാൻ പാടില്ല; തീർച്ചതന്നെ. ഭക്തിരസനായ മഹാകവി “വള്ളത്തോളം” അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുഗാമികളും ഈ വിഷയത്തിൽ ശ്രദ്ധിച്ചു കാണുന്നത് ആശ്ചര്യസമനകരതന്നെ.

തജ്ജമയുടെ മാതൃക നിർമ്മിച്ചതാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇനിയത്തെ പരിഷ്കാരം. ഇന്നത്തെ ഭാഷയുടെ സ്ഥിതിയ്ക്കുകൂടി കൈമളി ഭാഷാണമങ്ങൾക്കു സമാഗതം ചെയ്യേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. പിന്നെ എഴുത്തച്ഛന്റെ കാലത്തെ സ്ഥിതിയെപ്പോലീ പരയേണ്ടതില്ലല്ലോ. പരിഷ്കാരം ആവശ്യമുള്ള ഏതൊരു ഭാഷയ്ക്കും അന്യഭാഷകളുടെ ഹസ്തദർശനം ആവശ്യമാണ്. മിസ്സോറും പരിഷ്കൃതഭാഷകളുടെ ചരിത്രം പരിശോധിച്ചാൽ ഈ വാസ്തവം വെളിപ്പെടും; എന്നാൽ അന്യഭാഷകളുടെ സഹായം അനുഗ്രഹമായ രീതിയിൽ അപേക്ഷിക്കുമ്പോഴാണ് ആഭാസമായിത്തീരുന്നത്. പ്രസ്തുതകവി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള വിവർത്തനരീതി സർവ്വപരിശോധനയ്ക്കായിട്ടുണ്ട്. ഇതിനേക്കുറിച്ചും അദ്ദേഹത്തോടുമൊത്തായി വിവരിയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഇവിടെ വിവരിയ്ക്കുന്നില്ല.

ഹാകവിയുടെ എല്ലാ കവിതകളും ഇപ്പറഞ്ഞ തരത്തിലുള്ളവയാണ്. ഈ വക സാഹിത്യകാരനാണ് തന്നെയായിരിക്കുന്നത് എഴുത്തച്ഛൻ കവികൾക്ക് എന്തെന്നേയും മാതൃകാഭൂതനും, മലയാളഭാഷയുടെ വികാസവും ആയിത്തീർന്നത്.

മുന്നാം അദ്ധ്യായം.

കിളിപ്പാട്ട്.

മലയാളസാഹിത്യരംഗത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുന്ന സഹൃദയന്മാർക്ക് അവിടെ കള്ളജനംപെയ്ത് അങ്ങമിങ്ങു സ്പർശനം തത്തിപ്പറന്നിടക്കത്തു “മാമാനജപ്പെങ്കിളി”യെ കാണാവുന്നതാണ്. പ്രകൃതിസുഗന്ധം ആ മഹാഗുരുവിന്റെ സന്ദേശശരണിണിയായതും ഈ “പൈങ്കിളിയുടെ ആഗമദർശനക്കുറിപ്പ്” നമുക്കിവിടെ അന്വേഷിക്കാം.

“നവനേഖം പ്രീതിമേധാ കരോതി” എന്നു മഹാകവി മാലാൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് എത്രയും ശരിയായിട്ടുള്ളതാണ്; ലോകത്തിനൊപ്പോഴും പുതുമയിലുണർന്നിരിക്കുകയാണത്രെ. ചർച്ചിതചർച്ചണം ചെയ്യുന്നതിൽ ആർക്കും അത്ര രസം തോന്നാറില്ല. “നിമജ്ജം പണിഷ്ടുന്മാ”രുടെ ആ പഴയ “കെട്ടുപാടൊ” “ചെറുശ്ശേരി”യുടെ ഇഴത്തുമട്ടൊ ഉൽപതിക്കുവായ എഴുത്തച്ഛൻ അത്ര രസിച്ചിട്ടില്ലായിരിക്കണം. അതുകൊണ്ട്

ഭാരതീയർ പ്രകൃത്യാ ആധ്യാത്മികജീവിതത്തി-
 ലാണു സംതൃപ്തിപ്പെടുന്നത്. ഇഷ്ടമായ ദൈവികജീ-
 വിതത്തിൽ ഭരിയ്ക്കലും ഒരു ഹൈന്ദവമതത്തിന്നു
 സമാധാനം കിട്ടത്തക്കതു. മതത്തിലാണ് ഒരു ഹിന്ദു-
 വിന്റെ സകലകൃത്യങ്ങളും പര്യവസാനിയ്ക്കുന്നത്.
 മോക്ഷം അയാളുടെ സ്വഭാവവും, കൃത്യങ്ങൾ അതി-
 ന്റെ സാധ്യകോപായങ്ങളുമാണ്. ഈ ഹൈന്ദവമതം
 എഴുത്തച്ഛന്റെ കവനകലയിൽ സർവ്വോപരി വിളങ്ങി-
 കാണുന്നുണ്ട്. കലാവിദ്യ പരിപൂർണ്ണമായില്ലെങ്കിലും,
 ആദർശശുദ്ധിയുണ്ടെങ്കിൽ ആ കവിതയെയാതിരിയ്ക്കും
 ആദർശവിഹീനവും കലാപരിപൂർണ്ണവുമായ കവിതയേ-
 കാൽ ഒരു ഹിന്ദുമതം ഇഷ്ടപ്പെടുന്നത്. കവിതയ്ക്കു-
 ടെ ഉദ്ദേശ്യത്തെപ്പറ്റി, കാവ്യമീമാംസകന്മാരുടെ ഇട-
 ത്തിൽ പ്രബലമായി രണ്ടു വിധം അഭിപ്രായക്കാരെ-
 യാണു കണ്ടിട്ടുള്ളത്. അതിൽ ഒരു തരക്കാരെ കവിത
 കവിതയ്ക്കുവേണ്ടി മാത്രമുള്ളതാണെന്നും, അതു പേ-
 രാരുദ്ദേശ്യത്തിന്നും കീഴടങ്ങേണ്ടതില്ലെന്നും സിദ്ധം-
 നിയ്ക്കുന്നവരാണ്; മറ്റേ കക്ഷിക്കുമാറാവട്ടെ കേവലം
 രസപ്രദം മാത്രമാണു കവിതയുടെ ഉദ്ദേശ്യമെങ്കിൽ
 അതത്ര സൂത്ര്യമായ ഒരു കലാവിദ്യതന്നെല്ലെന്നും,
 മനസ്സനെ ഉൽകൃഷ്ടമാക്കുവാനിഷ്ടം നയിക്കുന്നതിന്നു
 കൂടി അതിന്നു ശക്തിയുണ്ടായിരിയ്ക്കണമെന്നും വാദി-
 യ്ക്കുന്നു. കാന്തസമാനം സരസമായി കൃത്യംകൃത്യംപ-
 ദേശം ചെയ്യുന്ന കവിതയെത്തന്നെയാതിരിയ്ക്കും എ-
 റെന്നും അത്യൽക്കൃഷ്ടമായി ഗണിയ്ക്കുക. പ്രസ്തുത മ-

ഹാകവിയുടെ എല്ലാ കവിതകളും ഇപ്പറഞ്ഞ തരത്തിലുള്ളവയാണ്. ഈ വക സംഗതികൾക്കൊണ്ടു തന്നെയായിരിക്കണം എഴുത്തച്ഛൻ കവികൾക്ക് എന്തെന്നേയ്ക്കും മാതൃകാഭൂതനും, മലയാളഭാഷയുടെ വികാസം ആയിത്തീർന്നത്.

മൂന്നാം അദ്ധ്യായം.

കിളിപ്പാട്ട്.

മലയാളസാഹിത്യാരംഭത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുന്ന സഹൃദയനാക്ക് അവന്റെ കളികളെന്തെല്ലാം അർത്ഥമില്ലാത്ത പാശ്ചാത്യ തരത്തിലായിരിക്കുന്നു. “മാമനജ്ഞാപകിളി”യെ കാണാവുന്നതാണ്. പ്രകൃതിസുഗന്ധം ആ മഹാഗുരുവിന്റെ സന്ദേശങ്ങൾ അറിയിച്ചുവെന്നു ഈ ‘പൈകിളിയുടെ ആഗമത്തെക്കുറിച്ച് നമുക്കിവിടെ അന്വേഷിക്കാം.

“നവനവം പ്രീതിമയോ കരോതി” എന്ന് മഹാകവി മാമൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് എത്രയും ശരിയായിട്ടുള്ളതാണ്; ലോകത്തിന്തോറും പുതുതായിലഭിക്കുകയും കാണുന്നത് ചർച്ചിതമാകുന്നു എന്നതിൽ ആർക്കും അത്ര സംശയം തോന്നാറില്ല. “നിരന്തരം പണിത്തുണാ”യുടെ ആ പഴയ “കെട്ടുപറയെ” “ചെറുശ്ശേരി”യുടെ ഇഴഞ്ഞമട്ടെ, ഉൽപതിക്കുവാൻ എഴുത്തച്ഛൻ അത്ര രസിച്ചിട്ടില്ലായിരിക്കണം. അതുകൊണ്ട്

അദ്ദേഹം മലയാളഭാഷയെത്രയും അനുയോജ്യമായ “കിളിപ്പാട്ടെ”ന്നു കരു പുതിയ പ്രസ്ഥാനം സൃഷ്ടിച്ചു. ആ വഴിയ്ക്കു തന്റെ കവിതാകാമിനിയെ മഹാജനസമക്ഷം അവതരിപ്പിപ്പാൻ തുനിഞ്ഞതാണെന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നതിൽ യു.എ.ഭംഗമുണ്ടാവാൻ വഴി ഇല്ലെന്നു തോന്നുന്നു.

പല മഹാനോരുടെയും ജീവചരിത്രം പരിശോധിച്ചിരുന്നതായാൽ അസ്സമായ അനുകരണഭൂമതിൽ നിന്നല്ല അപകു വിജയമുണ്ടായിട്ടുള്ളതെന്നും, ഓരോരുത്തരും പ്രകൃതിദത്തമായുള്ള പ്രാപ്തകതയ്ക്കനുസരിച്ചു സ്വതന്ത്രപ്രസ്ഥാനങ്ങളിൽ എപ്പോഴും പ്രവർത്തിക്കുന്നതിലാണ് അവരുടെ വിജയം പ്രതിഷ്ഠാവിതമായിട്ടുള്ളതെന്നും തെളിയുന്നതാണ്. മഹാനാഥ പരിതസ്ഥിതികളെ പര്യവേഷണമാചെയ്തു തദനുസൃതമായ രീതിയിൽ പ്രവർത്തിപ്പാൻ പ്രാപ്തിയുള്ളവർക്കു് അനുശാസ്യമായ ഗതാനുഗതികരപത്തിൽ ഭ്രമിയ്ക്കാതെ അവനവങ്ങളായ പ്രസ്ഥാനങ്ങളിൽക്കൂടി പ്രവർത്തിച്ചു വിജയം നേടുന്നതിൽ അർത്ഥപ്പെടുവാനില്ല. തങ്ങളുടെ സ്വന്തംകാലിന്മേൽ നില്ക്കുവാൻ കെൽപ്പില്ലാത്തവർക്കു് അല്ലെങ്കിൽ മിസ്സപ്പോഴും അന്യരും അനുഗമിക്കുണ്ടിവരുന്നതു്. “ഐഴത്തച്ഛ”നെപ്പറ്റിയെഴുതുന്നത് “നിന്നൊന്നു പണിയ്ക്കുവാൻ” “ചെറുശ്ശേരിനമ്പൂതിരി” “കൽക്കത്തു കണ്ണൻ നമ്പിയാർ” എന്നീ മഹാനാഥരുടെ കവിതകൾ പരിശോധിച്ചുയരുന്നതിൽ സ്വതന്ത്രമാ-

ശ്ലാഘിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതിനാലും, പൂർവ്വകാലത്തു
പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നതിനാലും പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നതിനാലും
അവർക്കുള്ള അന്യോന്യമായ സാമൂഹ്യവും അഭിമാനവും
ധാരാളം ചെയ്തിട്ടുള്ളതാണ്.

തന്റെ കവിതയെ ഒരു കിളിയുടേതാണെന്നു വ-
റഞ്ഞു താൻ ഒരു തിരുശ്ശിലയ്ക്കുള്ളിൽ മറഞ്ഞു നിൽക്കു-
ന്നതാണല്ലോ 'എഴുത്തച്ഛൻ' കിളിപ്പാട്ടുകളിൽ സവി-
കരിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു സമ്പ്രദായം. ഇതങ്ങനെയെന്നു അദ്ദേ-
ഹം അദ്വൈതത്തിൽ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഏതൊരുതരത്തിൽ ഒരു വ-
സ്തുവുമായിരിക്കണമെന്നല്ല. സംസ്കൃതത്തിലെ
സന്ദേശകാവ്യങ്ങളും തമിഴിലെ ചില പാട്ടുകളും അ-
ദ്ദേഹത്തിന്മേൽ മാതൃപ്രഭാവം ചെയ്തിട്ടുണ്ടാവാം.

ഇങ്ങനെയെന്നു കിളിപ്പാട്ടുവൃത്തങ്ങളുടെ പൂർവ്വ-
പ്രകാരത്തിലും എഴുത്തച്ഛന്റെ കാലത്തു് ഉണ്ടായിര-
ന്നിരിക്കണം; അതല്ലതെ അദ്ദേഹം ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണ-
ത്തിന്നു തുനിഞ്ഞപ്പോഴേക്കു അതിനുവേണ്ട സകലസാ-
മഗ്രികളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖിലത്തോടു യുദ്ധ നിര-
ന്നു നിന്നുവെന്നു പറയുന്നതു സാഹിത്യചരിത്രത്തിലു-
ള്ള ദയനീയമായ അജ്ഞതയെത്ര ചെയ്തിട്ടുള്ളതു-
ന്നു്. ദ്രാവിഡഭാഷകളുടെ സ്വഭാവവുമായി അനേ-
കം വൃത്തങ്ങളുണ്ടു്; അവയിൽ ചില വൃത്തങ്ങൾ അ-
യ്യന്മാർ സംസ്കൃതത്തിലുള്ളതായിട്ടുള്ളതല്ല. മല-
യാളത്തിലെ ഏഴു പാട്ടുകൾ പരിശോധിച്ചാൽ, കി-
ളിപ്പാട്ടുവൃത്തങ്ങളുടെ പൂർവ്വരൂപങ്ങൾ കാണാൻ കഴി-
യുന്നതാണ്. നോക്കുക:-

“നല്ലതിലകമകുതൻ തന്നെ മന്ത്യാർതൊഴും
 നരപതിവിളിച്ചുനീ ചെൻറുകേളെന്നു നിൻ
 വെലമതികളുള്ള തന്റോടു താരത്തെയും
 ഖിമവെട്ട കവൺകൊണ്ടിങ്ങനെ ചെയ്തൊമ്മ
 മലിവുമാവെറ്റ വെണ്ണക്കുളം മക്കളും
 പലിയ പട്ടന്മാരിമാരും പട്ടക്കോപ്പുമാ-
 യലകിടയിലകയിൽ പൂക്കിരുന്തൊക്കവ-
 നുറുതി പരവനേമായ്നിളവാണൊലൊപ്പം”

രാമചരിതം

“പ്രഥമപുരുഷൻ മഹാമായതൻ വൈഭവം
 പരകയുമനന്തരം കേൾക്കയും ചെയ്തിലെ”

(കീളിപ്പാട്ട് ഏഴുത്തച്ഛൻ)

ഇതിൽ രാമചരിതത്തിൽ നിന്നുദ്ധരിച്ച ഭാഗവും
 ഏഴുത്തച്ഛൻ പലേടത്തും ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ള “മേനി-
 കറഞ്ചി” വൃത്തവും തമ്മിൽ തട്ടിച്ചുണ്ടാക്കിയത് രാമ-
 ചരിതത്തിലെ ആ വൃത്തത്തിന്റെ ഒരു പരിണാമം മാ-
 ത്രമാണ് “മേനികറഞ്ചി”യെന്ന ബോധ്യപ്പെട്ടു. ഇ-
 ണ്ണിന്റെതന്റെ ഏഴുത്തച്ഛന്റെ കാലത്തു സുപ്രസിദ്ധ-
 മായ “ദേകക”യായിത്തീർന്നതു “രാമചരിത”ത്തിലും
 “ശൈകുന്ദോപ്പാട്ടി”ലും കണ്ടെന്ന ചില “വൃത്തങ്ങളാണ്”
 നോക്കുക:—

“ഏഴിനമളകടപ്പാൻനിയന്തിരപ്പാലംചുറ്റും
 കീഴുമുഖനീതന്നിൽ കേവലം പകയോരെല്ലാം
 കേഴയറുതു കിഴക്കിൻ കോപ്പും കപ്പാൻനില്പ-
 തുഴിയെകലയ്ക്കുവീരരെ പതിനായിരംകാണ്”

രാമചരിതം

മേകിഴ്ത്തുടൻ മകീചനമ്പാൽമണിവിസുമന്ത്രൻചെ

(ലൈ

പ്ലകഴ്ത്തു കറഞ്ഞമളിച്ചെയ്തൻ പുതൽവരികീനിയ

(ണ്ടാഞ്ഞ

ഇകഴ്ത്തിടംരചമെന്തെയിനിയ്ക്കനമളിനാലെ

നികഴ്ത്തിവനകളെല്ലാം നെടകമാറഞ്ചിയെൻ

റാൻ

രമകഥാപ്ലാട്ട്

“രാവണശ്രീനിയം രോദനംചെയ്തപ്പിന്നെ

രാവണനോടു പറഞ്ഞീടുവാൻ നാടകംണ്ടാൽ

സംക്ഷരലഞ്ചനശൈലംപോലെ തുച്ഛനവയും

രാജസരജൻ മുഖിൾ വീണടൻമറയിട്ടാൽ”

അദ്ധ്യായമരമായണം

കിളിപ്പാട്ടിലെ പല പൂത്തങ്ങളുടേയും ആഗമം

പഴയ പാട്ടുകൾ സൂക്ഷ്മദൃഷ്ട്യ പരിശോധിച്ചാൽ ക-

ണ്ടുപാടിപ്പറൻ പ്രയാസമില്ല.

ചിലതു് അല്പം ഭേദഗതി ചെയ്ത സ്വീകരി-

ച്ചവയും മറ്റു ചിലതു് അതിനേതന്നെ എടുത്തവയു-

മായിരിയ്ക്കും. എഴുത്തച്ഛൻ തമിഴ്സാരമിത്രത്തോടുള്ള

ഇടപഴക്കവും പൂത്തസ്വീകരണത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ ഭ-

ട്ടിന്റെ സഹായിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. “ചൈവകിളിക്കണ്ണി” “ചേ-

രപരക്കണ്ണി” മുതലായ പൂത്തങ്ങൾക്കനുസരിച്ചു് അ-

ദ്ദേഹം പൂത്തബന്ധം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു് പ്രസിദ്ധ-

വുമാണല്ലോ.

ഇതി അദ്ദേഹം തുല്യോലിജ്ഞൻ “പൈകിളി”
 ഏതാണെന്നാണ് ഇവിടെ അലോചിപ്പാനുള്ളത്. ക-
 വി കഥ പറയുമ്പോൾ ഒരു കിളിയെ വിളിക്കുന്നതെന്നിനോ?
 അദ്ദേഹത്തിന് ഈ കൂട്ടുകാരിയുടെ ആവശ്യമെന്ത്?
 എന്തൊക്കെ തുഞ്ചന്റെ കവിത വായിക്കുന്നവർക്കുപോ-
 ക്കിടന്നുസംഭവിക്കുന്നതു സ്വാഭാവികമാണ്. പക്ഷെ
 ഇതിനൊരു ശരിയായ ഉത്തരം കൊടുപ്പാൻ ഇരേവരെ
 യുണ്ടായിട്ടുള്ള നമ്മുടെ സാഹിത്യചരിത്രകാരന്മാർക്കു
 തന്നെ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. കിളിയെടത്തോളമുള്ള തെളിവു-
 കളേയുൾ, അഭിപ്രായങ്ങളേയും പരിശോധിച്ച് അവ-
 യിൽ അവസരമുണ്ടാകുന്നതു അഭിപ്രായത്തിനും
 അടുപ്പമുള്ളവയോടു യോജിക്കുന്നവയെല്ലാം കാര്യത്തി-
 ന്റെ സൂക്ഷ്മപരമായ ഏതുവിധമെന്നു തിരിച്ചറിയത്ത-
 വാൻ ചരിത്രകാരന്മാർക്കു ഗുത്യാനുഭവമില്ലാത്തതും.

“പൈകിളി”യുടെ ആശയത്തെപ്പറ്റി പണ്ഡി-
 തന്മാരിൽ പലരും പല വിധത്തിലുള്ള അഭിപ്രായങ്ങ-
 ലാണ് പുറപ്പെടുവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നത്. ഇവയുടെ സാധുത-
 സാധുതയെക്കുറിച്ചു നമുക്കും കർത്തവ്യം പര്യ-
 ലോചിക്കാം:—

(എ) സംസ്കൃതഭാഷയിലുള്ള കവിതകളിൽ ഒരു തത്തു-
 ല്യമല്ല. അതിനെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ് കവി പലപ്പോഴും
 കഥ പറയേണ്ട സമയത്തു പൈകിളിയെ വിളിക്കുന്ന-
 ത്ത്. സംസ്കൃതഭാഷയിലുള്ള കിളിയാണു കവിത പാട-
 ന്നതെന്നു വരുമ്പോൾ വായനക്കാർ ആ കവിതയ്ക്കുള്ള
 ദോഷമെന്നും കണ്ടുകയില്ല. ഈ ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി

കവി സരസ്വതിയുടെ കയ്യിലുള്ള ശുക്തത്തെ വികീർണ്ണ-
നതാണെന്നാണ് ഒരു പക്ഷമുള്ളത്.

പുരംഭരണതിരുവടത്തിൽ തിരുവെണ്മനം ചെമ്പൂർ
തമ്പിള്ളിയികാരമിപ്പെണ്ണ് എഴുത്തച്ഛൻ വിശ്വനാഥ-
ബ്രഹ്മാണിയെപ്പറന്നു, അതിന്റെ പരിഹാരമാർഗ്ഗമായി
അദ്ദേഹം സരസ്വതിമസ്തസ്ഥിതയായ ചൈങ്കിളിയെ
പിടികൂടിയതാണെന്നുള്ള മറ്റൊരു പക്ഷവുമുണ്ട്.

ഈ അഭിപ്രായങ്ങളുടെ പ്രാബല്യത്തെക്കുറിച്ചു
പട്ടമം സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വിനിത-
ഗ്രഹണവും പരമഭക്തനായ എഴുത്തച്ഛൻ തന്റെ
പരമനാമം മുഴുവൻ, “കവിത തന്റെതല്ലെന്നും, അ-
തൊരു ചൈങ്കിളിയുടേതാണെന്ന്” എന്നു ധരിയ്ക്കുന്നതുവ-
ണ്ണം അത്രയും ജഡബദ്ധികളാണെന്നു ധരിച്ചുപെണ്ണ്
കുറിയ്ക്കലും ഉപരിപ്പാൻ വയ്യ. തന്റെതായ ഒരു
ലാതുമോ, അപരമഭക്തബുദ്ധിയോ അദ്ദേഹത്തിനു-
ണ്ടെന്ന് ആ പരിശുദ്ധസാഹിത്യത്തോടടുപ്പമുള്ള-
വർക്കും തന്നെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിയ്ക്കുകയില്ല.
അതുകൊണ്ട് മുൻപറഞ്ഞ രണ്ടഭിപ്രായങ്ങളും സ്വീ-
കാര്യകോടിയിൽ ഗണിയ്ക്കപ്പെടേണ്ടവയാണെന്നതോ-
ന്നിപ്പ. പാശ്ചാത്യതയായ സരസ്വതിയുടെ കയ്യി-
ലെ തത്തയാണെന്നു ഗൗരവം അദ്ദേഹത്തെ പ്ര-
ലോഭിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു പരമാർത്ഥം വയ്യ. എന്താൽ ഇ-
ഷ്ടഭക്തകളെ സ്മരിയ്ക്കുന്നതിൽ യാതൊരു കയ്യും ക-
ണക്കുവെല്ലാത്ത എഴുത്തച്ഛൻ ചൈങ്കിളിയെ താലോ-
ലിയ്ക്കുന്ന ഒരു പട്ടത്തിലേക്കിലും ആ സംഗതി വെളി-

പ്പെടുത്തേണ്ടതായിരുന്നു. അങ്ങിനത്തെ പ്രകരണങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളിൽ വളരെ സുലഭമായിട്ടുള്ളി, സരസ്വതിയുടെ കയ്യിലെ ശുകമാണെന്ന് അദ്ദേഹം സൂചിപ്പിക്കുവാൻ ചെയ്തിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം വിട്ടിട്ടു കിട്ടി സരസ്വതിയുടേതല്ല; തീർച്ചയല്ല.

(൨) എഴുത്തച്ഛൻ ഭഗവാൻ ശുകരൂപത്തിൽ പ്രത്യക്ഷമായിട്ടാണ് ജ്ഞാനോപദേശം ചെയ്തിട്ടുള്ളതെന്നും, ആ ഹസ്തവത്തേ കാണിപ്പാനായും, അഥവാ അതിനെ അനുസ്മരിച്ചും അദ്ദേഹം ശുകത്തെക്കൊണ്ടുതന്നെ ജ്ഞാനോപദേശങ്ങൾ ചെയ്തില്ലെന്നുവെന്നുമാണ് ചേറൈരളിപ്രായമുള്ളത്. ഈ ഐതിഹ്യം കേവലം ശരിയല്ലെന്നു പറഞ്ഞു തള്ളാവുന്നതാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. കാരണം നമുക്കതിനു പ്രതിരൂപങ്ങളായ തെളിവുകളൊന്നും കിട്ടാത്തതുതന്നെ.

(൩) അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി കവിതാരേഖകൾ കവിതയെ ബാധിക്കാതിരിക്കുന്നതാണ്. ഒരു കിളിയെപ്പിടിച്ചു നടുക്കിടുത്തതെന്നാണ് പിന്നെയൊരു പക്ഷമുള്ളത്. കവികൾക്ക് 'അദ്ദേഹം' വരുന്നുവെന്നുള്ളതിൽ യുക്തിഭംഗമൊന്നും കണ്ടുന്നില്ല. 'വിധിയ്ക്കു വാഗ്ദേവി-യധിന'യെന്നു കർത്തൃ സാധാരണക്കാരുടെ സാഹിത്യത്തിൽ ഉണ്ടെന്നു വളരെ ശരിയായിക്കാണു സ്ഥിതിയ്ക്കു്, വശ്യവാക്കുകളും സാത്വികബുദ്ധികളുമായുള്ള മഹാകവികളെപ്പോലെ അദ്ദേഹം ഇതു വളരെ അർത്ഥവത്താകുമെന്നതിന്നു യാതൊരു സംശയവുമില്ല;

പക്ഷേ അതിന്റെ പരിഹാരമൊഴുതെപ്പോലെയെന്നു
 യുക്തിയുണ്ടാകുന്നു. വിശ്വസിച്ചാൽ പരമാർത്ഥമല്ലെന്നു്.
 'അം' കവിതയെ ബാധിക്കുകയില്ലെങ്കിൽ പിന്നെ ബാ-
 ധിക്കേണ്ടതു കിളിയെയാണല്ലോ. തന്റെ പ്രയത്നത്തിനു-
 ള്ളെ പലം ന്യായമായി താൽപര്യമെന്നു് വെളിപ്പെടുത്തു-
 ന്നതിനുള്ള, അതോടു പൊരുത്തപ്പെട്ട ചൈകിളിയുടെ തല-
 യിൽ ചുമത്തുവാൻ പരമഭക്തനും പരിപാവനചരിത-
 നുമായ എഴുത്തച്ഛൻ വിചാരിച്ചുവെന്നു കരുതുന്നതുത-
 ന്നെന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്റെന്നേരെ ചെയ്യുന്ന വലിയൊരു-
 രഹസ്യമായി വേണം വിചാരിപ്പാൻ; തത്താദൃശമായ
 ഒരു ഭീരുപാത്രമോ ദൈവപുരുഷമോ പ്രസ്തുതമഹാകവിയ്ക്കു-
 ണ്ടായിരുന്നുവെന്നുവിചാരിപ്പാൻ അവിധത്തിലും നി-
 വ്യാഹരിച്ചു. എഴുത്തച്ഛന്റെ ചൈകിളി കേവലം ഭാ-
 വനസൃഷ്ടമായ ഒന്നാണെന്നും അതിന്റെ സ്വീകര-
 ണം 'അം'ത്തിന്റെ പരിഹാരമൊഴുതുമായിത്തീരുന്നെന്നും
 പരികയാണെങ്കിൽ പിന്നെ ഈ വിഷയത്തിൽ ആ-
 ളും പാഠത്തിന്നു വഴിയുമില്ല.

(൪) തമിഴിലെ 'ചൈകിളിക്കണ്ണി' 'ചരമഭക്ത-
 ണ്ണി' എന്നീ പൂത്തങ്ങൾക്കനുസരിച്ചാണു് എഴുത്തച്ഛൻ
 കിളിപ്പാട്ടുപൂത്തങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചതെന്നും, തന്മൂലം അദ്ദേ-
 ഹത്തിന്റെ കവിതകൾ 'കിളിപ്പാട്ടു'കളായതാണെന്നും
 ചിലർ അഭിപ്രായമുണ്ടു്. ഈ അഭിപ്രായത്തിന്നു
 വലിയ യുക്തിയുള്ളതായിത്തോന്നുന്നില്ല; അദ്ദേഹം
 ചൈകിളിയെ വിളിക്കുന്ന രീതിയും, അതിനോടു പ-
 ബന്ധം, പാൽ, പഴം മുതലായതു വന്നു ഭക്ഷിച്ചാൽ

കുറഞ്ഞിരുന്നു. സമ്പ്രദായവും മറ്റും ഈ പക്ഷത്തെ അ-
നുകൂലിക്കുന്നതും ദൃഷ്ടാന്തമാക്കിത്തീർന്നു.

(ഒ)പ്രമാണകഥനം ചെയ്യുവാൻ സംധാരണയാ-
യി 'ശ്രീകൃഷ്ണമഷ്ടിയുടേതല്ല. പരമതത്വജ്ഞാനി-
യും ജീവനുത്തരമായ അദ്ദേഹത്തിന്നു പൗരാണിക-
ന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഒരു വലിയ സ്ഥാനമാണുള്ളത്.
അതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയായി ക-
ഥ പരവാൻ ഒരു ശ്രീകൃഷ്ണനെത്തന്നെ സ്വീകരിച്ചുവെ-
ന്നുള്ള കർമ്മപ്രയത്നമുണ്ടു്.

ഈ അഭിപ്രായം കേൾക്കുന്ന ശിശിലമാണെന്നു തന്നെ
വേണമെന്നു പരവാൻ. 'ശ്രീകൃഷ്ണ' എന്നു ആ രണ്ടു പക്ഷത്തി-
ലെ സാമ്യം ശ്രീകൃഷ്ണമഷ്ടിയുടെ സ്ഥാനത്തേക്കു് ഒരു
ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ പിടിച്ചുവെക്കൽ പ്രേരിപ്പിച്ചു എന്നു പ-
രയെന്നതിൽ യാതൊരു യുക്തിയും തോന്നുന്നില്ല. പര-
വത്തിൽ കഥ പറയുന്നതു് എഴുത്തച്ഛനും, വക്താ-
വായി വേറൊരു ജീവിയെ കല്പിക്കു മാത്രവുമാണല്ലോ
ചെയ്യുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു് സർവ്വതോ ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ
തന്നെ ഇവിടെ കിട്ടിയേ കഴിയുവെന്നില്ലെന്നു വരുന്നു.
ആ സ്ഥിതിയ്ക്കു് ശ്രീകൃഷ്ണനെത്തന്നെ കഥ പറയുന്ന ആളാ-
കുന്നതിൽ ഉപദേശകവിയ്ക്കു വിരോധമുണ്ടാവാൻ അ-
വകാശവുമില്ല. അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതിൽ കേൾക്കു യ-
ക്തിയുണ്ടുതാനും. ഇതിന്നു തന്നെ വിരോധമുണ്ടെങ്കിൽ
അദ്ദേഹത്തിന്നു ശ്രീകൃഷ്ണമഷ്ടിയുടെ അനന്തരാവകാശി-
കളായ എന്തെങ്കിലും ബ്രഹ്മചാരികളെ പിടിച്ചുമാറിയു-
ന്നു. അതോന്നും ചെയ്യാതെ സമുദായശ്രേയസ്സനു-

ധന്യലാഭനീനമായ മഹാകവി, 'ശുക'ശബ്ദത്തിൽ ഭൂമിയിൽ ഇഷ്ടപ്പെട്ട പകരം ഒരു പൈകിളിയേയാണു പിടിച്ചുടയ്ക്കുന്ന പാത്രത്തു വലിയ സാഹസമെന്നു പറയേണ്ട.

(ന) തന്റെ ഗാനങ്ങളുടെ മദ്ധ്യം സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനും, അതിൽ തനിക്ക് അസാധാരണമായ ശോപനം ചെയ്യുന്നതിനാണു് അദ്ദേഹം തന്റെ കവിതയെ കിട്ടിപ്പോട്ടായിപ്പോവാനും ചെയ്യുന്നതെന്നു പിന്നെയൊരു പക്ഷമുള്ളതു്.

ഏഴത്തൊഴി സംബന്ധിച്ചുടത്തോളം ഈ അഭിപ്രായങ്ങൾ കേവലം നിരീക്ഷണങ്ങളാണു്. തന്റെ ഗാനങ്ങൾ അത്രയ്ക്കു മേലും സന്ദർഭത്തിൽ ഉണ്ടാണു് അദ്ദേഹം തന്നെ അഭിപ്രായമുണ്ടായിരുന്നെന്നു്, കിട്ടിയുടെ പാട്ടാണെന്നു സംഭാവന ചെയ്യുന്നതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കർത്തവ്യം തന്നെയാകുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള തനിക്ക് ബാധകമായ പാട്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുമ്പാകെ ഉപരിപ്പാൻ അശേഷം യുക്തികാണു്.

(ഒ). "കഥ പറയുന്ന രീതിയിലുള്ള കാവ്യങ്ങളിൽ (Narrative poetry) പ്രായേണ കവികൾ തങ്ങളുടെ ആത്മാംശത്തെ വായനക്കാരുടെ ശ്രദ്ധയിൽനിന്നു കഴിയുന്നതും ദൂരെ നിർത്തുന്നതു് സ്വഭാവികതയാണു്; 'അവിശ്വാസശക്തിയുടെ താൽക്കാലികനിവൃത്തി'യ്ക്കു് (Temporary Suspension of the faculty of disbelief) ഇതു സഹായമായിത്തീരുന്നതു് പ്രത്യേകിച്ചും പൂർണ്ണ-

ണേതിഹാസകഥാകഥനത്തിലാണ്. ഈ ഉദ്ദേശ്യത്തോടു കൂടി അനുഭവസ്ഥനായ വല്ലഭമേകെ ഓണ്ടമെ, അകൃത്രിമസ്വഭാവമുള്ളതെങ്കിലും കഥകൾ പറയിക്കുന്നതു എല്ലാ സംഭവിച്ചതായിപ്പോലും പറയാം. ഉള്ള ഒരു കൗശലമാണ്. പേരോളങ്ങളും സംഭവങ്ങളികളും ശ്രദ്ധിക്കാതെയും കഥകൾ പറയുന്ന അനേകം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ തമിഴും സംസ്കൃതവും നല്ലവണ്ണം അഭിവൃദ്ധിയിക്കുന്ന ഏഴത്തച്ഛനാണെന്ന് പരിചയമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. അദ്ദേഹം മുതലായ ഭിഷ്ണുകളിലും ഭിഷ്ണുലോകങ്ങളിലും മറ്റും യഥാർത്ഥം സഞ്ചരിച്ച് അനേകം സംഗതികൾ ഗ്രഹിച്ചിരുന്ന ഒരു ഉത്തമപത്രിയായ ശ്രീകണ്ഠമേകെ ഓണ്ടം കഥകൾ പറയിച്ചതിന്റെ ഏകദേശം (?) ഇതായിരിക്കും."

ഇതാണ് പിന്നെയുള്ള ഒരു പുതിയ സിദ്ധാന്തം. പുതിയ ഒരു മട്ടിൽ പറഞ്ഞുവെക്കുന്നതിനാൽ ഒന്നാമതായിപ്പോയ അഭിപ്രായത്തിൽനിന്ന് ഒരു പ്രത്യംസമുദയങ്ങൾ തോന്നുന്നില്ല. ആ സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ ടൈംബർപ്പുറത്തെ അവിടെ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ ഇവിടെ പ്രത്യേകം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലല്ലോ. കാര്യം ഇങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ കൂടി തന്റെ ആത്മാംശം മറയ്ക്കുന്നതിന് ഏഴത്തച്ഛൻ ഒരു പൈങ്കിളിയെത്തന്നെ പിടികൂടിയേ കഴിയുമെന്നുണ്ടോ? എന്നു ചോദ്യത്തിന്നു മറുപടിയും ഈ സിദ്ധാന്തകാരൻ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

പൈങ്കിളിയുടെ ആഗമത്തേക്കറിച്ച് എത്രയധി-

കും അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുണ്ടാകുന്നതും അതിന്റെ കൂലാപമാലയുതെപ്പാറി ആകുന്നതിന്നുഭിപ്രായമുള്ളതായിക്കാണയില്ല. എത്രമാത്രം അനർഗ്ഗമായ അഷ്ടയനിക്കേവത്താണ് ഇവ പെങ്കിട്ടിമുലം കൈരളിദേവിയ്ക്കു കരസ്ഥമായിട്ടുള്ളത്! രാമാനുജപ്പെങ്കിട്ടി പഞ്ചമംഗത്തിൽ പാടിട്ടുള്ള പാട്ടുകൂടാൻ ഇന്നും കേരളാനന്ദിക്ഷത്തിൽ മാരാലിക്കൊള്ളുന്നത് അതിന്റെ ദിവ്യമംഗളഭൂപനിയത്രെ ഇന്നും കാരോ കേരളീയഗൃഹത്തേയും പരിശുദ്ധമാക്കുന്നത്! ആനാദ്രുപണത്തിൽ ആരുടെ കരളും അലിഞ്ഞുപോകുന്നു! ആരുടെ ശിരസ്സും നമ്രമാകുന്നു!

തുഞ്ചത്താചാര്യരുടെ കാലം കഴിഞ്ഞിട്ട് ഏതാണ്ടു മനന്തറ കെല്ലത്തോളമായി. അതിൽപ്പിന്നെ മലയാളഭാഷയ്ക്കു ഗണ്യമായ പല മാറ്റങ്ങളും വന്നിട്ടുണ്ട്; കേരളത്തിൽ പല മഹാകവികളും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ചോക്രതിഗമായ ബുദ്ധിശക്തികളുണ്ടും, അതിരും പരസ്പരം സമീപിച്ചുവന്നു. ബഹുജനപ്രശംസയ്ക്കു പാത്രീഭൂതമായ ഏതാനും വാഗ്ജാലികന്മാർ ഇവിടെ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നു. അവ്യയമായ വാസനാബലംകൊണ്ടും അശ്രാന്തമായ പരിശുദ്ധതയും സ്തുത്യയോഗ്യമായ സ്തോത്രങ്ങളായിത്തീർന്ന മഹാകവികളും ഇവിടെ ദർപ്പമല്ല; അഗാധമായ ആലോചനയുടേയും അതിഭിപ്രായമായ വാസനാവിജ്ഞയും പ്രവഞ്ചിതമാക്കിയ കുമനീയകളുണ്ടെന്നു ഓർമ്മപ്പെടുത്തേണ്ടതു പാട്ടുവാൻ സാധിച്ച ദിവ്യവാക്കുകളും ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്ന്. എന്നാൽ ലോകമുഖം

ഈ എഴുത്തച്ഛന്റെ പൈകിളിയെ അനുകരിച്ചു പാട-
 ന്നതിന്നു മരോരു കമനിയകണ്ഠവും ഇതുവരെയും ഉ-
 ണ്ടായിട്ടില്ലെന്നുള്ളതു തീർത്തതല്ല! അത്രയും മമനി-
 യമായ കണ്ഠം ആ ആഷ്ടസംഗീതം!!

നാലാം അദ്ധ്യായം.

തഞ്ജമ

എഴുത്തച്ഛന്റെ കൃതികൾ മിസ്സുവാറും തഞ്ജമക-
 ുറകയാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ തഞ്ജമരീതിയെ പരി-
 ശോധിക്കേണ്ടതു് ഈ അദ്ധ്യായത്തിലെ കൃത്യമായി
 വന്നിരിക്കുന്നു. എല്ലാ ഭാഷകൾക്കും അവയുടെ പരി-
 ശ്ലാഘത്തിന്നു് അന്യഭാഷകളിൽനിന്നു് ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വി-
 വർത്തനം ചെയ്തെടുക്കുന്നതു് സർവ്വമം ആവശ്യമാകുന്നു.
 ബാല്യശ്രയിലിരിക്കുന്ന ഭാഷകൾക്കു് ഇതു പ്രത്യേകി-
 ച്ചും ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതുമാണു്; എന്നാൽ വിവേകപൂർവ്വം
 വിവർത്തനം ചെയ്തെടുത്ത ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മാത്രമേ ഭാഷാ-
 പരാജ്ഞത്തിന്നുതക്കന്നുള്ളൂ. സ്വതന്ത്രമായൊഴുതുവാൻ
 കെല്പില്ലാത്തവരിൽ പലരും പുസ്തകങ്ങൾ തഞ്ജമ ചെ-
 യ്തു കവിതശസ്ത്രം കൈയ്യിലാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ടു്. ഇതു
 നല്ലതുതന്നെ; പക്ഷെ ഗ്രന്ഥനിമിതിയെക്കുറവു സുഗ-
 മമാണിതെന്നു കരുതുന്നതുമാണു് മറ്റൊരു അബദ്ധമായി-
 ട്ടുള്ളതു്. കവിഹൃദയം മനസ്സിലാക്കുവാനും അതിനെ
 ശരിയ്ക്കു് അന്യഭാഷയിൽ കൊണ്ടുവരുവാനും തക്ക പര-
 മധീകൃതം നേടുകയും, കാര്യം ഭാഷയ്ക്കും സമുദായത്തി-

നാം പ്രത്യേകമായുള്ള അലങ്കാരശൈലികളും ആചാരം-
സമ്പ്രദായങ്ങളും മനസ്സിലാക്കി വിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെ-
ടുന്ന ഭാഷയിലും യഥേഷ്ടം ആവശ്യം നിർമ്മി-
തവും തക്ക സാമർത്ഥ്യം സമ്പാദിക്കുകയും ചെയ്തതെ-
ന്നതു് അത്ര ഏകീകൃതങ്ങളല്ല. ഇവയെ സംഗ-
തികളാണെന്നും ആലോചിക്കാതെ ചെയ്യപ്പെടുന്ന ത-
ത്ത്വമകളും നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ ധാരാളമാണ്. വൃത്താ-
നുവൃത്തമായും പദാനുപദമായും ചെയ്യുന്ന തത്ത്വമകൾ-
ക്കു് ഒരു വിധത്തിൽ ഗുണമുണ്ടെങ്കിൽ മറ്റൊരു വിധ-
ത്തിൽ ഭാഷയും വരുവാനുണ്ടു്. സംസ്കൃതം മുതലാ-
യ് പരിഷ്കൃതഭാഷകളിൽനിന്നു വൃത്താനുവൃത്തമായും
മറ്റും മലയാളത്തോടുപോലുള്ള ഭാഷകളിലേക്കു തത്ത്വമ-
കചെയ്യുമ്പോൾ മൂലത്തിലെ ആശയം അടക്കുവാൻ സാ-
ധിക്കാതെ വരുന്നതിനാൽ, വിവർത്തകന്മാർ പല “മറണ-
വികൃതി”കളും കാണിക്കേണ്ടിവരുന്നു. സ്വതന്ത്രതത്ത്വ-
മകളാണു മിക്കപ്പോഴും ഇത്തരം തത്ത്വമകളേക്കാൾ ഭാ-
ഷാപോഷണത്തിന്ധികൾ ഉപകരിക്കുക.

ഏഴത്തല്ലന്റെ തത്ത്വമ മിക്കവാറും സ്വതന്ത്രമാ-
ണെന്നതന്നെ പരമ്പര തന്നെ പ്രത്യേകമായി സാ-
മന്യം കൊണ്ടുവരുവാൻ പഴിയില്ലാത്ത ദിക്കിൽ അ-
ദ്ദേഹം മൂലത്തിന്നു പകരം ശരിയായ തത്ത്വമതന്നെ-
ന്നാണു് ചെയ്തിട്ടുള്ളതു് എന്നാൽ കവിസാധാരണമാ-
യ മനോധർമ്മം പ്രകടിപ്പിച്ചാൽ അല്ലമൊരിക്കലും കിട്ടി-
യാൽ പ്രസ്തുതമഹാകവി ആ സന്ദർഭത്തെ വെറുതെ
കളുവാൻ ഭവിക്കുകയും ഇടവരുത്തുകയില്ല. നോക്കുക:—

“അഗ്നിതഗ്നമപ്രമേയമാദ്യം
 സകലജഗൽസ്ഥിതി സംയമാദിഹേതും
 ഉപരമപരമം പരാത്ഥമൃതം
 പരദമഹം പ്രണതോന്മീ രാമചന്ദ്രം”

അദ്ധ്യാത്മരായണം മൂലം.

“അഗ്നീതഗ്നമാദ്യമവ്യയമപ്രമേയം
 മഖിലജഗൽസ്തൃഷ്ടിസ്ഥിതിസംഹാരമൂലം
 പരമം പരാപരമാനന്ദം പരാത്ഥാനന്ദം
 പരദമഹം പ്രണതോന്മീസന്തതം രാമം”

അദ്ധ്യാത്മരായണം കിളിപ്പാട്ട്.

“കൈലാസശ്ശേഖരചിത രവിശതവിമലേ
 മന്ദിരോത്ഥപീഠേ
 സംഖിഷ്ടം ധ്യാനനിഷ്ഠം ത്രിനയനമയം
 സേവിതം സിദ്ധസംഘൈഃ
 ദേവി പാദാങ്കസംസ്ഥാ ഗിമിവരതനയം
 പാപുതി ഭക്തിനന്ദ്രാ
 പ്രാമേദം ദേവമീശം സകലമലഹരം
 ലാക്യമാനന്ദകന്ദം”

അദ്ധ്യാത്മരായണം മൂലം.

“കൈലാസാലയേ സൂര്യകോടിശോഭിതേവിമ
 ലാലയേ രത്നപീഠേ സംഖിഷ്ടം ധ്യാനനിഷ്ഠം
 ഫാലലോചനം മുനിസിദ്ധദേവദിസേവ്യം
 നീലലോഹിതം നിമിത്തേനാദം വിശേപശചാരം

വന്ദിച്ചു വാമോത്തംഗം വാഴ്ത്ത ഭഗവതി സുന്ദരി ഹൈമവതി ചോഴിച്ചുകേന്ദ്രിയോടെ”.

അദ്ധ്യായമായെന്നും കിളിപ്പാട്ട്.

മേൽക്കാണിച്ച രണ്ടദാഹരണങ്ങളും മൂലത്തിൽ നിന്ന് ഒട്ടം ഭേദം വരുത്തരുത്വം. ഇവിടെ വലിയ ഒരു രാസികുമാരനും വിവർത്തനത്തിൽ കൊണ്ടുവരുവാൻ സംധിക്കുകയും; എന്നാൽ കവികർമ്മം ഇങ്ങനെയ് അദ്ദേഹം തന്റെ മനോധർമ്മം കാണിപ്പാൻ കിട്ടിയ സന്ദർഭമെടുത്തു. ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന പെരുപ്പം പരിശോധിച്ചുനോക്കുക. ശ്രീമാനോടുകൂടിയും പരമയുക്തകുഴിഞ്ഞ രാവണൻ ഗത്യന്തരമില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ കാര്യങ്ങളെ ഉണർത്തുവാൻ ട്രൂയറുടെ നിയോഗിക്കുന്നു. ആ ഷട്ടത്തിലെ വാക്യങ്ങൾ ഇങ്ങിനെയാണ്:—

“ഇത്യുക്താസ്തേ മഹാകായം
 യുഗ്മം ഗതപതു യത്താഃ
 വിബോധ്യകംഭരോചണം
 നിവൃത്താവണസമ്മിധി”.

രമായെന്നും മൂലം.

“മഹാകായരജ നിയോഗേന ചെന്നോരോ
 രാജസഭാലോകമൊരുവെട്ടുന്നതുവാൻ
 ആനകുടുംബമുഖ്യവാദ്യങ്ങളും
 മഹാതേർ കാലം കതിരപ്പടകളും

കുടുംബസ്ഥിതി വാങ്ങുമാത്രം ജഗൽ
 കമ്പം വരുത്തിയതൊന്നെങ്കിലും
 കുടുംബസ്ഥിതി ജലം ചെരിഞ്ഞിടുന്നു
 'കുടുംബസ്ഥിതി' വാങ്ങുമാത്രം ജഗൽ
 കുടുംബസ്ഥിതി ജലം ചെരിഞ്ഞിടുന്നു
 സമൃദ്ധിമോമം പിടിച്ചു വലിച്ചിട്ടും
 തൃക്കമരംപരിയുമാനകൾ
 ജംഭരിയെരിയ്ക്കു കമ്പമില്ലേതും
 ജംഭരിയെരിയ്ക്കു കമ്പമില്ലേതും
 സമൃദ്ധിമോമം പിടിച്ചു വലിച്ചിട്ടും

രണ്ടാമതും തളിർ

ഈ ഉദാഹരണത്തിൽ എഴുത്തച്ഛൻ കാണിച്ചി-
 ട്ടുള്ള സ്വരതന്ത്രം സംവഹമായിട്ടുള്ളതാണ്. ആജ-
 ന്വഹായ ആ മഹാമഹാക്ഷിന്റെ ഉണർത്തുന്തേട-
 ത്ത യാതൊരു വിപ്ലവവും കൂടാതെ 'യന്താ വിഞ്ച-
 ല്യ' എന്നു മാത്രം പറഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന മൂലഗ്രന്ഥകാര-
 ന്റെ മനോധർമ്മം സമൃദ്ധിയോടെ സംവഹായ പ്രസ്തുത
 കവിയിൽ അത്ര രസിച്ചിട്ടില്ല. അവിടെ അദ്ദേഹം ത-
 ന്റെ സ്വതന്ത്രമായി രസിക്കത്തക്ക പ്രകടിപ്പിച്ചു ക-
 വിതയ്ക്കു ചെയ്തതും വരുത്തി. ഉദാഹരിച്ചു കാണിച്ച
 വരികളിൽ അദ്ദേഹം എത്രമാത്രം കോലാഹലം കൂട്ടി-
 യിരിയ്ക്കുന്നു!! ഇതുപോലെതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ

നിരീക്ഷണം വേണ്ടതെല്ലാം വേണ്ടപോലെത്തന്നെ എത്തിട്ടുണ്ട്. നോക്കുക:—

“അനലശിഖകളുമരിലസുതഹൃദയവൃന്തളി-

ത്തരമെന്ത വിജ്ഞാപനം ശമിച്ചുതദാ

വിബുധപതിതെന്ത നിശിദ്ധമാലയം വെന്തോട-
വൃത്താന്തമെല്ലാമറിയിച്ചുകൊള്ളുവാൻ

അഹമമതികുറയിതര പാവകുജപാലക-

ളംബരത്തോളമുന്തെ ചെന്നു മുദാ?”

മാമായണം കിട്ടിപ്പോയി.

ഇതു ഭാഗം മൂലത്തിലില്ലാത്തതാണ്. “ഉൽപദ്യ-
ത്യാൽപദ്യ സഭീഷ്ടപുഷ്പോന്മഥതാകവിഃ ദദേ-
ഛലകാമവിധം സാദൃശ്യസാദൃശ്യോരണാം” എന്നു

മാത്രം പറഞ്ഞവസാനിപ്പിച്ചിരിക്കുകയാണ് മൂലകാരൻ ചെ-
യ്ക്കുന്നത്. എന്നാൽ നമ്മുടെ മഹാകവി അതുകൊ-
ണ്ടു തൃപ്തിപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു; അദ്ദേഹം തന്റെ കവിതകൾ
മിന്നിയെ കമനീയമായ അലങ്കാരമണിയിക്കുവാൻ

കിട്ടിയ കരോന്മാനന്റെ സന്ദർഭത്തെ വെറുതെ കളി-
വാൻ തയ്യാറല്ല. ദേവനാഭൻ രാവണന്റെ ശത്രുവു-
ണല്ലോ. അനലൻ ദേവനാഭന്റെ ബന്ധുവുമാണ്. ഇതു

സ്ഥിതിയ്ക്ക് അനലൻ ചെയ്യുന്ന പ്രസ്തുതകൃത്യം അറി-
യുന്നതിൽ ഇന്ദ്രജിത അറിയിക്കുന്നതിൽ അനലനും വ-
ളരെ സന്തോഷത്തിന്നു വകയുണ്ട്. ഇതെല്ലാം കൂടി-
താലോചിച്ചാൽ മാത്രമേ മൂലഗ്രന്ഥകാരനെ വിട്ട്

അദ്ദേഹം സ്വതന്ത്രമായിച്ചെയ്ത ഈ ഉൽപ്രേക്ഷയുടെ സ്വരസ്യം മുഴുവനും വെളിപ്പെടുകയുള്ളു.

മുഖഗ്രന്ഥകാരന്റെ പല സൂത്രകളേയും അദ്ദേഹം സൂക്ഷ്മബുദ്ധ്യോ മനസ്സിലാക്കുകയും, തന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ അവ സംക്രമിക്കാതിരിപ്പാൻ കഴിയുന്നതും ശ്രദ്ധിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. കർത്താവാണെന്നു കണിയുന്നു:—

“അശ്രോ യഃസ്യോദ്യമം പശ്ചാ-
 ത്തപമനേഷി ധനമുദഃ
 ആവയോമ്മദ്ധ്യഗം സീതാ
 മാതേവാത്മ പരമാത്മാനഃ”

രമായണം മുഖം.

“മുന്തിൽ നീ നടക്കേണം വഴിയെ വൈദ്യേമിയം
 പിന്നാലെ ഞ്ഞും നടന്നിടവൻ ഗതയോ
 ജീവാത്മാ പരമാത്മാക്കൾക്കു മദ്ധ്യസ്ഥയേക്കും
 ദേവിയരും മഹാമായരും ശക്തിയെന്നതുപോലെ?”

രമായണം കിളിപ്പാട്ട്.

ഇതിൽ “അശ്രോ യഃസ്യോദ്യമം” എന്നതിന്നു്
 “മുന്തിൽ നീ നടക്കേണം” മെന്തെഴുത്തച്ഛൻ തന്റെ
 ചെയ്തപ്രകാരം അതദ്ദേഹത്തിന്നു പറ്റിയ ഒരു
 ബദ്ധമാണെന്നും പലതും പറയുന്നതു കേട്ടി-
 ട്ടുണ്ട്; ഇതത്ര ആലോചനാപൂർവ്വം പറപ്പെടീച്ചിട്ടുള്ള
 അഭിപ്രായമാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ജീവാത്മാ പ-
 രമാത്മാക്കൾക്കു മദ്ധ്യസ്ഥതിൽ മായയെന്നുപോലെ

ഞാൻ മുന്തിലും നീ പിന്തിലും നമുക്കു മണ്ടലോക്കം മ-
 ധ്യത്തിൽ സീതയും നടക്കട്ടെ" എന്നു പറഞ്ഞാൽ മ-
 റയ്ക്കു ശ്രീരാമന്റെ പ്രതിബിംബം ജീവാത്മാവായും,
 ലക്ഷ്മണന്റെതു പരമാത്മാവായുമാണല്ലോ. കലാശി-
 ള്ളക. ഈ ഭൗചിത്രഭംഗം കണ്ടതുകൊണ്ടുതന്നെയും
 ഞെഴുത്തച്ഛൻ "മുൻമ്പിൽ നീ നടക്കണ"മെന്നെഴു-
 തിയതെന്നു നിസ്സംശയം പറയാവുന്നതാണ്. ഇങ്ങി-
 നെ സൂക്ഷ്മമായിപ്പരിശോധിച്ചാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ
 കവനകലാസാമർത്ഥ്യത്തിന്റെ പല ലക്ഷ്യങ്ങളും കാ-
 ണാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്.

വിവർത്തനഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു പ്രായേണ കണ്ടുവരുന്ന
 ഈ ശുഷ്കത അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയിൽ ഒരിക്കലും
 കാണുകയില്ല. സാധാരണതത്ത്വമകൾക്ക് ആശയപ്ര-
 കാശനസംരംഭംകൊണ്ടു, മലത, പാകം മുതലായ
 കാര്യങ്ങളിൽ അശേഷം ശ്രദ്ധിച്ചാൽ സാധിക്കാറില്ല.
 ഇതാണ് ആശയങ്ങളെക്കൂടലും ഇവയുടെ കവിതാഭി-
 തി കേവലം ശുഷ്കമായിത്തീരുന്നതിനുള്ള പ്രധാന-
 കാരണം. സ്വതന്ത്രതത്ത്വമകൾ സ്വതന്ത്രകൃതികളേ-
 പ്പോലാക്കുവാൻ, വകതിരിവുള്ള ഒരു തത്ത്വമകാരണ
 കഴിമു. ഇതിന്നു ഏഴുത്തച്ഛന്റെ കവിതകൾ മിഷ്ക-
 വാദം ഉദാഹരിച്ചുവെക്കുന്നതാണ്. നോക്കുക:—

“വിശ്വമേഹിനിയായോരഹലോരൂപം കണ്ടു
 ദൃശ്യവനനം കസുമായുധവശനായാൻ.
 ചെന്നെരണ്ടി വരയുലകം, ചെന്നെരണ്ടു മുലകളും,
 ചന്തമേരിടും തുടക്കുവെ മംസദിപ്പതി-

തെന്തൊരു കഴിവെന്നു ചിന്തിച്ചു ശതമവൻ
 ചെന്തൊരുവോണാത്തികൊണ്ടു സന്തപം മുഴക്കയാൽ
 സന്തതം മനകാമ്പിൽ സുന്ദരഗാത്രീരൂപം
 ചിന്തിച്ചു ചിന്തിച്ചുനംഗരസനായ് വണാനല്ലെന്ന്.

*

*

*

*

“മന്ദമംസസ്സു പുണ്ടു മാമുവനതുകേട്ടു
 മന്ദം മന്ദം ചേര്യ് ചെന്നു നിന്നു കണ്ടിതു ചരപാർ
 ജപിച്ചു തേജസ്സുറുട്ടു മെടുത്തു വേഗത്തോടെ
 കലച്ചു വലിച്ചുടൻ മുറിച്ചു ജിതശ്രമം
 നിന്നു കട്ടണന്തേ മിരേഴലോകങ്ങളു-
 മൊന്നു മരംറാലിടക്കൊണ്ടു വിസ്മയപ്പെട്ടു ജനം-
 പാട്ടുമാട്ടുവും കൂത്തും പുഷ്പവൃഷ്ടിയുമോരോ
 കൂട്ടമു ലാളിച്ചുളളും മംഗലസ്തുതികളും
 ദേവകളെക്കൊല്ലുമൊന്നു പുണ്ടു ദേവ-
 ദേവനെസ്സുവിജയമസ്സുറുസ്മികളെല്ലാം
 ഉത്സാഹം കൈക്കൊണ്ടു വിശ്വേശ്വരനെ വിധർ-
 ഹോത്സവമുരളേലോരും കൊണ്ടു കൊത്തുകും പുണ്ടാർ

*

*

*

ഇടിവെട്ടീടാവണ്ണം വിൽമുറിഞ്ഞൊച്ചകേട്ടു
 നട്ടങ്ങി രാജകന്യാരംഗങ്ങളെപ്പൊലെ
 മൈഥിലി മയിൽപ്പോലോലെ സന്തോഷം പുണ്ടാർ
 കൊതുകുമുണ്ടായ്തൊ ചേതസി കൗശികനും.

മൈഥിലിതന്നെപ്പരിചാരികമാകും നിജ-
മാതൃകന്മാരും കൂടി നന്നായിച്ചെയിച്ചാർ.
സ്വപ്നപണ്ണത്തെപ്പോലെ മൈഥിലി അനേകരതി
സ്വപ്നദൃഷ്ടിപ്പെടുമെന്നിങ്ങു ശോഭയോടെ
സ്വപ്നമാലയും ധരിച്ചുവരാൽ മനം മന-
മണ്ണെന്തെന്നത്രമുമ്പിൽ സരൂപം വിനീതതാൽ
വന്നടൻ നേത്രാൽപ്പല മാലയുമിട്ടാൽ മുനെ
പിന്നാലെ വരണാത്മമാലയുമിട്ടിടീനാൽ
മാലയും ധരിച്ചുനീലോല്പലകാന്തിത്തേട-
ബാലകൻ ശ്രീരാമൻ മോറവും വിളങ്ങിനാൻ”.

അദ്ധ്യായമാലയെന്നും.

നമുക്ക് ഈ വക ഭാഗങ്ങൾ വായിക്കുമ്പോൾ ഇ-
തു തത്ത്വമയമെന്നുതന്നെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാ-
ധിക്കുന്നില്ല; അത്രയും അനശ്വരമായ സരൂപതിപ്ര-
വചനമണിവയിൽ കാണുന്നത് നമ്മുടെ വിചിന്ത-
കന്മാർ മനോഹരമായ രീതിയെ അനുകരിക്കുന്നതാണ-
കിൽ അതു മലയാളഭാഷയ്ക്ക് എന്തുമാത്രം അനുഗ്രഹ-
മാകുമായിരുന്നു.

അഞ്ചാം അദ്ധ്യായം.

ഏഴുത്തച്ഛന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ.

ഏഴുത്തച്ഛൻ മലയാളഭാഷയ്ക്കു ചെയ്തിട്ടുള്ള ഗുണ-
ങ്ങളേയും അദ്ദേഹം നടപ്പാക്കിയ പ്രസ്ഥാനങ്ങളേയും

ഈ ആഴ്ചപ്പതിപ്പ് സാമ്പത്തികവ്യവസ്ഥകൾ കഴിഞ്ഞ അ-
 ധ്യായത്തിൽ ചെങ്കുണ്ടിയിട്ടുള്ളതും, ഈ ആഴ്ചപ്പതി-
 പ്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ലംഘ-
 നായ ഒരു സാമ്പത്തികവ്യവസ്ഥ ചെങ്കുണ്ടിയിൽ പോക-
 ണ്ടിട്ടുണ്ട്.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ചിലതു ഗുണ-
 വെച്ചുള്ളതും കറുത്തവയും, ചിലതു ലോകാതിഗമയ
 സാഹിത്യസൗരഭ്യം നിറഞ്ഞവയുമാണ്. ഒരു കവിയു-
 ടെ പ്രായം, പണ്ഡിതം, പരിചയം എന്നിവ വർദ്ധി-
 ക്കുന്നതിനനുസരിച്ച് ആയോധന കലയുടെയും മ-
 ഞ്ഞുപറ്റിയും വർദ്ധിച്ചുവരുന്നതായിക്കാണാം. വിഷയ-
 ങ്ങളുടെ മഹത്വവും, കവിതയ്ക്ക് അവയോടുള്ള ബന്ധ-
 ങ്ങൾ കവിതയുടെ ഉച്ചതീർത്ഥങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ളതും
 യി വരാം. “മോളികാശിമിത്രം”യും “വിക്രമോദ്യോഗീ-
 ത”യും എഴുതിയ കവിതാസന്തതയെയാണ് “അഭി-
 ജ്ഞാനശാങ്കരനാട്ടു”യും എഴുതിയത്; “മോലതീമധ-
 ങ്ക”യും “ഉത്തരമധരീത”യും “ഭവഭൂതി”യുടെ കൃ-
 തികൾ തന്നെയാണ്; പക്ഷെ ശാങ്കരനാട്ടുത്തിന്റെ-
 യോ ഉത്തരമധരീതത്തിന്റെയോ അടുത്തു നില്ക്കു-
 ന്നതിന് ഈ കവിതയുടെ മറ്റു ഗ്രന്ഥങ്ങളെക്കുറിച്ചു
 കവിയുണ്ടോ എന്നു കാര്യം വളരെ സംശയമാണ്. ഇ-
 തുപോലെത്തന്നെ മഹാകവി എഴുത്തച്ഛന്റെ ഗ്രന്ഥ-
 ങ്ങൾക്കും പരസ്പരം വലിയ പ്രത്യാസം കാണുന്നുണ്ട്.
 ഈ പ്രത്യാസത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ഗുണം കറുത്ത
 കൃതികൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെതല്ലെന്ന് ചിലർ വാദിക്കു-

ഇത് അസ്ഥാനത്തിലാണെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റേതെന്നു തോന്നുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ സ്വരൂപം താഴെ വിവരിക്കാം:—

1. ഹരിനാമകീർത്തനം.

ഇതിന്റെ പേരുകൊണ്ടുതന്നെ നാമസങ്കീർത്തനം ചെയ്തുകൊണ്ടുള്ള ഒരു വൈഷ്ണവസ്തുവുമാണിതെന്നു മനസ്സിലാക്കാമല്ലോ. ഇതിലെ ഹാരോ പദ്യങ്ങളും അകാരാദ്യക്ഷരങ്ങൾകൊണ്ടുമാർഭിച്ച, “ഹരിനാരായണായ നമഃ” എന്ന “പല്ലവി”യിൽ പയ്യവസാനിക്കുന്നു. “ആദ്യക്ഷരത്തിലുള്ള വായോന്നിതൊക്കയുമി, താദ്യക്ഷരത്തിലിടത്തു കരുതി, ആദ്യക്ഷരം ലിപിയിലോരോന്നെടുത്തു പരീക്ഷിത്തിപ്പതിന്നുരുൾ! നാരായണായനമഃ” എന്നു കവി മുഖവുരയായിപ്പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഹൈന്ദവതഗ്രന്ഥങ്ങളായ വേദേതിഹാസാദികൾക്ക് അധികാരിഭേദമുണ്ടെന്നു പൊതുവിൽ ഭരണപ്രായമുണ്ടല്ലോ; ഏതാൽ ഈ ചെറിയ നാമസങ്കീർത്തനം പൊതുജനങ്ങൾക്കു പരക്കെ ഉപയോഗത്തിനുവേണ്ടിയുണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളതാണ്. അദ്ദേഹം പറയുന്നു:—

“ഋതുവായപെണ്ണിനമിരപ്പോന്നു ദാഹകനും

പതിതന്നുമഗ്നിയജനം ചെയ്തു ഭൂസുരനും

‘ഹരിനാമകീർത്തന’മിതൊരുനാളുമാക്കുമുട-

നകതാത്തതല്ല ഹരിനാരായണായ നമഃ”

ഏഴത്താളത്തിന്റെ പ്രകൃതികൾ എപ്പോഴും പണ്ഡിതനാറെ ഉദ്ദേശിച്ചല്ല; അദ്ദേഹം അജ്ഞാനതിമിരസ്യ-

ആരംഭം സംഭവിക്കട്ടെ സന്മാർഗ്ഗത്തിലേക്കു നയിപ്പാനും ആരെ സങ്കല്പത്തിലും നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഈ സംഗതി പ്രകൃതഗുണത്തിലും തെളിഞ്ഞു കാണുന്നുണ്ട്. ഗഹനങ്ങളായ വേദാന്തങ്ങൾക്കും, ലളിതങ്ങളായ പുരാണകഥകളും ഇതിൽ അടുമിടം സംഭവിച്ചിട്ടില്ല. പ്രസ്താവിക്കുന്നവണ്ണം ഗണ്യമായ കവിതാഭംഗിയെന്നും ഇതിൽ കാണുന്നില്ല; എന്താൽ സൂക്ഷ്മമായ ഒരു സംഭിതസന്ദേശം ഇതിലില്ലായ്കമില്ല. തന്റെ കാണുന്ന പരികൾ നോക്കിയാൽ ഇതു ബോധ്യപ്പെടും:—

“ഏകാന്തതയോടുകൂടിയൊരു കൈകൊണ്ടുപോ
മേകുന്നതെന്തെല്ലാപഴികളാകുന്നിതെന്നുവും
കാകൻപറന്നുപുറത്തുനിന്നുപോയപഴി
പോകുന്നപോലെ ഹരിനാർദ്ദേണായനമഃ”

ഈ ഗുണം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു ബാല്യകാലകൃതിയായിരിക്കുന്നു.

2. ദേവീമാഹാത്മ്യം.

സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നു കിട്ടിപ്പോയിട്ടുള്ളതിൽ തന്റെ പെണ്ണും, പരിമുഖശ്യായങ്ങൾ അടങ്ങിയതും, ദേവിയുടെ അപഭാസങ്ങൾ കീഴ്ത്തിയെന്നുമായ ഒരു വിശിഷ്ടഗുണമാണിത്. ദേവിയുടെ സ്വഭാവംകൊണ്ട് ഇത് എഴുത്തച്ഛന്റെ മൊട്ടുകാലകൃതിയായിരിക്കാൻ തരമില്ലെന്നു തോന്നുന്നു.

3. ഇരുപത്തിനാലുവൃത്തം.

(രണ്ടാമതാം)

പലതരം ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളിലായി ഇരുപത്തി-
നാലു സ്തോത്രങ്ങളുടേതായതാണ് ഈ കാവ്യം. മലയാള-
ത്തിലെ ആദ്യത്തെ മഹാകാവ്യമാണിതെന്നു ചിലർ
അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഇതിലെ “വൃത്ത” ശബ്ദം “സ-
ജ്ജ” മെന്നതിന്റെ പര്യായമായി വിചരിക്കേണ്ട. ഈ
സമ്പ്രദായം തന്നെയാണ് “വിരുത്ത”ങ്ങളിൽനിന്നു സവി-
കരിച്ചതായിരിക്കുന്നത്. “ഓരോ പദ്യങ്ങളും “ഹരിരഥ”
“ശിവശംഭോ” “ശ്രീരമരഥം” എന്നു തുടങ്ങിയുള്ള
ഇതരപദനാമങ്ങളിലാണു് വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഇതു്
“പാത്ഥികിരഥായണ” എന്ന ആസ്തമോക്ഷി രചിച്ച ഒരു
സ്വതന്ത്രകാവ്യമാണെന്നു പഠനം കവിയുടെ ഒരു ആ-
ദ്യകാലകൃതിയാണിതെന്നു തോന്നുന്നു. ചിലേടത്തു സം-
സ്കൃതപ്രചാരമായ ഭാഷയാണു കാണുന്നതു്. “മേല്പ-
ത്തു”വിന്റെ കവിതയാണു പ്രസ്തുതകാവ്യമെന്നു ചിലർ
അഭിപ്രായപ്പെട്ടുകൊണ്ടു്; ഇതിന്മടിസ്ഥാനം എന്നു
ണെന്നതിന്നുള്ള. പണ്ഡിതരജനായ ഭട്ടതിരിയുടെ
സാഹിത്യരീതിയുമായി പരിചയമുള്ളവർ ഈ സംഗ-
തി സമ്മതിക്കുന്നതിൽ വളരെ വൈമനസ്യമുണ്ടാകും.
ഏഴുത്തുക്കൾ കവിതാകാസമത്തിന്റെ പ്രമുഖ-
സ്വരൂപം ഇതിൽ കാണുന്നില്ലെങ്കിലും അതിന്റെ മ-
കളിൽവെറും അങ്ങമിങ്ങും നിഴലിച്ചു കാണുന്നുണ്ടു്.

4. ചിന്താരത്നം.

അതിഗഹനങ്ങളായ് വേദാന്തരമന്യങ്ങളാണു പ്രകൃതഗ്രന്ഥത്തിൽ ക്രോഡീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. പാണ്ഡു-
വര്യം ഇതൊരു “ചിന്താരത്നം” തന്നെയാണു്. എ-
ഴുത്തച്ഛൻ ഇതു് തന്റെ മകൾക്കുപദേശിച്ചതാണെ-
ന്നാണു് ഐതിഹ്യം. സുകുമാരമതികളായ സ്രീകൽ-
ക്കു വേണ്ടിയാണു പ്രകൃതഗ്രന്ഥം നിർമ്മിച്ചതെന്നുദ്ദേശം-
തന്റെ പറയുന്നുണ്ടു്. നേരക്കുക:—

“ഭാഷയെന്തൊത്തു നിന്നഭാവത്തെത്തേടിക്കൊലം
കാവ്യനാടകാദികൾ ധരിച്ച മഹാജനം

ഭാഷമറക്കുവിവരങ്ങളൊണ്ടു ഞാൻ ചുരുക്കമായ്

ഭാഷയായുരച്ചെയ്തൻ ക്ഷമിയ്ക്ക സമസ്തം

ചിന്തിയ്ക്കുംതോറും സ്മരമുണ്ടിതിലതുമുലം

“ചിന്താരത്നം”മെന്നു പേരിട്ടുൻ കേന്ദ്രിയോടെ”

വേദാന്തവിഷയകമായി ഇത്ര മനോഹരവും ഉൽകൃഷ്ട-
വും ലളിതവുമായ മറ്റൊരു ഗ്രന്ഥം മലയാളഭാഷയി-
ലില്ലെന്നതന്നെ പരയാം. സംധാരണവേദാന്തഗ്രന്ഥ-
ങ്ങൾക്കു കണ്ടുവരുന്നതു് ഇഷ്ടത ഇവ ഗ്രന്ഥത്തിന്നു തീ-
ർ ഇല്ല. എത്രതന്നെ ഗഹനങ്ങളായ വിഷയങ്ങളാ-
യംലും, രാമനാമജപൈകിളി എടുത്തു പാട്ടുമ്പോൾ അ-
വ സുന്ദരങ്ങളും ലളിതങ്ങളുമാകുന്നു! തത്പരന്മാന്മാ-
ത്തിൽ തൃഷ്ണയോ സാഹിത്യസംസ്കാരത്തിൽ താല്പ-
ര്യമോ ഉള്ള ഏതൊരു കേരളീയനും വായിച്ചിരിക്കു-
ണ്ട ഒരു ഗ്രന്ഥമാണിതെന്നുമാത്രം ചുരുക്കത്തിൽ പര-

வானே இவ்வீடு நிபந்தனையுடையது. “வந்தனோடு” கூப்பிட்டுக் கொண்டு, மஹாகவியை அந்தச் சூழ்நிலைக்கு உட்படுத்திவிட்டு, அந்தச் சூழ்நிலைக்கு உட்பட்டவராக மாறிவிட்டான்.

“വൈശ്വദേവതമസം വഹിത്യം ഭവതിത =
 ക്ഷിതസിന്ധവിക്സിതം സമുദ്രം ‘ചിന്താമയം’
 കൈരളീസംഹിതൃത്തിൻ തെങ്ങിലായ് വിളങ്ങുന്ന
 കൈഭരണകൻ തങ്കൽ കൈസ്തരേന്താംപരലൈ”

5. കൈവെച്ചുനിൽക്കുക.

ഇതു “ചിന്താമരത്ത്” തിന്റെ സഹോദരസ്ഥാനം-
 തിന്നു സർവ്വവും അർത്ഥമായ ഒരു ചെറുകിളിപ്പുറമാണ്.
 തമിഴിൽ ഈ പേരിൽത്തന്നെ സാമാന്യം വലിയ ഒരു
 പുസ്തകമുണ്ട്. ആവർത്തനപുസ്തകങ്ങൾ ചെങ്കിട്ടുള്ള അ-
 തിന്റെ ഒരു തത്ത്വമയാണിഗ്രന്ഥം. അനശ്വരമായ പ്ര-
 സ്തുതമനുഷ്ഠിന്റെ മഹോത്സവ മിക്ക കേരളീയരും ധൃ-
 രിയ്യംതെയ്യാണിമിയ്ക്കുന്നതെന്നു തോന്നുന്നു. ഇതിൽ
 ചിലേടത്തു മൂലത്തിന്റെ വളരെ ശരിയായ തത്ത്വമു-
 ണെ കാണുന്നുണ്ട്. നോക്കുക:-

[illegible]

(ചെങ്കുവല്ലൂർ, മൂലം)

“പറന്ത വേദാന്തമം പാലുടലിന്നു കോരി
നിറച്ച ശാസ്ത്രങ്ങളും കടന്നു നിറച്ചെങ്ങും

പരിചിൽ പറന്ത ചെന്തുകൊള്ളുവാൻ വെച്ചു മന്നം
പരമകൃപാലുക്കളാകിയ ഗുരുക്കന്മാർ

അതിനെ കാച്ചിക്കടഞ്ഞെടുത്തു തന്നിടുന്ന
മറ്റൊരാളായ ‘കൈവല്യനവനീതം’

അതിഭാഗ്യത്താലിതു ലഭിച്ചു പത്മിപ്പാത്താ-
ഡെമർ വിഷയമാണിതിനാൽ വലയാതെ”

(കൈവല്യനവനീതം, തജ്ജമ)

6. അദ്ധ്യാത്മരമായണം.

ഈ ഗ്രന്ഥം എഴുത്തച്ഛന്റെ കൃതികളിലെന്തല്ല,
മലയാളസാഹിത്യത്തിലെ മറ്റൊരു ഗ്രന്ഥത്തേക്കാളും
മലയാളികളുടെ ഇടയിൽ പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ഒ-
രു കൃതിഗ്രന്ഥമാണ്. കടൽ തൊട്ടു കൊട്ടാരം വരെ-
യുള്ള സകല ഭവനങ്ങളിലും നിത്യപാരായണം ചെയ്യ-
പ്പെടുന്ന ഒന്നാണിത്. ഭക്തിരസപ്രധാനമായ പ്രസ്തു-
തപുസ്തകം കേരളീയരുടെ ഹൃദയത്തെ അത്രമേൽ ആ-
കർഷിച്ചിരിക്കുന്നു. കവനലക്ഷ്യരുടെ കേളിരംഗമായ
“പാത്മീകീരാരയണം” മിരിക്കുന്നു. ഈ ഗ്രന്ഥം തജ്ജമ-
ചെന്താൻ പുറപ്പെടുമ്പതിന്നു മഹാകവിയെ പ്രേരിപ്പി-
ച്ചത്; അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭക്തിരസത്തിലുള്ള അത്യാ-
സക്തിയായിരിക്കുന്നു. ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ച് ഐ-

തിഹാസികന്മാരുടെ ഇടയിൽനിന്നു് ഒരു കഥകൂടി കേട്ടിട്ടുള്ളതു താഴെ ചേർന്നു. —

“അബ്രാഹാമരായണം മൂലം ഏഴതിയ ആൾ തന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിന്നു പ്രചാരം കിട്ടാതെ നൈരാശ്യനിരതനായി സഞ്ചരിച്ചപ്പോൾ ഒരു ദിവസം ഒരു ഗന്ധർവനെ കണ്ടെത്തി. കവിയുടെ വ്യസനം കണ്ടു് ഉള്ളിത്തന്നെ അഗന്ധർവൻ വേഷസ്തനായി നടന്നിരുന്ന ഒരു ബ്രാഹ്മണനെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊടുത്തു്, അദ്ദേഹത്തോട് പേക്ഷിച്ചാൽ കർത്തവ്യം വരുമെന്നു പദേശിച്ചു. അതുപ്രകാരം പ്രവർത്തിച്ചതിനാൽ ഗ്രന്ഥത്തിന്നു പ്രചാരവും കിട്ടി. വേഷസ്തനായി നടന്നിരുന്ന ബ്രാഹ്മണൻ “വ്യംസമഹർഷി”യായിരുന്നു. അദ്ദേഹം അജ്ഞാതവേഷനായി സഞ്ചരിച്ചിരുന്നതന്നെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു കൊടുത്ത കാരത്തിന്നു് ഗന്ധർവനെ “നീ ഇതുനായി ജനിക്കട്ടെ” എന്നു ശപിച്ചു; ശപ്തനായ ഗന്ധർവൻ മത്സ്രാവതാരമെടുത്തു “തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛ” എന്ന പേരിൽ പ്രസിദ്ധനാകയും ചെയ്തു.”

ഏഴത്തൊഴുത മറ്റു രാമായണങ്ങളെല്ലാമിവിടെ “അബ്രാഹാമരായണം”ത്തോടിത്രയധികം പ്രതിപത്തിതോന്നുന്നതിന്നും, അതുതന്നെ തത്ത്വമെല്ലാമൊത്തത്തിന്നും കാരണം ഇതാണത്രേ!

“പാത്ഥികിരായണം” കവനകലാപ്രധാനവും “അബ്രാഹാമരായണം” കേതിരസപ്രധാനവുമാണു്. പാത്ഥികിരായണത്തിൽ ശ്രീരാമനെ മാതൃകാഭൂത-

നമ്മുടെ ഉത്തരങ്ങൾക്കുപോയിട്ടും, അദ്ധ്യക്ഷൻമാർമാരുടെ
 നാത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ പിന്തുടർന്നിട്ടുള്ള കർമ്മങ്ങൾക്കുപോ-
 യുള്ള വർദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതും. ഈ പ്രശ്നങ്ങൾക്കു ത-
 ത്തിലുള്ള പ്രധാനപ്പെട്ടതും സമാഹരണമാണ്.

ഭരതീകീർമ്മാർണ്യത്തെപ്പറ്റിയും ഇതു ഏഴകണ്ടി
 തുളയീതത്തെ വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ൧൦൦൦൦൦൦
 പെ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ ഇതു ഏഴത്തൊന്നിൽ
 മൂന്നുപലത്തെ കഷിതയുണ്ടെന്നു പറയണമിവിട
 മറ്റും മൂലത്തുടത്ത തന്റെതന്നെയുണ്ടിതിൽ ക
 ണ്ണത്തു; എന്നാൽ ആവശ്യമുള്ളതു സ്വതന്ത്ര്യ
 പ്രാപ്തമെടുത്തിട്ടുണ്ടു്.

7. മഹാജാതം.

ഒരു ലക്ഷത്തിരവതിനീറ്റയിൽ പട്ടണമുടങ്ങിയതും, ലോകോത്തമനോരതവുമായകുമാരൻ ഗ്രന്ഥമൊന്നു സംസ്കൃതത്തിലുള്ള സർക്കാരൻ "മഹാഭാരതം" എന്നു പേരുള്ള ഒരു മഹാഭാരതം ഇതിന്റെ തലമുഖ്യമുദാഹരണം. "കേരളം" ന്റെ "ഭാരതമഞ്ജരി"യുടെ തലമുഖ്യമുദാഹരണം ചിലർ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്; എന്നാൽ ആദ്യപ്രകാരവും ശുദ്ധമുദാഹരണം പരമ്പര നിർവ്വഹിച്ചിട്ടില്ല. ഇതെഴുതുന്ന ആൾ ഈ രണ്ടു ഗ്രന്ഥങ്ങളും പഠിച്ചതായി വായിച്ചുനോക്കുകയുണ്ടായി. തലമുഖ്യമുദാഹരണം പഴയതിൽ നിർവ്വഹിച്ചിട്ടുള്ളതായി വാസ്തവത്തിൽ അത്രയധികം ഭേദിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതദ്ദേഹം മഹാഭാരതം ഗ്രന്ഥത്തെ ആസ്പദമാക്കി രചിച്ച ഒരു സ്വതന്ത്ര

x തന്നുകുതിയെന്നു ചേൺ പറവാൻ. എഴുത്തച്ഛൻ്റെ ഭക്താത്മം കൃതികളിൽ ഹോമകിടയിൽ നിൽക്കുവാനുണ്ടെന്നു ചേൺ പറഞ്ഞാൽ ഇതിൻ്റെ മറ്റൊരു ഏകദേശമുണ്ടെന്നു സൂക്ഷ്മത്തിൽ മനസ്സിലാക്കുക. കവിതകോമിനിയുടെ വിചിത്രതസ്വരൂപമല്ല പ്രസ്തുത സാഹിത്യമുൾക്കൽ പ്രതിബിംബിച്ചു കാണുന്നത്; "സ്വയമേവാഗതയദിതി" മറ്റൊരു വിധം കണ്ഠാശ്ലേഷം ചേർന്ന പ്രേമയായ കവിതാഗന്ധയുടെ വിപ്ലവനീയമായ ദിവ്യസൗന്ദര്യമണിയിൽ പ്രകാശിക്കുന്നത്. പ്രാചീനഭാരതത്തിൻ്റെ സമുദായിക സ്ഥിതിയപരവെയും, സംസ്കാരപരിഷ്കാരങ്ങളേ കരിച്ചൊരു അവിഷ്കാരം മോഹമുള്ളവക്കും ആഖ്യാതസാഹിത്യത്തിൻ്റെ അത്യുജ്വലമായ അകൃത്രിമം അനഭവിഷ്ണുണമെന്ന ഗ്രഹമുള്ളവക്കും ഉന്നിതത്തെ മറ്റൊരു ദിവ്യഗ്രന്ഥം കിട്ടുവാൻ പ്രയാസമാണ്. അത്രയും കമനീയവും സർവ്വഗുണസമ്പന്നവുമായിത്തീരും!

എഴുത്തച്ഛൻ്റെ തലമുറയെ പല ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെയും കർത്താവും ഇപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിൽ അഭിമാനിക്കപ്പെട്ടു കാണുന്നുണ്ട്. സംയുക്തസാഹിത്യത്തിൽ കാളിദാസൻ്റെയും മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ എഴുത്തച്ഛൻ്റെയും മേൽ അർഹതകർത്തൃകളായ അനേകം ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കർത്താവും ചുമത്തിയിരിക്കുന്നു! ഇതിന്നു പല കാരണങ്ങളുമുണ്ടാവാം. ചില മഹാകവികളുടെ ശിഷ്യനാർ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിമ്മിച്ച് തങ്ങളുടെ ഗുരുക്കന്മാരുടെ പേരിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന പതിവു പണ്ടുണ്ടായി-

തന്നു. ശിഷ്യന്മാർക്കു ഗുരുവിഷയകമായുള്ള ഭക്തി പ്രദർശിപ്പാനാണിതിനെ ചെയ്തിരുന്നത്. അപ്രസിദ്ധനായ കവികൾ പ്രസിദ്ധകവികളുടെ ആരുടെയെങ്കിലുമാണെന്നും പറഞ്ഞു, അവനവന്റെ പുസ്തകങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിച്ച് ആ നിലയിൽ അവയേപറ്റി പൊതുജനങ്ങൾക്കുള്ള അഭിപ്രായം അറിവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതും അന്നു അസാധാരണയായിരുന്നില്ല; ഈ വഴിയെല്ലാം ആയിരിക്കുന്നു. തെറ്റിലുമാണകൾക്കിട വന്നിട്ടുള്ളത്. അജ്ഞാതകർത്തൃകളായ ചില കൃതികളുടെ ഗുണപേഷ്യലും അവയ്ക്കു തെക്കിലും പ്രസിദ്ധമാക്കുകവികളിൽ ചമത്തുവാൻ ജനാവലിയെ പ്രേരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടാവാം. എഴുത്തച്ഛനിൽ കർത്തൃത്വം ചമത്തല്ലെട്ടിട്ടുള്ള ചില ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഒന്നു “ശിവപുരാണം”മാണ്.

ശിവപുരാണം.

ഇതു എഴുത്തച്ഛന്റെ കവിതയാണെന്നു മിസ്റ്റർ. ശ്രോവിന്ദപ്പിള്ള തന്റെ “അഷ്ടാചരിത്ര”ത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചുകയും, അതിനെ അനുസരിച്ചു പലരും ഈ അഭിപ്രായത്തെത്തന്നെ തുടരുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. പിള്ളയവർകളെ ഇങ്ങിനെ പറയാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചത് ഇതിലെ കവിതാഗുണമാണെന്നു തോന്നുന്നു. പക്ഷെ കവിതാഗുണംകൊണ്ടു മാത്രം ഈ അഭിപ്രായത്തെ സാധൂകരിപ്പാൻ സാധിക്കുമൊ എന്നു സംശയിക്കുന്നു. കഞ്ചൻ തമ്പിയാരംണിതിന്റെ കത്താവെന്നുള്ളതിന്നു പല തെളിവുകളുണ്ട്. അവയിൽ ചിലതു താഴെ

കാണിയ്ക്കും:—

(൧) ഏഴുത്തച്ഛൻ മരണമോടത്തും ഉപയോഗിച്ചിട്ടില്ലാത്ത പൃത്തബന്ധം ശിവപുരാണത്തിൽ കാണുന്നുണ്ട്; നമ്പിയാർക്കിതു ചിരപരിചിതമാണത്രേ. നോക്കുക:—

“കോമവൈരി ഭഗവാന്റെ കഥകേട്ട രസിയ്ക്കുന്ന
മർദ്ദനിമരതലമെല്ലെ മാനസത്തിൽ കനിവോടെ”

ഭൂമമാരാത്രിയും

“സംഗമെന്നാൽ ശരീരം കൊണ്ടെങ്ങനെയും ഗ്രഹി

(ഭൂമി)

സംഗമം മാനസം കൊണ്ടും ഗഭ്യന്മാകുവാൻപോരും”

ഉദേശനത്രയും

ഈ പൃത്തങ്ങൾ നമ്പിയാരുടെ പല തുള്ളലുകളിലും പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു തുള്ളൽസാരമിതുവുമായി പരിചയിച്ചിട്ടുള്ളവരോട് പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

(൨) ഏഴുത്തച്ഛന്റെ പാട്ടുകളെല്ലാം കിളിയെക്കൊണ്ടു പാടിയ്ക്കുകയാണു പതിവ്. ആ പ്രസ്ഥാനവും ഇതിൽ അനുകരിച്ചിട്ടില്ല. സ്വാതന്ത്രനായ നമ്പിയാർ മരണമോടെ അനുകരിയ്ക്കുന്ന സമ്പ്രദായം കണ്ടിട്ടുണ്ടില്ല.

(൩) ഭക്താവതംസമായ ഏഴുത്തച്ഛൻ ഈശ്വരപദനങ്ങൾ കീർത്തിപ്പാനല്ലാതെ, നരസൂതി ചെയ്യാൻ തന്റെ കവിതാദേവിയെ സമ്മതിയ്ക്കാറില്ല. “ആത്തപനോദാരശിലനാമയുപ്പു മാത്താബധമന്ത്രി നിജസ്ഥാമിശാസനാൽ” എന്നീവിധത്തിൽ നമ്പിയാർ പാലാത്തും നരസൂതിചെയ്തു കാണുന്നുണ്ട്. ശിവപുരാണത്തിൽ

ചിലേടത്തു് അതിയായി മർത്ത്യസ്വരൂപം ചെയ്തിരിയ്ക്കുന്നു. “മേന്മകൂടാഡനാശ്വനമുൻ ബാലരാമൻ മരോജ്ഞെട-
 രൂപൻ ജയിയ്ക്കേണമെന്നും” നേല്ലുസെറാഗ്രവാനാകും
 നായകൻ നാരിമാക്കിപ്പുൻ” എന്നീവിധത്തിലുള്ള സ്തു-
 ത്വങ്ങൾ “ചേമ്പകളേരി” മുതലായ രാജധാനികളിൽ
 ചിരപരിചയമുണ്ടാവാനിട വണിട്ടുകൂടി രാജസ്തംത്രം
 പരിചയിച്ചിട്ടില്ലാത്ത മഹാകവി ചെയ്തതാണെന്നു
 എങ്ങിനെ അനുമാനിക്കാം?

ഇതി “ശീവപുരാണം”ത്തിലെ ചില ഭാഗങ്ങൾ -
 കുംഭസ്മിയാരുടെ കവിതാരീതിയ്ക്കും തമ്മിൽ കൂടുന്ന
 ഐക്യത്തെക്കൂടി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാം. വിധവയായ ക-
 ത സ്ത്രീയ്ക്കു് ഗഭേമുണ്ടായതുനിമിത്തം ബഹുജനങ്ങൾ അ-
 വളെ ശാസിക്കുന്ന ഭാഗമാണിതു്:—

കേലസ്ത്രീകൾക്കടുക്കുറത്തു വലതപം പൂവാവരിയ്ക്കുന്ന
 -കളുടെ, കുത്തിന്റെ, മുന്മേദയ്ക്കുശീലെ, ദോഷാദം,
 കലത്തിൽക്കൂടമെ, നീയെ നാടകംകൈവെടി

ഞേറ്റാരെ
 വലന്തരിൽ ശമിയ്ക്കുന്ന പാപശീലെ നാടനാലും
 പിടിച്ചുപിടിക്കുമ്പോഴും മൃഗസ്വഭാവനാളകത്തു്
 അടിച്ചു പൽ കൊഴിയ്ക്കേണം ചെവിചെത്തി -

ടയയ്ക്കേണം
 മുടിയൊക്കെച്ചിരിച്ചെപ്പും കട്ടമ്മ വെച്ചയയ്ക്കേണം
 മുടിപ്പുന്നിങ്ങിനെ പന്ന പിന്നുള്ള സ്വരൂപത്തെ

* * * * *
 പിടിച്ചിൻ! ശുഭമെ, നന്നായടിപ്പിൻ മദ്യമംസങ്ങൾ

കൊടുപ്പിൻ നിങ്ങൾ

ഈ ഭാഗങ്ങൾ നമ്പിയമ്മയുടെ തലയിരിപ്പാൻ വഴിയുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാക്ഷിത്വത്തിൽ പരിചയപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ പരയണമെന്നിട്ടു. ഇനിയും നോക്കുക:-

“ജ്യോതിഷക്കാരനും മന്ത്രവാദിയ്ക്കും-

ചാതുർയ്യമേറുന്ന വൈദ്യനും വേദഗുരും

എത്ര മടിയ്ക്കാതെ വേണ്ടതു നൽകുവാൻ

ഭൂതപ്രവാസി കരകൊല്ലാൻ സംശയം!

മറ്റുള്ള ശാസ്ത്രങ്ങളെല്ലാം പണിപ്പെട്ട

പഠിച്ചുകൊണ്ടു നടക്കുന്ന ഭാര്യക്കും

കൊറ്റുമാത്രം പോലുമെങ്ങും കഴിവരും.”

ശിവപുരണം

“ജ്യോതിഷക്കാരനും മന്ത്രവാദിയ്ക്കും-

ചാതുർയ്യമേറുന്ന വൈദ്യനും വേദഗുരും

എത്ര മടിയ്ക്കാതെ വേണ്ടതു നൽകുവാൻ

ഭൂതപ്രവാസി കരകൊല്ലാൻ സംശയം!

മറ്റുള്ള ശാസ്ത്രങ്ങളെല്ലാം പണിപ്പെട്ട

പഠിച്ചുകൊണ്ടു നടക്കുന്ന ഭാര്യക്കും

കൊറ്റുമാത്രം പോലുമെങ്ങും കഴിവരും.”

അതന്നിടപയവരും, തുളുക്ക്

ഇതിൽ അധോരേഖാകീതമായ വാക്കുകൾക്കു മാ-

ത്രമേ പ്രത്യംസമുള്ളു. ഇങ്ങിനെത്തന്നെ ഭാഗങ്ങൾ ഇനിയും

ഉദ്ധരിച്ചു കാണിക്കുന്നതാണ്; പക്ഷെ ഗ്രന്ഥവിസ്താര-

യംനിമിത്തം അവയെ ഇവിടെ പ്രവേശിപ്പിക്കുകയാണു

ചെയ്യുന്നത്. നമ്പിയൻ ഏഴുതാളത്തിന്റെ കവിത വളരെ

ഈ ശ്രദ്ധിച്ചു പഠിച്ച ആളുകയാൽ ഈ വിധം സംക്രമിച്ചതായിരിയ്ക്കുമെന്നു പറയാനും നിവൃത്തിയില്ല. എഴുത്തച്ഛന്റെ കവിതാശൈലി നമ്പിയാരുടെ കവിതകളിൽ മറ്റൊരോടേയും പകർന്നുനന്നായില്ലെന്നുള്ളതാണ് അതിന്നു കാരണം. “കണ്ടതും കേട്ടതും കട്ടുകൊണ്ടുതരം ശബരകിയോടു പ്രബന്ധമെന്നിങ്ങിനെ കണ്ടിങ്ങിങ്ങിഴച്ചുനാലേതന്നെ ഭിഷ്ണുവികണ്ടകന്മാരെ സമക്ഷത്തെരോടത്തു

കണ്ടുപോയെങ്കിൽ” കളിച്ചു പുണ്യാശാദികൾക്കു ചൊല്ലുന്നതെന്നു സ്വതന്ത്രനായ അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ മറ്റു പല വിധത്തിലും ഈ സംക്രമണം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതാണെന്നു വിചാരിപ്പാനും വയ്യ.

ഭാഗവതം.

“ഭാഗവതം” കിളിപ്പാട്ട് എഴുത്തച്ഛന്റെതാണെന്നാണ് പൊതുജനങ്ങളുടെ വിശ്വാസം; പക്ഷെ സാഹിത്യകാരന്മാരായ സാഹിത്യവിമർശകന്മാർ മിസ്തുപക്ഷം ഇതിൽ ഭിന്നാഭിപ്രായക്കാരാണ്. എഴുത്തച്ഛന്റെ സാഹിത്യം സുപരിചിതമായുള്ളവർ ഇതദ്ദേഹത്തിന്റേതാണെന്നു സമ്മതിപ്പാൻ സാധിയ്ക്കുമോ എന്നു സംശയിക്കുന്നു.

അലസമായ ഘടനാഭിതീയും ക്ലിഷ്ടമായ രചനാസമ്പ്രദായവും ഇതിൽ ഏതാണ്ടു സാമൂഹികമായിക്കാണുന്നുണ്ട്. അബദ്ധങ്ങളായ പ്രയോഗങ്ങളും, അസാധുര്യമായ തർജ്ജമയും അല്പമല്ലെന്നതെല്ലാം പഠയണ്ടിയിരി-

ജ്ഞാനം. കർമ്മകർമ്മനിവിരവകം കൂടാതെയുള്ള പ്രയത്നം =
 ഗുണമെന്നെ. ഏകദേശസ്ഥിതിയിൽ കാണുന്നുണ്ട്. മ-
 ചനാദിതിയിലും മറ്റും “ഭാരതം” “രാമായണം” മുത-
 ലായ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണുന്ന സൂക്ഷ്മങ്ങളായ നിഷ്പ-
 കളെന്നും ഇതിൽ ചെല്ലുകാണയില്ല. “പൈങ്കിളി” =
 യെ വിളിക്കുന്ന സമ്പ്രദായത്തിലും മറ്റും ഏഴത്തച്ഛ-
 ന്റെ ഇതരകൃതികളിൽ കാണുന്ന ഐകരൂപ്യവും ഇ-
 തിൽ ഇല്ല. ഏതാനും ഭാഗങ്ങൾ വായിക്കുമ്പോഴുള്ളത-
 നെ പ്രസ്തുത കൃതി ഏഴത്തച്ഛന്റെതല്ലെന്നുള്ളതിന്നു പ-
 ല തെളിവുകളും പണ്ഡിതന്മാരായ സഹോദരന്മാർ കി-
 ടുമെന്നാണെന്നും വിചിതമായ വിശ്വാസം. ഇങ്ങിനെ
 മൊത്തത്തിൽ പരവാനല്ലാതെ ഇതിനെ കരിച്ചുള്ള കരു-
 നിഷ്കൃഷ്ടനിരൂപണം ചെയ്താൽ തൽക്കാലം നിർവ്വ-
 ഫമില്ലാതെയാണ് വന്നിരിക്കുന്നത്. ഭഗവതം. കരു-
 കവിയുടേയും ബാക്കിയുള്ള ഭാഗം മറ്റൊരാളുടേയുമായി
 തിരിക്കുന്നു. അവ തമ്മിൽ ഗണ്യമായ വ്യത്യാസങ്ങൾ
 കാണുന്നുണ്ട്. ഭഗവതം കവിയുടെ അന്ത്യകാലത്തെ
 കവിതയാണെന്നും അതുകൊണ്ടായിരിക്കാം ഈ വൈ-
 ചണ്ഡ്യങ്ങൾ കാണുന്നതെന്നും ചിലർക്കുപ്രായമുണ്ട്;
 കവിതയെ സംബന്ധിച്ചുടത്തോളമുള്ള പരിശ്രമത്തിൽ
 കവിക്ക് പ്രായം വലിയൊന്നാവാം പ്രാവിണ്യം കൂടുകയ-
 പ്രാതെ കരമെന്നു പറയുന്നതിന്നു യുക്തി കാണയി-
 ല്ല. ഈ ഗ്രന്ഥം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യന്മാരായി പ-
 ഡ “ഏഴത്തച്ഛന്മാരുണ്ടായിരുന്നതിൽ ചിലർ കൂടിയ-
 ബാക്കിയതാവാനാണവകാരം.”

ആരംഭം ആദ്യമായും.

എഴുത്തച്ഛന്റെ സ്വാമിത്വം

കുലികുലശ്രീയും ഭക്തവ്രതംസ്വരായ തുഞ്ച-
ത്താചാര്യപാദങ്ങളും മലയാളസാഹിത്യലോകത്തിൽ
ദിവ്യവും ഭവ്യവുമായ കണ്ഠശാസനശാസ്ത്രമാണു പര-
ത്തിട്ടുള്ളത്. പണ്ഡിതപുരമന്ദിരമടക്കമുള്ള ജനസമുദ-
യത്തു ഭരതൃൽകൂടുതായ ഒരു നൂറ്റാണ്ടിനുമുമ്പി-
ലുള്ള നായിജ്ഞാനിന് ഇത്രമറ്റൊരു ശക്തിയുള്ള മ-
രണക സാഹിത്യം ലോകത്തിൽ ആത്ര സുലഭമായിരി-
യ്ക്കയില്ലെന്നുള്ളതു തീർച്ചയെന്നു.

[illegible]

ചിത്രോദ്ദേശിയമായിരിക്കുന്നു. ഭക്തിരസം കവിന്റെയും
കന്നു എ. എ. ചകുപ്പിയുടെ ഏകധാരാഭാവമുള്ള നീ-
നാൽക്കുമിട്ടുള്ള നീക്കങ്ങളുടെയും നരകത്തിൽ നരകം
ചെയ്യുന്നു! പതിനാലുവർഷത്തെ പരിശുദ്ധമായ നീ-
യമുള്ളതെല്ലാം എന്തെന്നു പറയാൻ പറ്റാത്തതാണ്. അതിനാൽ
നീയമായ “വൈദികീതി”യിൽ പരിശുദ്ധിയുടെ എ-
കവിതാചരിത്രയുടെ ഭാരം പദവിന്യാസത്തിലും ക-
ണന്നു എ. ക. ഷണീയത കണ്ണും കരളും ഒരുപോലെ ക-
വതന്നു. നോക്കുക:—

“നാഥാ! പതിവുതരം ധർമ്മപതിന്റെ
നാധാരവുമില്ല. മറ്റിനിടത്തേ
എത്രയോ ഭരണവുമില്ല. ഭരണിയേ
പാടുകൂട്ടി. അതു മടക്കത്തേ
നിന്നുടെ സ്ഥിരമായ സന്തതം ധർമ്മം
മെന്തെ മറ്റൊക്കാരും പിറവിയെടുത്തു?
വല്ലതും മൂലമുണ്ടാകാത്തതും
വല്ലതോടുകൂടി മിന്നിക്കുമ്പോൾ
ഭരണവു തന്നെട്ടു കൂടെ നടക്കുമ്പോൾ
ഭരണവും കൂടെ മൂത്തതും കല്ലും മൂത്തതും
പുഷ്പംസുരണ തുല്യങ്ങളിനിയും
പുഷ്പംസുരണവെരി വെടിഞ്ഞിടത്തും

അദ്ധ്യക്ഷൻ: ശ്രീമാൻ കെ. എസ്. മണി.

അഭ്യർത്ഥങ്ങൾ പൂർത്തിയാക്കി മഹത്തമങ്ങളായി.

അംഗം അറയ്ക്കൽ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന മിനിമൽ പ്ലാറ്റ്

സങ്കല്പംകുറന്നുവരിച്ചു കവിതാഭംഗിയും ഏറക്കുറവും കൂടെ വരുന്നതാണ്. മേൽക്കാണിച്ച വരികളിലെ സങ്കല്പമൊന്നും സങ്കല്പമുണ്ടായ ആശയങ്ങൾ കവിയുടെ കൈനിയമമായ കർമ്മവിധിയിൽക്കൂടി പുറത്തു വരുന്നവയല്ല. ഇങ്ങനെയുള്ള അകൃത്രിമസങ്കല്പം ഇങ്ങനെയുള്ളവന്റെ ശുഷ്കതലിക വണ്ണിയുന്നതെങ്ങിനെ?

എത്ര മനം വണ്ണിയുന്നതിനും മഹാകവിയുള്ള ചാടലും അന്യോദേശത്തെന്നാണ്. അദ്ദേഹം വായനക്കാരെ ആകർഷിച്ച് തന്റെ കൂടെക്കൊണ്ടുപോയി വണ്ണിവസുവിന്റെ സ്വരൂപത്തെ സമീപനമായി സന്ദർശിപ്പിക്കുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസം കഴിഞ്ഞു സ്വഭവനത്തിലേക്കു തിരിച്ചുപോകുന്ന “കവ”നോട് തന്റെ ഭക്തിപരമായിപ്പോരപേക്കിടക്കയും അദ്ദേഹം ആതുപേക്കിടക്കയും ചെയ്തപ്പോൾ നൈരന്യതയിൽത്തന്നെ മറ്റും മതിയും മറുന്ന് അദ്ദേഹത്തെ ശപിപ്പാനെന്നുള്ളതാണ് “ദേവതാനി”യുടെ രൂപം മഹാകവി എത്ര തന്നെതപസ്സോടുകൂടി ചർച്ചിപ്പിക്കുന്നുവെന്നു നോക്കുക:—

“വണ്ഡിതനായ കവൻ വണ്ഡിച്ചു പുറത്തുപോൾ
കണ്ഡത്തിലപ്പോൾ വിന്ന കണക്കു ദേവതാനി

കണ്ണുനീർക്കൊണ്ടു നന്ദാർച്ചയും വിചിന്തവൾ
കണ്ണുകൾ ചുവപ്പിച്ചു ദേഹവും വിറപ്പിച്ചു
ചണ്ഡലീധിതിയുടെ മണ്ഡലം പൊങ്ങുപോലെ
ചണ്ഡിക മേഘിനകങ്ങളെ നന്നു പേരലെ

തന്നുടെ മനോരഥം വാർത്തയ്ക്കു കേൾവെപ്പുണ്ടു
തിന്നുടെ വിദ്യയെല്ലാം നിഷ്പലമാത്രമേകെന്താൽ”

ഭാരതക

അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളിൽ പാവനങ്ങളായ
ജ്യോത്സ്മങ്ങളുടെ വണ്ണങ്ങൾ വളരെ സുലഭങ്ങളാണ്.
അവ വായിക്കുമ്പോൾ നാം ആ ആശ്രമങ്ങളുടെ അടു-
ത്തുനിന്നു, പ്രശംസാസുന്ദരവും പ്രകൃതിമനോഹരവുമാ-
യ ആ പണ്ണശാലകളെ കണ്ടുള്ള അമിതാനന്ദമാണു-
ഭവിക്കുന്നത്. നോക്കുക:—

“പുഷ്പങ്ങൾ തളിരുകൾ ഫലങ്ങൾ നിറഞ്ഞൊരൊ
ഷർപ്പുദത്തകവികകേകികൾ നാദത്തോടും
വൃക്കങ്ങൾ തോരും ചരലിപ്പാരിടം ചപ്പികളും

പക്ഷികൾ ഉഗ്രങ്ങളെന്നുള്ള ജന്തുക്കളും
ഇഷ്ടജംബീരകേര കഭിളി വൃന്ദത്തും
ശീതപസുഗന്ധതപമാന്ദ്യംഗി ഗുണത്തോടും
വാതപോതങ്ങളും സേവ്യകാശ്രമഭേദം”

കണ്യാശ്രമം, മഹാഭാരതം.

സേവ്യത്തുഫലകസുമാന്ദ്യപാദപലതം
സംവൃതം നാനാമൃഗ സഞ്ചയ നിഷേവിതം
നാനാപക്ഷികൾ നാദം കൊണ്ടതി മനോരമം
നാനാ ജാതിവൈര രമിതജന്തുവൃണ്ണം
നാനാസമാനമാനന്ദ ദാനാപ്യം മുനി-
നാനാ വേദലപനി മണ്ഡിത മനുപമം

ബ്രഹ്മഞ്ചിപ്രവാണാരമമുതികളും
 സമ്മദം വൃണ്ടവഴം മന്ദിരനീകരങ്ങൾ
 സംഖ്യയില്ലതോളമുണ്ടോരോരോതാം നല്ല
 സഖ്യവത്തുകളുമുണ്ടോമില്ലാതവണ്ണം

അഗസ്ത്യശ്രമം, രാമായണം.

ഇങ്ങിനെ മനോഹരങ്ങളായ പ്രകൃതിവണ്ണങ്ങൾ
 പകർത്തിത്തുടങ്ങുകയാണെങ്കിൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ
 ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മിജ്ജവാദം ഇവിടെ സംഭവമില്ലെന്നുണ്ടിവ-
 ത്തി. അത്രമാത്രം അകൃത്രിമസുന്ദരങ്ങളാണവ!

[ഭക്തിയാണദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയുടെ ജീവനം
 ഡി. ഈ രസം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളിൽ സാ-
 വ്യത്രികമായി പരിസ്തരിച്ചുകാണാം. “ചെറുശ്ശേരി”യെ
 പോലെ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു ഫലിതവും രസികത്തവും പ്രക-
 ടിപ്പിക്കുന്നതിനേൾ, നമ്പ്യാരേപ്പോലെ സാവത്രികമാ-
 യി പരിഹാസവും ശങ്കാരവും പൊഴിക്കുന്നതിനേൾ ന-
 മ്മുടെ ഭക്തകവി ശ്രമിയ്ക്കുകയല്ല. അദ്ദേഹത്തിന് ചിരി-
 പ്പാണോ, കളിപ്പാണോ, രസിപ്പാണോ സമയമില്ല. പ്ര-
 ശസ്തസുന്ദരവും പ്രകൃതിഗംഭീരപുരയ കരന്തരിക്കുന്നതി-
 ലിതന്ന ഭഗവത്തോരോമുമാരണം ചെയ്തു ഭക്തിബാഷ്പം
 വാക്കുറങ്ങാണദ്ദേഹത്തിന്റെ സദാസ്മര്യമുള്ള പരിശു-
 മൻ നമ്പിയർ നരോചരിശിതമായ പരിഹാസശര-
 ങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ചും കണ്ടമാണം ശങ്കാരിച്ചുമാണ് ത-
 ന്ന്റെ വായനക്കാരെ മിജ്ജപ്പോഴും സന്തോഷപാഠങ്ങൾ
 പഠിപ്പിക്കുന്നത്; ചെറുശ്ശേരിയാകട്ടെ അതുജ്വലങ്ങളും

യ. അലങ്കാരങ്ങൾ സുലഭമായെന്നിയിച്ചു തന്റെ സി-
 കയും പ്രൗഢയുമായ കവിതാവതിതയെക്കൊണ്ട് സ-
 ഹൃദയപൂർവ്വത്തെ ആകർഷിച്ച് അതിനെ പല്ലാചിതവും
 പരിഷ്കൃതവുമാക്കുന്നു. ഏഴുത്തച്ഛനും, മിതഭരണഭൂ-
 ഷിതയും, പരിപാവനമുദയയും, ലോകോത്തരാഹുനോ-
 തതരയുമായ തന്റെ ദിവ്യകാവ്യംഗന്യയുടെ ഭക്തി-
 ബാഷ്പംകൊണ്ടും, തത്പരതാനന്ദസംഗങ്ങൾകൊണ്ടും,
 ആത്മസമാധാനംകൊണ്ടും മനുഷ്യഹൃദയത്തെ വശംവദ-
 മാക്കി കൃത്യാകൃത്യോപദേശം ചെയ്യുന്നു. നമ്പീയരുടെ
 കവിത ചമ്പകപ്പുറം, ചെറുശ്ശേരിയുടെ കവിത പനി-
 നീർപ്പുറം ഏഴുത്തച്ഛന്റെ കവിത സമസ്രവത്രങ്ങളു-
 ള്ള തർജ്ജമയുമാണ്. നമ്പീയാർ എത്ര സ്വർഗ്ഗീയലോ-
 കത്തിൽ നിൽക്കുന്ന വാഴനക്കാടായും തന്റെകൂടെ
 കേരളത്തിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുവരികയാണു് ചെയ്യുന്നത്. എ-
 ഴുത്തച്ഛൻ എത്ര തരം മനസ്സമിതിക്കാരേയും തന്റെ
 കൂടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിചാരംഗമായ സ്വർഗ്ഗീയാ-
 നന്തരിഷത്തിലേയ്ക്കുനയിക്കുന്നു. വിഭിന്നസ്വഭാവത്തോടു
 കൂടിയതാണു് ഇവർ രണ്ടാളുടേയും കവിതാമിതി. ഭക്ത-
 സ്വഭാവം വിചാരംമൊ മറ്റൊരു വണ്ണിയ്ക്കയാണെന്നിവി-
 ഴ്ളതെ, അപ്പോൾ ഏഴുത്തച്ഛൻ അവിടെ കൂടീട്ടുള്ള ജന-
 ഹൃദയം അനുകരണീയമായ ആചാരോപചാരങ്ങളും
 ഹൃദ സ്വഭാവങ്ങളുമാണു് വണ്ണിയ്ക്കുക. ജനകരാജധാ-
 നിയിൽവെച്ച് കുറച്ചു ദിവസമായി തമ്മിൽ പിരിഞ്ഞ
 ശരഥമഹാരാജേയും കമരമന്ദാര പരസ്പരം കാണ-
 ചൊഴുത്തെ അവരുടെ വന്ദനാദികളെ ഏഴുത്തച്ഛൻ

ഒട്ടനേക വിടാതെ പണ്ണിക്കുന്നതിൽ എത്രമാത്രം നിഷ്പന്നം കാണിച്ചിരിക്കുന്നു നോക്കുക:—

“മരലക്ഷണങ്ങൾ വെച്ചു പിതാവിനെ സംരക്ഷിക്കുവാൻ പാത്രമായും പാത്രമായും തൊഴുത മറ്റുള്ളവരുടെയും യഥാക്രമം തൊഴുത ശ്രീമാനപാദാഭ്യർത്ഥനാജനങ്ങൾ തൊഴുത ഭരതനെ ലക്ഷണകരമായും തൊഴുത ശത്രുക്കളെ ലക്ഷണപാദാഭ്യർത്ഥനാജനം”

— മായണം.

നമ്പിയാരകളെ ഈ വക ക്ഷേത്രത്തിൽ “നീംസം-
[ഞ്ഞു വിസ്മയിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതായും നമുക്കിപ്പോൾ” എന്ന പദത്തെ പിന്നാലെയോടെ ചെയ്യുക. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിഷയങ്ങളോടൊന്നിനെ മറ്റൊരോടൊന്നിനെ പരിശോധിച്ച് സത്യം പരിശോധിക്കുന്ന നായനരുടെ അമ്മേ-
നായ “കണ്ട” നേരയും “കോ” നേരയും വികൃതി-
ക്കളും അത് അദ്ദേഹം കണ്ടുവെച്ചിട്ടുള്ള ശ്രമിക്കുന്നത്
ഒരു വിവരണമോഷത്തിൽ പ്രതിഗ്രഹം വാങ്ങി-
നോക്കുക ഒരു വലുതായൊന്നാണെന്നു ചൂണ്ടിക്കാ-
ട്ടിയിൽപ്പെടുത്തുക; നോക്കുക:—

“ഏഴുപത്തൊമ്പതായി തികഞ്ഞൊരു
കിഴവണ്ണമെന്നതിൽ പേരുകൾ
ചുട്ടവെങ്കിൽ തട്ടിച്ചുതള്ളിക്കളിയി-
ലൊരുപിടി പൊലുക്ക് മലയ പൊലിക്കും”
എന്നാൽ ഈ വക നിസ്സാരകാര്യങ്ങൾക്കും,

ആദ്യത്തെ പരിചയസംസാരങ്ങൾക്കു ശേഷമുള്ളതും സാഹിത്യത്തിൽ ഇടവീഴ്ച.

അദ്ദേഹം സാഹിത്യത്തിന്റെ സുപരിഷ്കൃതമായ ഒരു മതേകയാണെന്ന് നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാമിത്വം മനുഷ്യശ്രേയത്തെ ഉയർത്തുകയല്ലാതെ ഒരിടത്തും അധഃപതിപ്പിക്കുകയല്ല. ഇന്നു മലയാളഭാഷയിൽ വലിച്ചുവരുന്ന മിക്ക പുസ്തകങ്ങളും ഭരണനീതിവിഷയം തമ്മകങ്ങളും, ഭേദപലം നിസ്സാരമായ ആദർശങ്ങളോടു കൂടിയവയുമാണെന്നു സമ്പ്രദായം പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. / ഈശ്വരവിഷയങ്ങൾ വർണ്ണിക്കുന്നല്ലാതെ ഉപാധികവിഷയങ്ങൾക്കായി ഈ കവി തന്റെ കാവ്യകലയെ ഉപയോഗിക്കുകതന്നെ പതിവില്ല. അത്രയും അത്യുത്തമമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദർശം.

എന്തെങ്കിലും ഘട്ടത്തിൽ തന്റെ പാത്രങ്ങളെക്കുറിച്ചു ഒരു ഈശ്വരബോധം ഉണ്ടായി വന്നുവെന്നു അദ്ദേഹം ഒരു നാലു വരിയെങ്കിലും തന്റെ വകയായും അതിൽ സംശയിപ്പിക്കാതിരിക്കുകയുണ്ടായില്ല. അത്രമാത്രം ഉള്ളിൽ കൊള്ളാതെയാണദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭക്തിപ്രവർത്തനം അപ്രാപ്തമാക്കുകയെന്നു! “മറ്റൊരാളുടെ മുമ്പിൽ വിളങ്ങുന്ന ദൈവതം” എന്നു തുടങ്ങി ഭക്തിരൂപത്തെ പ്രസ്തുതമാക്കുന്ന ചില ശകലങ്ങളും ആ വക പട്ടങ്ങളിൽ കേൾക്കണം. ഭഗവൽസ്തുതിപ്രവർത്തനം വർണ്ണിക്കുന്നതിലാണ് ആ മഹാഭക്തന്റെ സംസ്ഥിതിനിമിത്തം തന്റെ യമിപ്പാതെ അനന്തമായി നില്ക്കുന്നത്. തന്റെ ചേർത്തിരിക്കുന്ന ഭഗവൽസ്തുതിയും അദ്ദേഹം

“നിമിത്തപീലികൾ നിർമ്മാണ കത്തി
 ഞെരുക്കയിൽക്കൂട്ടി തിരമോട്ട കെട്ടി
 കരിമുക്തിലൊത്ത ചികരഭാരവും
 മണികൾ മിന്നിടും മണിക്കിരീടവും
 കക്കനെച്ചിന്നും കറുന്നിമത്തേൽ
 നന്നെന്തെല്ലൊടിഞ്ഞൊരു പൊടിപാറി
 തിലകവുമൊട്ടു വിയപ്പിനാൽ നന്ന
 ഞ്ഞുലക സ്രഷ്ടിച്ചു ഭരിച്ചുസംഹരി
 ച്ചിളകത്തചിപ്പി യുഗളഭംഗിയും

മകരകണ്ഡലം പ്രതിവിംബിജ്ഞ
 കവിർത്തടങ്ങളും മുഖസരോജവും
 വിയപ്പുതുളളികൾ പൊടിഞ്ഞനംസി
 സുമന്ദരസൗഖ്യമധരശോഭയും
 തുളസിയും നല്ല സമസ്തിജങ്ങളും
 മിളതായിടിന തളിരകളുമാം
 തിടകലന്നടന്തിളകും മാലകൾ
 തടയും മൂത്തുമാലകളും കൈസുഭ
 മണിയും ചേരുന്ന ഗളവും ചമ്മട്ടി
 പിടിച്ചൊരു കരതലവും കങ്കമം
 മുഴക്കെപ്പുശിന്ധ തിരുമൊറ്റും മറ്റു
 നിരണമഞ്ഞപ്പുത്തുകിലും കാഞ്ചികൾ
 പദസരോജമയുഗവുമെന്തെ
 തുടയന്തെന്നിലങ്ങിരിയ്ക്കും പോലെയും -

മണിരഥം തന്നിലകം കളിക്കവെ

മണിവണ്ണൻതന്നെ തെളിഞ്ഞുകണ്ടു ഞാൻ

പാമ്പുസാമി, ഭാരതം

ദിപ്യമായ ഈ കരണിച്ചിത്രം, കവിയുടെ ഹൃദ-
ത്തിൽ അകംകളിക്കത്തക്കവണ്ണമിരിക്കുന്ന ഈ പരി-
വഹനമായ സുചേതനചിത്രം, ആരുടെ ഹൃദയത്തെ
മിഴിപ്പിക്കുകയല്ല! ഇതാരുടെ ഹൃദയത്തെ വിമലമാക്കുക-
യല്ല!

ആർ ഈശ്വരപ്പിള്ളയവർകൾ ഏഴത്തള്ളന്റെ
വിതരണിയിലെപ്പറ്റി പറയുന്ന ഒരു കെട്ടത്തിൽ, “മിൽ-
ന്റെ ഗാർഭിയും, ഗോൾ ഡിസ്മിത്തിന്റെ സാമ്യ-
ം, ഗ്രേയുടെ ലർച്ചിയും ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ മിഴി ക-
ളിക്കലും സവിശേഷം പ്രകാശിച്ചു കാണുന്നുണ്ടെന്നു
കയ്യുണ്ടായി. മഹാകവി ‘ഗീമി’ ഒരിക്കൽ “സംവ-
രാനത്തെയും പുഷ്പങ്ങളും, സംവത്സരവത്സരത്തി-
ലലങ്ങളും, ആത്മാവിന്നു മോഹത്തെയും ആനന്ദ-
പ്രസാദത്തെയും നിർവൃതിയേയും സന്തുഷ്ടിയേയും ജ-
നിക്കുന്നതായ സകലവും, എന്തെല്ലാം, ഭൂലോകവും
പ്രലോകവുംകൂടിയും ഒരു നാമത്തിൽ യോജിപ്പിക്കു-
ന്നതെന്നതിൽ “ശങ്കയുണ്ട്” എന്ന് പറഞ്ഞാൽ
അതിൽ എല്ലാം അന്തർവിച്ചിരിക്കുന്നു” എന്നു
കയ്യുണ്ടായത്രെ. ഏഴത്തള്ളന്റെ സാമിത്യത്തെപ്പ-
റ്റും അദ്ദേഹത്തിന്നുണ്ടായിരുന്ന പാവമാറിടവനി-
യ്ക്കുവകിൽ ഇതിലും വലിയ അഭിപ്രായങ്ങളാകുമായി
അദ്ദേഹം പുറപ്പെടുക.

അനന്തരമായ ഒരു ആഴ്ചസംഗ്രഹം, നമ്മുടെ
 അമ്മക്കുറുപ്പിനെ നീക്കുന്നതിനും, വിചിന്തനഗതിയെ
 പരിഷ്കരിക്കുന്നതിനും, മനസ്സിനെ സംസ്കരിക്കുന്നതി-
 നും ഏതുമാത്രം ഉപകരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു വിചാരിയ്ക്കു വ-
 യ്തു! ആ സ്വർഗ്ഗീയസംഗീതത്തിന്റെ മോഹനരസം,
 ആ വൈദ്യുത "നരായ"ത്തിന്റെ ദിവ്യശ്രേണി,
 അതെന്നെന്ന് കേൾച്ചിരുന്നെങ്കിൽ പുരോഗതിയിൽ മംഗ-
 ലം വെച്ചിട്ടുമാറുകയുണ്ടാകട്ടെ!

ശ്രീ ൨൦.